

Giới thiệu Lạc lối

Truyện Lạc lối, sự kết hợp giữa giấy và mực, giữa bạn và tôi, tình yêu, một người nói ra trước, người kia đáp lại thời điểm mà cả hai trở thành một.

Thành việc viết lách, cuộc phiêu lưu của chúng tôi, cuốn sách này. Thời điểm ấy làm tôi rung động. Hiện thực của ngôn từ, của các sự việc, nỗi khiếp sợ được đặt lên trang giấy... Nỗi khiếp sợ về một giai đoạn trong thời sinh viên.

Cuốn sách này nói về Laura, nhưng Laura không chỉ một người. Cô là quá nhiều người cùng một lúc, cần phải mở mắt, và hành động.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Giấy báo nhập học

Ngày 4 Tháng Chín 2006

Tôi bước bình thản trong sân trường đại học thành phố V. Hôm nay không phải là một ngày bình thường bởi tôi đi đăng kí vào ngành học Ngoại ngữ ứng dụng, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Ý.

Cách đây hai tuần, tôi nhận được thông báo nó rõ ràng tôi bắt buộc phải có mặt tại văn phòng trường đại học vào đúng hai rưỡi chiều để nộp hồ sơ và nhận thẻ sinh viên. Tôi đã rất phấn khởi và nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ giấy tờ cần thiết. Cần rất nhiều giấy tờ nhưng tôi cũng hoàn thành tất cả. Điều thú vị nhất là nộp bảng điểm trung học bởi nó đánh dấu rõ ràng sự kết thúc của một giai đoạn. Tôi cũng đã đi chụp hình nhanh tại ga tàu điện ngầm, nơi tôi phô ra một nụ cười lớn, nụ cười của kẻ chiến thắng. Tòa nhà có vẻ bình thường nhưng tôi chẳng quan tâm. Trong mắt tôi ngày hôm đó, nó đồng nghĩa với tương lai.

Xin thú thực, tôi chọn sinh ngữ có một chút do bực mình. Tôi muốn theo ngành marketing và muốn vào một trường cao cấp. Tôi luôn là một người năng động, thích chịu trách nhiệm. Tôi thích cảm giác thường xuyên được kích thích và thích những thách thức của việc bán hàng. Tôi cũng muốn nhanh chóng có được một cái nhìn rõ ràng về thế giới công việc. Tôi muốn được chuẩn bị tốt nhất có thể cho nghề nghiệp tương lai của mình. Tôi muốn cắt đứt hoàn toàn với môi trường ở trường trung học, nơi vốn là gánh nặng với tôi bởi sự bảo hộ và những trò trẻ con ở đó. Và hơn nữa, thành thực mà nói, sau khi tốt nghiệp một trường chuyên về thương mại, kiếm việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với việc tốt nghiệp một trường đại học tổng hợp. Thêm nữa, lại là một công việc khá.

Nhưng hiện giờ, với tôi giấc mơ đó là không thể thực hiện được. Học phí tại các trường như vậy quá cao đối với tôi. Và việc vay tiền đòi hỏi phải cam kết trong vòng nhiều năm, điều mà tôi không tự cho phép mình làm. Thực ra, tôi thậm chí không nghĩ rằng hồ sơ xin vay tiền của mình sẽ được chấp nhận. Ngoài tổng số tiền phải hoàn trả, hiện nay tôi đang ở tình trạng thậm chí không thể trả nổi số tiền sẽ phải trả điều đặn hàng tháng. Do đó, tôi đã từ bỏ con đường này để lao vào ngành sinh ngữ, một cách đầy chiến lược. Tôi tin rằng sau khi có được bằng cử nhân Ngoại ngữ ứng dụng tiếng Tây Ban Nha và tiếng Ý, tôi sẽ có thể theo học một trường thương mại, nơi bằng cử nhân sinh ngữ là không thể thiếu. Hơn nữa, trong những năm qua, châu Mỹ Latin đã phát triển vượt bậc về kinh tế và với vốn tiếng Tây Ban Nha cùng tiếng Ý của mình, tôi sẽ sẵn sàng để tấn công. Và ai biết được, biết đâu tôi có thể vượt qua tất cả mọi người với hành trang văn hóa phụ trợ này? Đứng trước tòa nhà F, trong đầu tôi chất chứa đầy ước mơ.

Tôi không đáng thương tôi luôn có đủ quần áo để mặc và đủ đồ để ăn. Nhưng tôi cũng không biết đến sự sung túc và cảm giác vô tư lự về tiền bạc. Bố tôi là công nhân còn mẹ là y tá. Hai người chỉ có được mức lương tối thiểu và phải nuôi dạy hai đứa con nên số tiền kiếm được chỉ vừa đủ chi tiêu, không bao giờ thừa. Tôi không có học bổng bởi tôi là một trong vô số sinh viên nằm trong khoảng biên độ định mệnh: còn cách rất xa mức được người ta coi là giàu có, nhưng cũng chưa đủ nghèo để được nhận tiền trợ cấp dành cho sinh viên. Sau khi cộng hai khoản thu nhập trong gia đình, Nhà nước quyết định rằng cha mẹ tôi có thể chu cấp cho nhu cầu của tôi. Không còn lối thoát nào khác: tôi phải bằng lòng với những gì chúng tôi không có.

Tôi rút ngắn cuộc đi dạo bởi tôi thực sự muốn đến văn phòng đúng giờ. Tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi muốn có tấm thẻ sinh viên trong tay. Tôi gần như chạy.

Khi đã ở đó, tôi thấy một hàng sinh viên kéo dài ra tận bên ngoài tòa nhà. Tôi kiên nhẫn chờ đợi một cách tử tế, tôi còn là lính mới. Tuy nhiên, người ta đã nói bắt buộc hai rưỡi chiều. Và tại đây, tôi đã có được cái nhìn đầu tiên về cuộc sống sinh viên, tóm lại là phải thường xuyên chờ đợi hàng giờ trước các quầy thủ tục hành chính.

Đúng lúc tôi tiến vào xếp hàng thì hai cô nàng mặc áo phông màu sắc khó coi nhảy vào tôi.

- Xin chào, bạn học năm thứ nhất à?

- Ừ, còn bạn? tôi hỏi và cười hơi ngắc nhiên.

Một trong hai cô nàng nhìn tôi khá kỳ dị. Đó không phải câu trả lời mà cô ta mong đợi và hẳn là cô ta không định nói chuyện với tôi. Tuy nhiên, cô ta

cười đáp lại tôi ngay lập tức: tôi là một con mồi ngon.

Lý do duy nhất khiến họ tiếp cận tôi là để thuyết phục tôi đăng ký vào một loại Bảo hiểm xã hội dành cho sinh viên. Qua lời họ, tôi nhanh chóng hiểu ra rằng họ làm công việc này trước khi các khóa học bắt đầu và họ được trả tiền hoa hồng. Rõ ràng là họ cạnh tranh nhau, thậm chí là kẻ thù của nhau, bởi từ những hành động bạo lực ra, họ không ngừng cướp lowfip nhau, xô đẩy nhau để giành vị trí đứng đối diện tôi. Tôi không hiểu rõ mình phải làm gì, tất cả việc này hoàn toàn mới mẻ đối với tôi. Hai cô bạn đó nói nhanh và nhiều, tôi nghe câu được câu chăng. Cả hai đều muốn làm cho bài diễn thuyết trở nên thuyết phục nhưng họ lại biến nó thành hoàn toàn không thể hiểu nổi. Tôi thực sự thích thú trước cảnh tượng kỳ cục này, trong khi vẫn thấy thương họ. Họ làm như thế để kiếm chút tiền và tôi tin chắc rằng thường ngày, họ hiền lành và dịu dàng như chim bồ câu.

- Thế nào, bạn đã chọn chưa?

Hai đồ vật nhìn tôi, trận chiến đã kết thúc. Họ trông chờ vào quyết định của tôi để giải quyết mọi chuyện. Tôi có nghe gì đâu.

- Ồ, ờ... chuyện là... tớ đã mua bảo hiểm rồi!

Vâng, đương nhiên, đó là một lý do thoái thác chính đáng. Một trong hai cô nàng, rõ ràng là thất vọng đã thấy rằng cô ta chẳng cần mất thời gian với tôi nữa, đã bỏ đi ngay tức khắc. Còn cô bạn kia thì bỏ đi sau đó vài phút. Tuy nhiên vẫn cố thuyết phục tôi lần cuối rằng đôi khi, có hai loại bảo hiểm thì vẫn tốt hơn một và rằng loại bảo hiểm tôi đã mua có thể không phải loại tốt nhất, do vậy, nếu một lúc nào đó bạn muốn cân nhắc lại sự lựa chọn của mình thì bạn hãy nhớ rằng... vân vân và vân vân.

Trước một màn thuyết phục quá thiếu cơ sở, tôi lánh đi để nhập vào hàng người đang xếp hàng. Đã hai rưỡi chiều, đó là giờ hẹn của tôi, nhưng chắc chắn điều đó không khiến tôi được lên trước tất cả mọi người để vào văn phòng, ngay cả khi có những giải thích xác đáng. Vì vậy tôi quyết định ngoan ngoãn chờ đợi và đứng sau một gã to cao. Tôi liếc trộm giấy báo nhập học của anh ta, giống như cái của tôi. Trên đó viết "hai giờ chiều" bằng bút dạ đỏ ngay chính giữa tờ giấy. Hai giờ chiều! Nhưng anh ta đã đứng ở đây từ bao lâu rồi!?

Bên cạnh, tôi nghe thấy những người đã quen với cảnh chờ đợi, những sinh viên "cụ" năm thứ tư hay thứ năm, càu nhàu trước hàng người đang đứng bất động. Đây hẳn là cảnh năm nào cũng diễn ra. Nhưng quan trọng gì, tôi chẳng muốn cũng chẳng có sức lực mà bực dọc vào ngày hôm nay. Vì thế tôi không nổi cáu, cũng chẳng tham gia vào sự phản đối chung.

Sau nửa giờ, cuối cùng tôi cũng bắt đầu tự hỏi liệu có phải người ta đã bỏ quên mình. Tôi chặn kịp một người đàn ông mang phù hiệu có tên viết tắt của trường.

- Xin lỗi ông, nhưng tôi có một cuộc hẹn lúc hai rưỡi. Tôi đã đợi ở đây gần nửa giờ rồi.

Vừa nói, tôi vừa giơ giấy báo nhập học ra trước mắt ông ta. Thậm chí không liếc qua lấy một cái, ông ta trả lời tôi bằng giọng khinh khỉnh:

- Vâng, thưa cô, như tất cả mọi người ở đây.

- Vậy sao, Tôi tiếp tục đợi ư? Có thực là sẽ đến lượt tôi trong ngày hôm nay không?

- Người ta làm những gì có thể.

"Người ta làm những gì có thể..." Cái câu đó, nó không phải là một câu trả lời! Tôi vừa mới được tiếp xúc lần đầu với bộ phận hành chính ở trường đại học và đó thực sự chẳng phải là một thành công, cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Trước một câu trả lời quá mù mờ như vậy, tôi quyết định đợi tiếp. Tôi trách mình đã không mang theo sách, có sách thời gian trôi qua sẽ có ích hơn. Tuy vậy tôi vẫn lục túi xách, nhưng chẳng có gì, ngay cả một tờ báo hay một tờ rơi ngó ngán để đọc cũng không. Tôi tiếc vì đã đẩy hai cô bán bảo hiểm đi nhanh quá; ít nhất lẽ ra tôi cũng có thể lấy ở chỗ họ một tờ quảng cáo, nó sẽ giúp tôi bận rộn trong vòng năm phút.

Hôm nay tôi đã ăn mặc đẹp một cách ngớ ngẩn. Tôi đi một đôi giày cao gót rất cổ điển, như thể tôi đến một cuộc hẹn quan trọng. Nhưng hiện giờ, đứng chờ trong hàng người, tôi ghét mình vì đã lựa chọn như vậy. Nếu dám, có lẽ tôi đã đi chân đất.

Sau một tiếng rưỡi chờ đợi, cuối cùng tôi cũng vào được văn phòng. Tôi nhìn tất cả các quầy đều đang bận rộn để xem quầy nào sẽ rảnh đầu tiên và có chỗ cho mình. Tôi lăm bắm vài từ, ngày hôm nay làm tôi mệt mỏi. Tâm trạng vui vẻ của tôi đã bay biến, tôi chỉ muốn lấy được thẻ và đi khỏi đây.

Cuối cùng một người phụ nữ trẻ ra hiệu với tôi. Tôi lao về phía cô ta, nụ cười trên môi, thấy sung sướng vì biết mọi chuyện sắp kết thúc. Cô ta nhìn tôi như thể tôi vừa kể một chuyện đùa khó hiểu chỉ chọc cười được mình tôi. Cô ta không thực sự hợp tác để tạo ra một cú động viên tinh thần!

Đến thời điểm tế nhị: tính tiền!

- Bạn trả bằng séc chứ?

Vâng, chính mẹ tôi đã ký séc cho tôi tuần trước. Một tấm séc trắng. Tôi vẫn còn nghe thấy mẹ nói với tôi: "Cẩn thận đấy, Laura, con phải hết sức cẩn thận để không làm mất séc! Hãy tưởng tượng nếu ai đó tìm thấy nó!" Tôi đã luôn có ý thức về tiền bạc, và ngay từ lúc cầm séc trong tay, tôi đã ước lượng quyền lực mà nó có. Tôi đã cẩn thận đặt nó vào một túi nhỏ, sau đó để cái túi vào ngăn kéo bàn viết của mình rồi khóa lại. Tôi là người duy nhất có thể mở cái ngăn kéo đó, và ngay cả khi tin tưởng người bạn trai đang sống cùng, tôi vẫn thận trọng. Người ta chẳng bao giờ biết hết được.

- Vâng, bằng séc.

— Vậy thì, vì bạn không có học bổng nhưng bạn lại có Bảo hiểm xã hội dành cho sinh viên, nên tổng cộng số tiền phải trả là... 404 euro 60 cent!

Một số tiền mới ít ỏi làm sao! Tôi đưa cho cô ta tờ séc trong khi cô giấu đi về nhãn nhò của mình. Không nói một lời, cô ta đóng dấu, nguệch ngoạc đánh dấu khắp lên giấy tờ của tôi và chỉ cho tôi quầy phát thẻ sinh viên. Mọi chuyện diễn ra trong hai phút.

Người đàn ông phụ trách phát thẻ sinh viên cũng chẳng dễ chịu gì hơn và ông ta gần như giật lấy chứng chỉ học tập từ tay tôi. Và bằng một động máy móc quy củ, ông ta in thẻ sinh viên của tôi trên một tấm nhựa, đưa nó cho tôi và xé tờ giấy in mẫu đi.

Bây giờ tôi mặc kệ điều đó, cuối cùng tôi cũng có được thẻ sinh viên. Thế là xong, một trang mới trong cuộc đời tôi đã mở ra! Tôi tự tin, bình thản, tôi nắm tương lai trong bàn tay mình, trên cái mẫu nhựa ngu ngốc này.

Laura D. năm thứ nhất Ngoại ngữ Ứng dụng tiếng Tây Ban Nha.

Lớp học.

Tôi lại bắt tàu điện ngầm như lúc đi, tâm trạng đã nguội bót.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Yêu cầu

Ngày 8 tháng Chín 2006

Tôi bước vào căn hộ, nơi tôi sống cùng bạn trai mình, Manu, sau một ngày làm việc tại nhà hàng. Chúng tôi gặp gỡ nhau từ một năm nay và dọn về ở cùng nhau cách đây hai tháng.

Đó là thời kỳ tôi tuyệt vọng tìm kiếm một giải pháp cho vấn đề chỗ ở của mình vào đầu năm. Tôi chẳng còn một xu dính túi, bố mẹ thì không thể giúp tôi về mặt tài chính. Hơn nữa, họ không sống tại thành phố V.. Về phần mình, từ sau khi có kết quả thi tú tài, tôi đã biết mình sẽ học tại đó. Manu đã ở đây từ khi bắt đầu khóa học vật lý của anh và tôi vui mừng với ý tưởng sẽ gặp anh tại thành phố này. Thế là tôi bắt đầu tìm kiếm một căn hộ. Tôi lục sạo ở Crous 1 và những thông báo tại đây để tìm một phòng áp mái đơn giản. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng một căn hộ đúng nghĩa thật đắt đỏ, thậm chí tôi hoàn toàn không với tới được. Tôi chỉ muốn một mái nhà, nhưng thậm chí với tôi ngay cả điều đó dường như cũng không thể có nổi. Tôi chẳng mong đợi một cái gì đấy xa hoa. Dù sao đi nữa, tình hình tài chính không cho phép tôi làm điều đó.

Tôi đã rơi vào ngõ cụt. Không có học bổng, tôi chẳng nhận được sự trợ giúp nào từ Nhà nước và đương nhiên bố mẹ tôi không thể trả 200 euro tiền thuê nhà hàng tháng. Tôi cũng không được hưởng trợ cấp nhà ở. Trừ khi tìm được một việc làm hoặc bỏ học, tôi không thấy có cách nào để thoát khỏi tình trạng này. Crous ưu tiên dành các phòng ký túc xá cho sinh viên có học bổng. Rất nhiều sinh viên vừa làm vừa học, nhưng thường thường đó cũng chính là những người thi trượt hoặc phải học lại với khóa sau. Tôi không thể để mình bị thôi học, tôi biết mình đang đánh liều với tương lai. Bởi vậy từ bỏ vì một công việc tức là đã sổ một nét lên hoài bão của tôi.

Tôi tiếp tục ráo riết tìm kiếm một điều kỳ diệu trong những mẩu rao vặt trên các tờ báo miễn phí. Đồng thời, tôi cũng đến các trung tâm tiếp đón để tìm hiểu tình hình. Tôi ra sức tự thuyết phục mình rằng đây là cơ hội cuối cùng để được học còn lại với tôi và rằng một khi đã ở đó rồi, tôi có thể cố tìm ra một chỗ khác. Nhưng ý nghĩ qua đêm tại một trung tâm tiếp đón khiến tôi rùng mình, với tôi nơi này có vẻ quá làm giảm giá trị.

Tôi tuyệt vọng vì chẳng tìm thấy một giải pháp hợp lý nào. Một hôm tôi đang khóc nức nở thì Manu nắm lấy cơ hội.

- Chúng ta có thể ở cùng nhau! Sẽ rất tuyệt! Có hai người, ta có thể tìm được một căn phòng thuê không quá đắt và lúc nào cũng được ở bên nhau!

Mất anh sáng long lanh. Ý nghĩ đó làm tôi thấy thích thú, nhưng những khó khăn tài chính chặn tôi lại.

- Manu, tóm lại là em không thể, em không có tiền! Em chỉ có vừa đủ để thuê một phòng áp mái, nên một căn hộ hai người thì!...

- Em có thể tìm một việc gì đó để làm ngoài giờ, trường học sẽ không chiếm của em nhiều thời gian đến thế đâu!

Tôi đã giữ ý. Manu xuất thân từ một gia đình tương đối khá giả và đôi khi anh không hiểu được tất cả các khoản chi tiêu mà tôi phải lo toan. Để thuyết phục tôi rằng tôi có thể dung hòa giữa việc học và việc đi làm kiếm tiền, Manu đã chỉ cho tôi xem trang web của trường đại học trên đó thông báo tổng số giờ học. Số giờ học của tôi rất nhiều nhưng có thể thử xem. Tôi đã bị mê hoặc bởi cái giấc mơ mà Manu vẽ ra cho tôi.

- Em thấy đấy, em có thể làm được, chắc chắn mà! Nào em nói đồng ý đi, sẽ rất tuyệt nếu lúc nào chúng ta cũng được ở bên nhau! Và suy cho cùng, em cũng chẳng được lựa chọn!

Đúng là tôi thực sự chẳng được lựa chọn. Tôi sung sướng lao vào vòng tay anh. Và thế là ngay ngày hôm sau, Manu đón tôi đến căn hộ của anh. Đối với tôi, đó là một nơi quá sang trọng. Một căn hộ với phòng ngủ riêng biệt tại trung tâm thành phố V., tôi cảm thấy như mình là một cô công chúa trong cái cung điện này! Tôi đặt hai chiếc va li nặng trĩu ở lối vào và bắt đầu xoay lượn quanh căn hộ, cuốn nó vào vũ điệu của mình.

Bố mẹ tôi cảm thấy bất được gánh nặng với giải pháp này, ngay cả khi họ không ưa Manu lắm. Họ thích thế hơn là thấy con gái mình phải làm một công việc nặng nhọc, hoặc tệ hơn là phải ngủ ngoài đường.

Suốt mùa hè tôi làm việc tại một nhà hàng ngay dưới căn hộ của chúng tôi, để ít nhất cũng có tiền mua đồ ăn. Số tiền ít ỏi còn lại tôi dùng để chi tiêu cho bản thân.

Đó là cách chúng tôi phân chia nhau, Manu trả tiền thuê nhà và các hóa đơn điện nước, còn tôi xét đến tình hình tài chính của mình, đảm đương phần còn lại. Trên thực tế, ngay cả khi anh không nói với tôi thì tôi cũng biết rõ rằng không phải anh là người trả tiền thuê nhà. Hàng tháng mẹ anh đều gửi cho anh một số tiền đủ để thanh toán tất cả mọi thứ, thêm vào đó còn cho anh một khoản tiền tiêu vặt. Tôi chẳng nói gì về việc này, tôi coi việc đóng góp tiền chi tiêu trong khả năng của mình là hợp lẽ. Tôi tự xoay sở theo cách của mình. Thỉnh thoảng, khi về nhà bố mẹ, tôi mang đi những gì tìm thấy trong tủ lạnh hoặc những gì mẹ tôi cho. Sống như vậy chúng tôi thấy hạnh phúc, chúng tôi công phu chuẩn bị những món ăn đơn giản tràn ngập yêu thương và thỉnh thoảng đi uống cùng bạn bè. Phần lớn thời gian, chúng tôi ngồi trước ti vi, tôi thu mình trong vòng tay anh còn miệng anh thì không lúc nào rời điếu cần sa. Tôi tận hưởng cuộc sống, với người yêu ngay bên cạnh mình, tất cả có vẻ dễ dàng với tôi hơn rất nhiều.

Tối nay, tôi trở về nhà, kiệt sức vì công việc sau hai giờ làm thêm mà tôi biết rằng sẽ không được trả công. Tôi hoàn toàn bị lợi dụng trong công việc này, nhưng đây là cách duy nhất mà tạm thời tôi có thể đóng góp tiền sống chung. Tôi cũng biết rằng nếu cứ làm công việc này trong suốt năm học, lúc nào tôi cũng sẽ mệt mỏi, nhưng lúc này, tôi thực sự không thể làm gì tốt hơn. Tôi sẽ tìm một việc khác khi tôi đã có thời khóa biểu trong tay, khi đó, tôi sẽ biết chính xác giờ học của mình.

Manu ở nhà, đang ngồi xem tivi. Tôi cất tiếng chào anh một cách nồng nhiệt trong khi đi đến gần chỗ anh để đặt lên môi anh một nụ hôn say đắm. Một điều gì đó không bình thường đang diễn ra, anh không đáp lại sự nồng nhiệt của tôi.

- Có chuyện gì vậy? Mọi thứ vẫn ổn chứ?

- Ừ, vẫn ổn, anh trả lời một cách lập lờ.

- Anh chắc chứ? Như thế này thực sự không có vẻ...

Manu tắt ti vi và cuối cùng cũng nhìn tôi. Anh lưỡng lự một chút, sau đó đột nhiên nói dứt khoát:

- Laura, năm nay chúng ta sẽ sống cùng nhau và anh muốn em cùng góp trả tiền thuê nhà.

Tôi lặng đi một lát trong khi vẫn nhìn anh chăm chăm

- Vâng, em hiểu. Nhưng em không kiếm được nhiều lắm khi làm việc tại nhà hàng, anh muốn em đưa cho anh bao nhiêu?

- Một nửa tiền nhà, 300 euro. Em biết đấy, anh không thể trả hết một mình...

Một mình! Dối trá làm sao! Anh biết rất rõ rằng với việc làm bồi bàn tôi chỉ kiếm được đúng bằng số tiền ấy và một khi đưa nó cho anh, tôi sẽ chẳng còn lại đồng nào. Để an ủi mình, tôi tự nhủ đây là cơ hội để thôi làm bồi bàn và tìm một công việc khác hoặc mãi mãi tôi không thể làm được việc này.

- Được thôi, em nghĩ em sẽ phải tìm cho mình một công việc khác.

- Ừ, anh thấy em có lý đấy. Còn vấn đề chợ búa, chúng ta sẽ thay phiên nhau đi chợ, mỗi người sẽ lo việc đó hai tuần, được không em?

Anh lại còn bắt tôi lo tất việc chợ búa nữa sao? Tôi hết sức ngạc nhiên!

Thiếu tiền luôn khiến người ta rơi vào một tình thế khó xử đến mức không còn dám phản ứng. Tôi đành đồng ý:

- OK, hãy làm theo ý anh.

Tôi ngồi xuống ghế và bật ti vi để không phải nói gì. Đây là cách duy nhất tôi biết để chấm dứt sự yên lặng mất tự nhiên xuất hiện giữa hai chúng tôi. Ban đêm, tôi ngủ trong vòng tay anh để tự thuyết phục mình rằng chuyện tiền nong này là bình thường và nó sẽ không chia rẽ chúng tôi.

Hai ngày sau, tôi đăng ký làm việc bán thời gian tại một trung tâm quảng cáo điện thoại.

Chương 3

Khai giảng

Ngày 17 tháng Chín 2006

Cầm thời khóa biểu trên tay, tôi chạy để không bỏ lỡ giờ học đầu tiên. Tôi vừa làm thủ tục đăng ký học phần và vừa ra khỏi văn phòng. Tôi đã nhầm hoàn toàn khi nghĩ rằng mình đã thoát khỏi mọi nghĩa vụ hành chính sau khoảng thời gian chờ đợi vô tận mấy hôm trước!

Sau khi xong các thủ tục đăng ký hành chính, tôi còn phải qua tòa nhà của khoa sinh ngữ để đăng ký lớp học. Tôi chỉ có hai mươi giờ học rải rác trong cả tuần. Tôi đã sốt ruột chờ đợi thời khóa biểu này để có thể tổ chức và sắp xếp cuộc sống. Tôi sẽ có thể tiếp tục vừa làm vừa học. Ngay ngày mai, tôi có thể gọi đến trung tâm quảng cáo qua điện thoại để họ gửi cho tôi biểu giờ làm việc. Thủ tục này diễn ra khá nhanh, người ta mau chóng đưa trả lại tôi tờ khóa biểu nhưng giờ tôi đã bị muộn môn học đầu tiên. Liếc qua thời khóa biểu tôi thấy mình phải lên tầng bốn để học giờ văn minh Tây Ban Nha. Tôi vừa đi vừa chạy lên cầu thang, tôi vội học.

Tôi vào phòng học, những sinh viên khác đã có mặt ở đó. Tôi áp ứng câu "xin phép thầy" không thành lời. Thầy giáo thoáng nhìn tôi rồi cầm tờ danh sách lớp lên.

- Em tên gì?

- Laura, Laura D.

Sau khi viết nguệch ngoạc gì đó lên tờ danh sách, thầy ra hiệu cho tôi vào chỗ ngồi. Tôi ngồi xuống cạnh một bạn nữ. Trong lớp, đa số sinh viên là nữ, và chắc chắn trong cả khóa học cũng thế.

Thầy giáo yêu cầu chúng tôi điền vào một tờ phiếu để hiểu rõ sinh viên hơn. A, những tờ phiếu quen thuộc! Cho đến giờ, vẫn chưa có gì thực sự khác với trường trung học, chắc chắn với mỗi môn học chúng tôi sẽ phải điền một phiếu. Đến cuối tuần, nhất định tôi rất cuộc sẽ trả lời chỉ trong vòng vài giây.

Trên tờ phiếu đó có một mục đề "Dự định nghề nghiệp". Tôi dừng lại khá lâu ở câu hỏi này. Liệu tôi có biết mình thực sự muốn làm gì không? Tôi muốn làm trong ngành thương mại, điều đó đúng rồi, nhưng chính xác là làm cái gì? Tôi thực sự rất tin tưởng vào những thứ trách nhiệm hoàn toàn phù hợp với tôi, nhưng liệu có tồn tại một tên gọi nào đó, một công việc cụ thể cho thứ đó không? Tôi ghi lại tất cả những gì mình mơ ước, tôi thổ lộ mọi mong đợi với người thầy xa lạ này, tất cả những kỳ vọng của tôi vào trường đại học. Thiếu một cái gì đó.

Tôi găm găm đầu bút chì và đưa mắt lên trần nhà. Rồi, sau vài phút, tôi viết ở tận cuối bảng danh sách những ước mơ cho tương lai của mình:

Sống trọn vẹn

Đương nhiên đó không phải câu trả lời thầy giáo muốn, nếu quả thực là thầy giáo có mong đợi một câu trả lời, nhưng đó là câu phù hợp với tôi nhất.

Chúng tôi bắt đầu buổi học, và mỗi phút trôi qua, tôi thầm cảm ơn Chúa đã ban cho tôi món quà được ở trong căn phòng này. Mẹ đã phải bỏ ra hơn 400 euro để tôi được ở đây nhưng mẹ làm điều đó không chút do dự, bởi mẹ, người luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho con cái, biết rất rõ rằng tương lai của tôi phụ thuộc vào nó. Tôi sẽ học, tôi sẽ thành công.

Buổi học hoàn toàn được giảng bằng tiếng Tây Ban Nha. Bố tôi là người Tây Ban Nha, và cho dù bố chẳng bao giờ nói với tôi bằng tiếng mẹ đẻ của mình, tôi học thứ tiếng này trong những kỳ nghỉ cùng họ hàng bên nội.

Thầy giáo đưa chúng tôi danh mục sách cần thiết cho năm học này.

- Tôi yêu cầu các em hết sức nghiêm khắc, nếu các em muốn đạt kết quả cao, các em phải đọc tất cả, hết sức chăm chú và ghi chép nhiều.

Tôi nuốt từng lời thầy. Phải, dĩ nhiên tôi sẽ đọc hết, tôi luôn thích đọc sách, đó không phải là vấn đề!

- Các em sẽ không thấy một số quyển trong thư viện. Tôi đã yêu cầu nhưng vẫn không có, thế nên chắc chắn các em phải bỏ tiền túi ra mua, rồi thỏa thuận cho nhau mượn...

Điều này làm tôi kém vui đi nhiều. Những quyển sách bằng ngôn ngữ gốc thường rất đắt, ít nhất là mười lăm euro, và nếu có định mua một hoặc hai cuốn, tôi sẽ không thể trang trải nổi những chi phí phát sinh này.

Tôi nhìn danh mục sách, lo lắng về độ dài của nó. Tôi nghiêng rằng khi nhận ra rằng phải tự mua hơn chục quyển. Tôi lẹ làng nhét tờ giấy vào túi, tôi không muốn làm hỏng một ngày của mình. Tôi còn nhiều thời gian để nghĩ về nó.

- Hơn nữa, tôi không chấp nhận việc vắng mặt thường xuyên không có lý do. Quá ba buổi, các em sẽ không được thi môn của tôi.

Thật rõ ràng, thẳng thắn và cụ thể. Tôi có muốn thực sự thành công hay không hoàn toàn do tôi lựa chọn. Các quân bài nằm trong tay tôi.

Giờ học nhanh chóng trôi qua, tôi chẳng chán dù chỉ một giây, không giống như ở trường trung học, cứ năm phút tôi lại nhìn đồng hồ một lần. Tôi tới lớp học tiếp theo, tại đây lần đầu tiên tôi biết thế nào là một giảng đường thực sự. Tôi ấn tượng đến nỗi cảm thấy nghẹt thở. Không chỉ mình tôi, nhiều sinh viên khác cũng dừng lại vài giây để chiêm ngưỡng căn phòng rộng lớn. Chỉ những sinh viên học lại mới vội vã tìm chỗ ngồi. Những sinh viên này, cũng giống khi đăng ký, họ đã quen, họ có thể tự cho phép mình tỏ ra dửng dưng.

Tôi lặng ngấm căn phòng, tôi đã biết mình sẽ thích học ở đây. Tôi sẽ chỉ như cây kim được giấu kỹ trong bó cỏ khô, người ta sẽ chẳng để ý đến tôi, người ta sẽ chẳng biết đến tôi. Giáo viên sẽ chẳng ngừng giờ giảng để nhận xét về bài làm buổi trước của tôi. Trường đại học là một dịch vụ: họ cung cấp cho chúng tôi một buổi học, chúng tôi có quyền tham dự hay không, chúng tôi có quyền làm như mình hiểu. Trường đại học trao trách nhiệm cho chúng tôi, chắc chắn tôi chỉ là một con số trong muôn vàn số khác, nhưng hiện giờ tôi phải lựa chọn có đảm nhận trách nhiệm đó hay không. Tôi thích môi trường này, nơi người ta đã coi chúng tôi như những người trưởng thành.

Cuối cùng tôi đã có nó, sự đoạn tuyệt thực sự với trường phổ thông trung học. Dù chỉ sau một ngày ở đây, tôi cảm thấy rằng mọi sự sẽ khác. Năm cuối trung học đã để lại trong tôi những dấu ấn không thể xóa nhòa, những nỗi đau mà tôi sẽ không phải gặp lại ở đây, tôi tin thế.

Trong năm cuối trung học, tôi nhớ một lần giáo viên lịch sử đã công khai sỉ nhục tôi trước cả lớp khi công kích cá nhân tôi. Sau một bài kiểm tra bất chợt mà tôi vừa được điểm rất xoàng, thầy giáo đó đã nhận xét tôi "không có khả năng", còn tôi phản ứng lại bằng những cái chớp mắt dửng dưng. Tôi hoàn toàn có thể chịu đựng những nhận xét của thầy về bản thân tôi, sự thực là điều đó chẳng có nghĩa lý gì với tôi, bởi thầy không làm tôi bận tâm chút nào và thầy đã luôn đối xử với tôi như với một đứa con nít. Thảm kịch xảy ra ở câu nói sau đó.

- Không nói gì sao, Laura? Tôi không khen ngợi em đâu, tôi nghĩ rằng em phải xem xét lại tương lai của mình một cách hết sức nghiêm túc, nó hiện đang bấp bênh đấy.

Tất cả sự ác độc này là dành cho điểm số dưới trung bình đầu tiên và duy nhất của tôi! Nhưng thầy không dừng lại ở đó.

- Hãy công nhận đi, em quá lờn bồng và không học hành tử tế. Người ta chỉ gặt được thứ mà mình đã gieo thôi, Laura. Tôi nghĩ bố mẹ em thật vô trách nhiệm..

Nghe thấy từ "bố mẹ", máu tôi đã sôi lên. Tại sao người đàn ông này lại có thể tự cho phép mình phán xét gia đình tôi chỉ thông qua một điểm số vô thường vô phạt không hơn? Trong giây lát tôi đã phát điên. Bạn cùng bàn tìm cách giữ tôi lại, nhưng đã quá muộn, cơn tức giận đã cuộn cuộn trong mạch tôi, và ngay cả trước khi người thầy giáo soi mói kịp có thời gian đáp lại, tôi đã hất tung cái bàn cùng tất cả những thứ trên đó. Những con khủng hoảng mà tôi là nạn nhân chưa bao giờ mạnh mẽ như ngày hôm ấy. Tôi cầm ngay lấy cặp rồi chạy ra khỏi lớp.

Hôm sau, tôi đăng ký thi tốt nghiệp với tư cách thí sinh tự do. Tôi không chịu đựng được cái môi trường trẻ con này thêm nữa, thế nên đơn giản là tôi rời khỏi đó. Đến giờ tôi biết rằng mình đã phản ứng quá mức và rằng lẽ ra tôi nên kìm nén sự kiêu ngạo của mình lại. Nhưng vào thời điểm đó, tôi không thể. Bố mẹ tôi hoàn toàn không hiểu nổi và lúc đầu nghĩ rằng đó chỉ là một cơn giận dữ nhất thời. Nhưng khi thấy tôi không dậy vào buổi sáng, và khi nhận được giấy xác nhận tôi đăng ký thi như một thí sinh tự do, bố mẹ đã hiểu ra sự nghiêm túc trong quyết định của tôi. Tuy nhiên, bố mẹ vẫn tiếp tục đánh thức tôi dậy vào buổi sáng, mắng mỏ để tôi đến trường, nhưng tôi không đi. Mẹ đã van xin tôi đi học lại, thậm chí mẹ đã khóc.

- Con hoàn toàn mất trí rồi! Con sẽ làm hỏng tất cả! Laura, mẹ xin con, việc học hành quá quan trọng để con bỏ giữa chừng như thế, vì một hành động thiếu suy nghĩ! Con sẽ không làm được gì nếu không tốt nghiệp! Con không thể bỏ giữa chừng, chỉ cách ngày thi có ba tháng!

Tôi không bao giờ nói với bố mẹ lý do quyết định của mình. Họ sẽ rất buồn. Tôi chỉ lắc đầu và nhắc lại rằng tôi sẽ không bao giờ đến trường nữa. Chính từ lúc đó, bố không nói chuyện với tôi nữa. Trước đây chúng tôi đã ít nói chuyện với nhau, nhưng tôi vừa mới thêm dầu vào lửa, tôi đã làm bố hết sức thất vọng. Ngay cả bây giờ, tôi vẫn nhận thấy lập tức khi ông muốn ôm tôi vào lòng và nói rằng ông yêu tôi, nhưng ông tự ngăn mình làm điều đó, và lặng lẽ bỏ đi, không nói một lời.

Thế là trong suốt ba tháng, tôi học ở nhà bằng cách tự tìm hiểu các bài giảng và sách giao khoa theo chương trình. Mẹ lên hỗ trợ tôi, bởi bố không tán thành - và sẽ không bao giờ tán thành - quyết định của tôi. Tháng Bảy, tôi được nhận bằng tốt nghiệp loại "khá". Ngày hôm đó tôi cảm thấy tự hào làm sao! Mẹ tôi đã khóc vì vui sướng khi tôi báo tin này cho mẹ qua điện thoại. Buổi tối, bố vẫn không nói một lời, và chúng tôi ăn tối trong im lặng, bởi không có chuyện nhà tôi ăn mừng cho dù là vào tối hôm ấy.

Tôi đã rất may mắn, đến giờ tôi mới hiểu điều đó. Đó thực sự là nhờ may mắn hay là một động lực, một khát khao thành công quá đỗi? Vào đúng thời điểm này, tại giảng đường này, tôi biết rằng chuyện tương tự như ở trung học sẽ không thể đến với tôi. Theo thông lệ chung, giáo viên có qua nhiều học sinh để có thể nhớ hết tên, để đánh giá và dựa vào đó mà lãng nhục họ. Ở đây, chúng tôi học chỉ vì mình.

Tôi tiếp tục nhiều giờ học thực hành khác trong ngày: biên dịch, thực hành tiếng. Sau năm giờ học, tôi quay về cái tổ ấm ái của mình, nơi tình yêu của tôi đang chờ đợi. Đây thực sự là một ngày đẹp, làm sao tôi có thể hạnh phúc hơn nữa? Tôi có một người bạn trai yêu thương tôi và đang sống cùng tôi tại trung tâm thành phố V., tôi học, và ngay cả khi không có nhiều tiền, tôi vẫn mạnh khỏe. Còn đòi hỏi gì hơn thế?

Tôi bước lên toa tàu điện ngầm chật ních. Năm nay tôi sẽ thành công, tôi biết điều đó, tôi cảm thấy điều đó, tôi muốn điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Cuộc sống thường nhật

Ngày 4 tháng Mười 2006

Tôi về nhà kiệt sức sau những giờ học. Tối thứ Tư, tôi kết thúc bữa học lúc tám giờ, sau đó tôi phải đi tàu điện ngầm trong khoảng bốn mươi lăm phút. Tôi mệt mỏi vì ngày hôm trước: học xong lúc chín giờ tối. Trong tàu điện ngầm, tôi nghĩ đến Manu, tôi nóng lòng gặp lại anh. Tôi nghĩ đến món anh đáng yêu mà anh làm cho tôi, có lẽ anh còn dọn bàn và bày mấy cây nến.

Tối nay, trên đường về, tôi cũng biết rằng chúng tôi sẽ nói về tháng vừa qua bên nhau. Tôi sợ thời điểm này bởi tôi biết rằng có rất nhiều điều mà chúng tôi giữ trong lòng mà không nói ra. Cuộc sống của chúng tôi hiện nay ngày càng giống cảnh sống gộp gạo thổi com chung. Chúng tôi chỉ gặp nhau buổi tối, và khi về nhà, tôi ăn vội ăn vụng rồi đi học bài.

Ban đầu, Manu chấp nhận điều đó, thỉnh thoảng thoáng bịu môi nhưng chỉ nói với tôi:

- Nào, học đi, em có bài phải làm

Cả buổi tối anh ngồi trước ti vi, vì chẳng mấy khi anh học cả. Tôi lặng lẽ ẩn vào phòng ngủ trước khi ôm hôn anh lần cuối.

Manu thuộc nhóm rất ít những người có năng khiếu tự nhiên. Anh rất giỏi trong lĩnh vực của mình, trong khi tôi chẳng thấy anh thực sự cày cuốc bao giờ. Đôi khi tôi ghen với anh, ghen với trí thông minh của anh và với khả năng điều khiển mọi thứ như chúng vốn có của anh. Còn tôi, tôi thường xuyên học đến tận khuya.

Sau đó khi muốn đi ngủ, Manu nhẹ nhàng vào phòng: đó là dấu hiệu cho thấy tôi phải ra học trong bếp, trên cái bàn nhựa. Khi tôi vào giường, Manu đã ngủ rất say. Đến lượt tôi, tôi nằm dài ra và mệt lử. Sáng hôm sau là đường đến trường hoặc đến chỗ làm, tùy theo ngày đó là thứ mấy trong tuần.

Cho tới giờ, nếp sống này làm tôi hài lòng, bởi tôi thực đã sống như thế cùng anh. Tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại, tôi kiếm được khoảng 400 euro. Tôi trả anh 300 euro mà tôi rất mong chờ coi như tiền thuê nhà tháng Chín, trong khi làm ra về không biết rằng anh tiêu hoang số tiền đó với bạn bè vào buổi tối, chủ yếu là để hút. Giờ tôi chẳng còn lại bao nhiêu để chi trong cả tháng, để ăn chơi một chút, mua sắm một chút, hay thậm chí là đi chơi với bạn bè. Tuy nhiên tôi không muốn làm hỏng gì cả, chuyện của chúng tôi quá đẹp rồi. Tôi chưa bao giờ yêu ai nhiều như Manu.

Nhưng rất nhanh, trong vòng chưa đầy một tháng, mọi chuyện xấu đi. Chán phải ngồi trước ti vi tối này đến tối khác, Manu bắt đầu đi chơi nhiều và đôi khi đến sáng mới về. Ban đầu tôi bằng lòng với điều đó, vì chẳng có gì tốt hơn dành cho anh giữa những giờ học và công việc của tôi. Tôi cũng vui vì giữ được độc lập và tự do cho mình. Nhưng ít lâu nay, thời gian có vẻ thực sự dài với tôi. Hầu như tối nào cũng vậy, khi tôi về nhà, Manu đã đi đàn đúm cùng bạn rồi. Tôi có thể biết anh đã đi lâu chưa: đôi khi chỉ còn lại một mẩu cần sa cháy dở trong gạt tàn ở phòng khách. Anh chỉ dành cho tôi rất ít thời gian. Kiệt sức vì nhịp sống của mình, tôi không đủ sức hoặc đủ dũng cảm để đối anh và gần như mỗi tối đều ngủ một mình. Nhiều lúc tôi muốn nằm ở tràng kỷ, để hút hết điếu thuốc của anh, nhưng tôi chưa bao giờ làm thế. Ban đầu, là bởi vì có thể anh sẽ trách tôi, nhưng trên hết là bởi điều đó sẽ khiến tôi không thể làm việc tốt được.

Ngày qua ngày, Manu dần trở nên bức tức cáu bẳn và ngày càng hà tiện trong mắt tôi. Tiền của anh dành hết cho những lần đi chơi và hút xách. Tôi cho rằng những ý nghĩ viễn vông lúc đầu không giúp tôi giải quyết thực tế này. Nhưng sự thực là thế, Manu rất kém chịu đựng cái giờ đây chỉ còn là cuộc sống gộp gạo thổi com chung buồn tẻ, và anh khiến tôi ngày nào cũng cảm thấy điều đó. Tôi không thể sống cuộc sống vô lo như trước kia đã từng sống dưới mái nhà cha mẹ tôi được nữa.

Tệ hơn, tôi cảm thấy rõ ràng rằng Manu xem thường tôi. Anh liên tục trưng diện những bộ quần áo mới; tòm lại, anh có thể tự cho phép mình làm tất cả những việc vốn là không thể với tôi. Giữa chúng tôi đã tồn tại một khoảng cách, không chỉ còn là một khoảng cách về tài chính, cho dù ban đầu nó xuất phát từ tiền bạc. Tôi cảm thấy mỗi ngày chúng tôi lại thêm xa cách, mà không thể làm gì.

Nhưng tối nay, chúng tôi đã định tặng cho nhau một bữa tối tình yêu. Tôi yêu cầu anh điều đó từ cách đây một tuần, vì thấy rằng cả hai chúng tôi cần gặp nhau. Anh đã đồng ý, thậm chí anh còn đề nghị tự tay anh nấu ăn, để tôi chỉ việc ngồi vào bàn. Tôi đã cố tình làm xong trước công việc của mình trong tuần. Khi rời lớp học, tôi trang điểm nhờ cửa kính trên tàu điện ngầm để trông xinh đẹp lúc về nhà. không có gì nhiều, chỉ là một chút chì kẻ mắt.

Khi bước qua cửa, tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Căn hộ quá yên ắng để có thể nghĩ Manu ở đây. Tôi phải thừa nhận một sự hiển nhiên, anh không có ở nhà. Tôi kiểm tra bếp, cố tự thuyết phục mình rằng anh đã đi mua bánh mì, nhưng căn phòng trống không, và chẳng có dấu hiệu gì cho thấy có ai đó đang chuẩn bị bữa tối. Bụng tôi kêu ồm ồm, tôi vô cùng đói. Vì không có đủ tiền mua một chiếc bánh mì kẹp cho bữa trưa, tôi đã ở lại thư viện học.

Tôi ngồi trước ti vi và khóc. Thời gian trôi đi và Manu không về. Vì thế tôi cố học, nhưng không thể tập trung được. Thậm chí tôi không thể xem ti vi, vớng mạc của tôi không ghi lại những hình ảnh đang lướt qua. Gọi một cô bạn? Để làm gì? Cô ấy sẽ chế giễu tôi và nói rằng bọn con trai như nhau hết, rằng không thể tin tưởng lũ đó. Manu không như thế, Manu rất yêu tôi và lo lắng cho tôi.

Nhưng đã gần nửa đêm và Manu vẫn chưa về. Tôi quá kiêu ngạo để gọi vào di động của anh, và lại dù sao tài khoản của tôi cũng không còn tiền. Tôi hút hết thuốc của mình, và cả gói thuốc lá cuộn vung vãi trên bàn. Tại sao anh lại làm thế với tôi? Tại sao lại là tôi? Tôi vất vả như thế còn chưa đủ sao? Chỉ sau một tháng, tôi đã không thể tiếp tục, lúc nào tôi cũng kiệt sức, tiền cũng cạn kiệt, vì tôi gần như chẳng thấy tiền của mình. (chỗ này mình nghĩ "vì" nghe hay hơn "vì")

Đột nhiên, chìa khóa quay trong ổ. Tôi nín thở, tôi thậm chí còn không nghĩ mình sẽ lại chạm trán Manu tối nay. Tôi nhanh tay lau nước mắt bằng mu bàn tay, tôi không muốn anh nhìn thấy tôi trong bộ dạng này, lớp trang điểm của tôi hẳn đã trôi mất.

Giây sau, Manu vào bếp. Tôi nhìn anh chăm chăm, anh cũng nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ ngầu vì thuốc của mình và, rất tự nhiên, nói với tôi:

- Thế nào? Em không học à?

Tôi có cảm giác thân thể mình sẽ nổ tung! Anh không thể nghiêm túc. Anh đang phê, rõ ràng thế.

- Cái gì? Anh đang giễu em đấy à? Anh đã ở đâu? Anh có biết em đã đợi anh cả buổi tối không? Chẳng phải chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau sao?

Tôi hét lên, tôi không làm chủ nổi mình nữa. Tôi mệt đến mức khi những từ ngữ thoát ra khỏi miệng, tôi tự hỏi mình đã lấy đâu ra tất cả những sức lực ấy.

Manu cuối đầu, anh biết anh đã xử tệ với tôi.

- Nghe này Laura, anh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh không muốn thế, anh xin thế. Anh đã ở đây, trong bếp, và thực sự anh đã định chuẩn bị bữa tối cho em. Sau đó anh mở tủ lạnh, và anh thấy em đã chẳng mua gì. Đến lượt em đi chợ, đúng không? Đúng thế, đến lượt em và em đã không đi.

- Vậy là vì thế sao? Anh quyết định để em khóc cả một buổi tối chỉ vì thế sao? Đó là hình phạt của anh dành cho em?

- Không, Laura, không phải chỉ có lần này, tất cả mọi lần. Anh biết em không có tiền, nhưng chúng ta đã thống nhất sẽ cùng nhau chia sinh hoạt phí. Hơn nữa, hôm nay anh vừa nhận được hóa đơn ga, điều đó càng thêm dầu vào lửa.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, và hoàn toàn không thét lên. Mặc dù đã rất cố gắng, tôi không hiểu những gì anh nói, tôi không biết làm thế nào anh dám nói với tôi điều đó trong khi tôi đã làm tất cả những gì trong khả năng của mình để hỗ trợ anh về mặt tài chính. Tôi vẫn luôn không thoải mái khi nói về chuyện tiền nong.

- Và như lần gần đây nhất, chính anh đã đi chợ, bởi nếu không chúng ta sẽ chẳng có gì để ăn. Anh đã chán phải chịu đựng, anh chán việc em thường xuyên dựa vào anh. Thế nên anh ra ngoài lượn một vòng, gặp hai ba người bạn, để thay đổi suy nghĩ...

Tôi im lặng, thực sự tôi không hiểu mình có thể nói thêm gì. Manu rõ ràng đã đạt đến đỉnh điểm của tính bủn xỉn. Anh yêu cầu tôi đưa tiền thuê nhà, tiền đi chợ, thanh toán hóa đơn, tất cả những việc này đòi hỏi gần 450 euro một tháng. Với mức lương của mình, tôi không có đủ, vì vậy tôi bù đắp bằng chút tiền tiêu vặt mẹ cho tôi hàng tháng. Không có gì nhiều nhận; khoản tiền ít ỏi bà có được, bà cho tôi. Từ một tháng nay, tôi ngưng trả tiền thuê bao di động, để ưu tiên những chi phí cho căn hộ trong các khoản chi tiêu của tôi. Hơn nữa, tôi làm việc mười lăm giờ một tuần tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại, hai mươi lăm giờ tại trường đại học, cộng thêm thời gian ôn bài. Còn anh thậm chí không đi làm, và số tiền mẹ anh chuyển vào tài khoản của anh mỗi tháng để trả tiền thuê nhà, anh dùng nó để mua thuốc và quần áo, rồi nhận thêm cả phần đóng góp của tôi nữa. Tóm lại, tôi không coi mình là một đũa trục lợi trong hoàn cảnh này, tôi đóng góp và xứng đáng được ở căn hộ này như anh.

Nhưng bất chấp tất cả, tôi yêu anh điên cuồng, và vào thời điểm này, tôi thậm chí cũng không ghét anh. Anh gây ấn tượng với tôi quá mạnh khiến tôi không thể nói lại điều gì. Tôi xấu hổ vì sự yếu đuối của mình trước khuôn mặt điển trai với ánh mắt thiếu sót.

Cuối cùng, Manu ôm tôi trong vòng tay anh, dịu dàng, và tôi nhận cái ôm siết của anh. Thời khắc đó hoàn toàn không bi thảm, tôi cảm thấy thoải mái trong tay anh, và chỉ có điều đó là quan trọng. Sau vài phút anh buông tôi ra, nhìn tôi bằng đôi mắt to đen của mình và bỗng nhiên nói với tôi:

- Nghe này, anh nghĩ rằng để tránh những tình huống kiểu vừa rồi, trong tương lai mỗi người trong chúng ta sẽ tự mua đồ ăn cho riêng mình. Như thế sẽ dễ dàng hơn cho cả hai, và chúng ta sẽ không phải cãi nhau kiểu này nữa.

Tôi hết sức ngạc nhiên. Vậy là tất cả những gì diễn ra tối nay tất cả chưa đủ sao? Anh vẫn còn muốn bồi thêm một cú nữa?

- Gì cơ?

- Phải đấy, anh thực sự nghĩ rằng điều đó sẽ tốt hơn cho chúng ta. Hơn nữa với thời gian biểu hiện nay, chúng ta gần như chẳng bao giờ được ăn cùng nhau, và dù sao đi nữa sở thích chúng ta cũng không giống nhau.

Tôi vẫn không nói gì, nhưng không phải là tôi không nghĩ gì. Suy cho cùng tôi có thể nói thêm gì đây? Tôi sẽ không cố thuyết phục kẻ bủn xỉn nhất trên đời ấy. Chỉ riêng việc điều đó làm anh khó chịu cũng đủ để tôi hiểu rằng mình chẳng thể thay đổi gì trong chuyện này. Anh hà tiện, quá được nuông chiều, và chỉ cần đợi thời cơ. Trong khi đó anh không nhận thấy nỗi đau mà anh bắt tôi chịu đựng. Đôi chúng tôi đang tan.

Tôi ngẩng đầu, cố cười, nhưng anh cũng như tôi đều biết rằng có gì đó không ổn giữa chúng tôi. Cái gì đó liên quan đến tiền. Có lẽ cái gì đó liên quan đến một sự khác biệt về tầng lớp xã hội, mà cuối cùng anh không chịu nổi. Mẹ anh luôn nói tôi không xứng với anh.

Ngày hôm sau, khi tôi đi làm, anh đã dọn chỗ cho tôi trong tủ bếp, nơi chúng tôi thường để hộp đựng đồ ăn.

Chương 5

Đói

Ngày 26 tháng Mười 2006

Mẹ đưa cho tôi món gà mà không rời mắt khỏi tôi. Mẹ đã không ngừng nhìn tôi từ suốt đầu bữa. Giờ là kỳ nghỉ lễ Các Thánh và tôi về thăm bố mẹ hai hoặc ba ngày, tôi vẫn chưa quyết định mình sẽ ở lại thời gian chính xác bao lâu. Tôi ngồi ăn cùng mẹ, bố thì câm lặng và em gái tôi thì không ngừng nói.

- Món gà đây ngon chứ, Laura? mẹ nói với tôi.

Tôi biết rõ mẹ không rời mắt khỏi mọi cử chỉ của tôi: tôi ấn nữa vào một miếng thịt đùi to, và cùng với tay kia, tôi đưa miếng thịt vào mồm nhai ngấu nghiến như một con quỳ. Hôm nay tôi ăn bằng bốn người, tôi thực sự đói. Không nghĩ ngờ gì nữa bữa tối nay là yến tiệc thịnh soạn nhất của tôi từ một tháng trở lại đây.

- Vâng, nó ngon tuyệt, con khoái lắm.

Em tôi là người duy nhất nói chuyện, và tôi là người duy nhất thực sự nghe nó. Tôi biết ơn sự có mặt của mình làm đầu óc bố tôi khó chịu. Thường ông đã không nói nhiều, nhưng khi tôi ở nhà, ông câm như hến.

Mối quan hệ của chúng tôi đã luôn khó khăn, chúng tôi luôn yêu thương nhau, nhưng trong im lặng. Bố tôi là người khiến người khác phải tôn trọng. Hai mươi tuổi, ông rời quê hương Tây Ban Nha, tránh xa chế độ độc tài và sự khốn khổ để thử vận may tại Pháp. Ông lớn lên trong một gia đình rất nghiêm khắc, luôn quan tâm đến việc tôn trọng truyền thống. Ông đã luôn giữ thái độ lạnh lùng hiển nhiên này đối với chúng tôi, các con gái của ông, đặc biệt là với tôi, giống hệt bố ông đã làm trước đây với các con mình. Tôi luôn chấp nhận điều đó, bởi đó là cách mà mọi việc diễn ra.

Tôi biết rất rõ rằng ông yêu tôi, nhưng ông không bao giờ nói điều đó với tôi, ông không bao giờ nói gì về tình cảm của mình. Tôi là con cả và tôi biết tôi là đứa con rất được kỳ vọng. Bố mẹ đã rất chiều chuộng tôi trong suốt tuổi thơ êm đềm của tôi. Nhưng khi tôi càng lớn và mối quan hệ của tôi với mẹ trở nên tương hợp, bố tôi bắt đầu dằn ra lạnh thinh, có lẽ ông không biết cư xử thế nào với con gái mình. Thái độ táo tợn của tôi khi ông muốn phạt tôi có vẻ là bất bình thường, bất kính đối với ông. Dần dần, ông tự khép mình trong một cái bong bóng và coi như không biết tôi. Khi tôi ở trong phòng, ông chỉ nói với tôi những điều thực sự thiết yếu. Tôi biết mình đã làm ông thất vọng nhiều lần vì cách cư xử của mình. Đỉnh điểm là việc tôi bỏ học năm cuối cấp. Em gái tôi và tôi, chúng tôi luôn biết rằng có những sự ưu đãi trong nhà: mẹ ưa tôi hơn, còn bố ưa em hơn. Nhưng chúng tôi chẳng thể làm gì, và việc chấp nhận điều hiển nhiên này giúp chúng tôi không cảm thấy oán giận hay ganh tị.

Tôi nhớ một hôm, hồi mười sáu tuổi, tôi đã đi khỏi nhà một tháng. Tôi đang trong phòng khách cùng bố mẹ và em tôi, và tôi nhìn cái tròng kỷ chúng tôi đang ngồi. Đó là một cái tròng kỷ rất cũ bọc vải màu xanh lá cây, tôi đã luôn thấy nó ở đây. Nó cũ đến nỗi một hôm, khi tôi còn bé, mẹ tôi đã quyết định nhuộm nó thành màu đỏ sẫm nhằm giấu đi những vết sờn lộ liễu. Trong lúc nghe ti vi, tôi cọ vào một chỗ trên tay ghế nơi thuốc nhuộm không bám.

Tôi bỗng thốt lên:

- Có lẽ chúng ta nên nhuộm nó lại thành màu xanh lá cây. Nó đã mang màu đỏ lâu quá rồi và nó cần một sự tươi mới.

Bố đáp, không nhìn tôi:

- Cái ghế này chưa bao giờ màu xanh lá cây.

Ông nói bằng một giọng khô khốc và khinh bỉ, như thể tôi vừa nói với ông điều ngu ngốc nhất ông từng được nghe.

- Đương nhiên là có chứ bố, con vẫn còn nhớ khi mẹ nhuộm nó.

- Cái ghế này chưa bao giờ màu xanh lá cây, bố nói cho con biết.

Trong vài phút, tôi cố chứng minh cho bố thấy rằng có, rằng tôi vẫn nhớ rõ điều đó. Thậm chí tôi còn lôi cuốn album ảnh ra để tìm bằng chứng cho những gì tôi nói. Thấy tôi lục lọi giá sách trong phòng khách, bố tôi giãn giãn lên một cách vô cớ.

- A, lúc nào con cũng phải có lý! Lúc nào con cũng muốn chứng tỏ mình thông minh, thừa bà tôi-biết-tuốt!

Ông hét lên. Mẹ và em tôi nhìn ông, đờ ra. Tôi cũng không cử động, vì không biết làm gì, tay cầm album ảnh.

- Bố bắt đầu chán con rồi, chán thái độ của con, cách cư xử của con rồi. Con không tôn trọng những người khác, mọi thứ đều xoay quanh con, quanh

cái rốn của con. Quả thật, bố không chịu nổi con nữa, con chỉ là một... một đồ của nợ! Thế đấy, của nợ!

Ông nói liền một mạch rồi bỏ vào bếp. Em gái tôi hét lên khi nghe ông nói. Bố tôi với tất cả vẻ của quyền của mình, bố tôi người không chút úp mở. Nhưng bất chấp tất cả, cổ họng tôi rất bỏng. Tôi nắm chặt tay và toan bỏ chạy, trong khi mẹ tôi đứng dậy và đã cố giữ tôi lại. Tôi chớp lấy cặp sách. Mẹ tôi khóc lóc van nài tôi đừng đi, em tôi bám lấy cánh tay tôi. Bố tôi hoàn toàn không rời khỏi bếp.

- Mẹ, con không thể, con không thể nữa. Mẹ hãy nhìn xem bố thế nào, thật khó sống. Con đi đây.

- Nhưng con đi đâu? Con sẽ làm thế nào?

- Con sẽ tìm ra cách.

Và tôi đã tìm ra. Trong một tháng, tôi ở nhà một người bạn gái, cùng bố mẹ cô. Họ không có tình hiểu, chỉ đơn giản dành cho tôi một chỗ trong nhà họ, ngôi nhà của họ rộng rãi. Hàng sáng tôi đến trường cùng bạn, vào mỗi tuần một lần, tôi gọi điện cho mẹ để hỏi tin tức.

Tôi về nhà sau một tháng, tôi không muốn lợi dụng sự tử tế của bạn cũng như bố mẹ cô ấy thêm nữa. Khi tôi về, bố làm như tôi không tồn tại, giống như vẫn vậy. Bố thậm chí còn cố làm ra vẻ như không biết đến tôi khi mọi việc đã lắng xuống. Chuyện đó khiến tôi vô cùng đau đớn nhưng tôi không biết làm sao để nói với ông hoặc cho ông thấy nỗi đau đó. Sau này tôi biết rằng ngày tôi ra đi ông đã khóc.

Tình huống hiện nay của chúng tôi, vào ngày lễ Các Thánh này, cũng không phải là ngoại lệ. Em tôi nói chuyện trong lúc ăn để phá vỡ bầu không khí yên lặng bao quanh nó. Rồi em chán ngấy việc tự nói chuyện một mình và thôi. Chúng tôi kết thúc bữa ăn trong yên lặng.

Buổi tối mẹ gặp riêng tôi. Tôi biết mẹ muốn nói chuyện từ lúc tôi về nhà.

- Laura, nói mẹ nghe, con vẫn ăn uống đầy đủ đấy chứ?

- Vâng, mẹ thấy rồi đó, tối nay con lấy món gà những hai lần!

- Không, Laura, mẹ không nói chuyện đó. Ở chỗ con ở con có ăn uống đầy đủ không? Con và Manu có đủ đồ ăn không?

Vậy là mẹ đã nhận thấy điều hiển nhiên. Tôi đã sút cân rất nhiều từ một tháng nay, từ khi chúng tôi ai lo phần ăn của người ấy, Manu và tôi. Hồi đầu tháng Chín tôi nặng sáu mươi cân, thậm chí tôi còn hơi béo, và hiện giờ tôi sút còn năm mươi cân. Buổi tối, về muộn, mệt mỏi, tôi thường không có thời gian chuẩn bị đồ ăn vì còn phải lo học bài. Ban ngày, tôi chạy khắp nơi, giữa trường học, thư viện, chỗ làm và căn hộ. Dù sao chăng nữa, trong ngăn tủ của tôi cũng chẳng có gì, trừ một gói mì bốc dở từ hai tuần nay. Tôi không thường xuyên ăn trưa ở trường, một chiếc bánh mì kẹp sẽ làm bằng cân đối tài chính cuối tuần của tôi mất thăng bằng. Càng không ăn, tôi càng không thực sự cảm thấy cái đói nữa. Đứng ra là gần như không.

Còn Manu, anh thường xuyên ăn ở bên ngoài cùng bạn bè. Tôi cho rằng anh dùng số tiền thuê nhà tôi trả anh để ăn uống thỏa thuê trong khi tôi vùi đầu vào đồng sách vở. Trừ việc đó ra, chúng tôi khá hòa hợp, gần như không cãi vã. Dù sao đó là chuyện bình thường, vì chúng tôi gần như không gặp nhau. Tuy nhiên, tôi vẫn tiếp tục yêu anh hết mình, ngay cả khi tôi mở tủ đựng đồ ăn và nhỏ dãi trước hộp pa tê hay xốt rau thơm của anh, những thứ sẽ khiến món mì của tôi ngon tuyệt.

Một hôm, tôi lấy một lát giăm bông Ý của anh và nghĩ rằng anh sẽ không nhận ra. Thật không may, có lẽ anh đã đếm, vì anh ngay lập tức phát hiện ra vụ bốc hơi. Tôi xin lỗi anh rồi rít, nói rằng chỉ vì tôi đói và rằng tôi sẽ mua trả anh. Đó là việc tôi làm ngay ngày hôm sau, bằng tờ năm euro, số tiền lẽ ra tôi phải tiêu trong ba ngày. Lẽ ra tôi có thể đẩy sai sót của mình đến mức chỉ trả lại cho anh một lát giăm bông, như thế có lẽ anh sẽ tự nhận ra sự ngớ ngẩn trong cách xử sự của mình. Nhưng tôi không muốn tham gia trò chơi của anh, tôi không quan tâm đến nó.

Tôi dứt khoát không thể kể tất cả những chuyện này với mẹ, mẹ sẽ hốt hoảng và sẽ mắng chửi anh. Mẹ sẽ buộc tôi về nhà, đó là vấn đề không phải bàn cãi gì.

- Mẹ đừng lo, mọi chuyện đều ổn.

- Con sẽ nói với mẹ nếu có gì đó không ổn chứ?

- Vâng, tất nhiên rồi, mẹ! Mẹ đừng lo.

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nghi ngờ. Mẹ không tin tôi, nhưng mẹ không thể làm gì nếu tôi không nói với mẹ sự thật.

Hai ngày sau, khi tôi rời nhà bố mẹ, mẹ đưa cho tôi một cái túi đầy đồ ăn, mẹ đã để vào đó tất cả những gì mẹ có được. Mẹ nháy mắt với tôi khi đưa túi cho tôi.

- Đi cẩn thận nhé, con yêu, hãy tự chăm sóc mình.

Bố đưa tay ra hiệu chào tôi, không ôm hôn. Chúng tôi đã không còn ôm hôn từ nhiều năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Xấu hổ

Ngày 16 tháng Mười một 2006

Đứng trước văn phòng Crous, tôi lưỡng lự. Tôi không còn quá chắc chắn là mình muốn đến đây. Tôi lùi lại, đứng lấp ló trước cửa ra vào.

Bây giờ là tháng Mười một và trời lạnh buốt. Những tháng vừa qua tôi ngày càng sút cân rõ rệt. Tôi có cảm giác thấy cái lạnh xuyên qua mình như chưa bao giờ xảy ra trước đây. Tuy nhiên sáng nay tôi đã mặc nhiều quần áo. Kể từ khi trở nên quá gầy, lúc nào tôi cũng lạnh. Tôi run lập cập khắp mọi nơi, ngay cả ở trong phòng: trong lớp, ở chỗ làm, và ở nhà.

Mùa đông đến nhanh và chúng tôi vẫn không bật hệ thống sưởi trong căn hộ. Ít ra là tôi không muốn. Ngay khi về nhà Manu bật lò sưởi lên ngay trước khi ngồi vào tràng kỷ như một ông hoàng. Tôi đợi anh đi khỏi và vội vã tắt đi. Tôi đã làm thế kể từ khi tôi phải trả một phần các hóa đơn. Điện, nước và hệ thống sưởi, tất cả tốn khá nhiều! Manu chẳng thêm quan tâm, bởi không phải anh trả những chi phí này. Thế là anh cứ bật lò sưởi trong khi tôi vụng trộm tắt đi, vì không thể yêu cầu anh đặc ân này.

Ban đầu, tôi ăn mặc bình thường khi ngồi học, nhưng rồi tôi nhanh chóng nhận ra rằng cứ ngồi yên trên ghế trong nhiều giờ không cử động sẽ khiến tôi thấy lạnh chẳng khác gì đang ở ngoài đường. Thế là bây giờ, để ngồi học, tôi khoác lên người một bộ đồ ra trò: một chiếc khăn to do mẹ tôi đan cho, một cái áo khoác thể thao dùng đi Bắc cực và đôi tất dày cao đến tận đầu gối. Lần đầu tiên nhìn thấy tôi như thế Manu đã cười, và tôi cũng cười vài giây khi ngắm mình trong gương. Bởi vì suy cho cùng, sự việc chẳng có gì đáng cười. Cuối cùng tôi dần quen với đồ đồ nặng nề này trên đôi vai mảnh khảnh của mình, lý do tiết kiệm tiền thúc đẩy tôi. Tôi thích trông mình giống một nhà thám hiểm các đỉnh núi cao hơn là phải trả năm mươi euro cho một cái hóa đơn hoàn toàn có thể tránh được.

Tôi tiết kiệm mọi khoản tiền có thể. Không một khoản chi hoang. Không cần nói rõ rằng từ lâu nay tôi đã không đi mua sắm nữa. Thứ nhất, tôi không có thời gian. Sau nữa, nói đến cùng, nhìn ngắm thèm muốn trước những thứ tôi chẳng bao giờ có được thì ích gì? Vì thế tôi không thử thách quý sự và cần trọng tránh lượn phỏ xem đồ. Cuối cùng tôi cũng nhồi được vào đầu mình ý nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ mặc những bộ đồ hợp mốt. Đương nhiên, thỉnh thoảng, tôi cũng phát ghen trước những chiếc quần bò thô mới, những chiếc áo khoác bó sát, những đôi giày mới đắt tiền của các bạn cùng học. Tôi chỉ có thể nhìn ngắm chúng đến mức điều đó khiến tôi lúng túng, thờ dãi, rồi quay lại với việc của mình. Tôi muốn mình đủ mạnh mẽ để nói rằng tôi không chịu đựng nổi cái xã hội tiêu dùng này và rằng nó làm tôi chán ngấy, nhưng hãy thành thực: ai mà chẳng có ham muốn và ai mà chẳng để cho nó cám dỗ mình? Tôi còn trẻ và quảng cáo khắp mọi nơi: tôi sẽ là một con mồi hoàn hảo nếu tôi có tiền.

Tôi đổ kị với các bạn nữ trong lớp. Tuổi tắn và nhàn hạ, một số bạn chẳng bao giờ phải làm việc để kiếm tiền. Bố mẹ họ kiếm đủ để chu cấp cho con. Đôi khi, họ phải đi mua sắm với mẹ mình và thể hiện mong muốn của mình bằng một cái bĩu môi giả tạo trước một bộ quần áo trong cửa hàng, các bà mẹ đáp lại bằng cách rút thẻ tín dụng ra. Tôi không trách họ, chắc chắn tôi cũng sẽ làm như họ. Tôi chỉ ganh tị với tâm hồn thanh thản của các bạn trong khi, về phần mình, tôi run rẩy khi nhìn thấy nhân viên soát vé trên tàu điện, và tôi không ngừng tự hỏi làm thế nào để sống đến hết tháng. Tôi run rẩy khi Manu làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, yêu cầu tôi đóng tiền thuê nhà. Liệu có phải chỉ mình tôi sống như thế? Tất cả những chuyện này thật đáng xấu hổ, tôi không thể nói với các bạn học cùng. Làm sao họ có thể hiểu nổi? Thế là tôi từ chối lời mời cùng đi ăn trưa với họ và khép mình trong thứ miễn phí duy nhất còn lại với tôi: học.

Tất cả những chuyện này sẽ chẳng thành vấn đề nếu tôi có đồ ăn. Ngăn tủ đựng đồ ăn của tôi luôn trong tình trạng ảm đạm và đồ ăn mẹ tôi cho cũng không tồn tại được lâu. Mì, mì và lúc nào cũng mì. Tôi nhìn chúng trong lúc nấu ăn, và tôi có cảm giác chúng coi khinh tôi, như thể để nhắc nhở với tôi rằng tôi nay, một lần nữa, tôi cũng sẽ không khá hơn. Ban đầu, tôi nấu mì với sốt cà chua đóng hộp, nhưng chúng khó tiêu ban đêm đã khiến tôi chán ngấy món đó, và chỉ nghĩ đến việc nhìn thấy mì thấm dấm nước sốt rế tiền đã làm tôi buồn nôn. "Mì trộn bơ, nói tóm lại cũng không quá tồi."

Cũng có một lọ Nutella 1, mẫu hạnh phúc nho nhỏ của tôi. Mỗi lần tôi ăn không quá một thìa, để giữ nó càng lâu càng tốt. Cái lọ ấy làm tôi vững dạ mỗi lần mở tủ.

Lúc cái đói càng kêu gào, tôi bèn ngừng ăn. Vậy nên tôi nhận ra rằng sau một lúc, cái đói tan đi và chu trình vận hành của con người tự lấy lại nhịp điệu bình thường của nó. Sau vài ngày trải qua chế độ này, tôi không còn thực sự cảm thấy phiền toái nữa. Tôi quen với việc không ăn trưa và trải qua chuỗi ngày bụng rỗng đi học. Đôi khi, trong giờ học, bụng tôi phát ra những âm thanh kỳ cục, nhưng tôi quen với sự có mặt của chúng đến nỗi tôi chẳng còn nghe thấy chúng nữa.

Một cô bạn trong lớp quay lại bàn tôi và vừa cho tôi một thanh sô cô la vừa đùa vui một cách dễ thương:

- Nay, ăn đi, ở đây người ta nghe thấy tiếng bụng cậu òng ọc rồi đấy!

Xấu hổ, tôi khẽ cảm ơn cô, cố làm ra vẻ mình vui với trò đùa của cô. Nhưng điều đó chẳng khiến tôi cười được. Chậm chậm, tôi nhấm nháp thanh sô cô la. Nếu ở ngoài, có lẽ tôi đã ngấu nghiến nó chỉ trong vài giây vì tôi quá thèm. Tôi dần lòng được, đứng mực, nhưng tôi thậm chí đã dùng ngón tay nhặt những mảnh vụn cuối cùng rơi trên vờ. Tôi còn muốn ăn thêm một thanh nữa.

Buổi tối, khi có thời gian hoặc thấy muốn ăn trên đường từ trường hay từ chỗ làm về nhà, tôi ăn một bát gạo rang trộn sữa. Và nếu có muốn thêm can đảm, một thìa Nutella vào cuối "bữa ăn". Điều đó chắc chắn có vẻ thật đáng buồn, nhưng thứ sô cô la này hoạt động như một loại thuốc an thần. Tôi liếm thật kỹ cái thìa, để tận hưởng tối đa hương vị của nó, đến tận cùng. Tôi có cảm giác sau đó tôi làm việc tốt hơn.

Rồi, một buổi trưa, điều gì phải đến đã đến. Tôi bị ngắt giữa buổi học. Già néo đứt dây, tôi không tính đến chuyện rằng tôi đã vượt qua mọi giới hạn mà cơ thể có thể chịu đựng. Mọi người có vẻ hơi hốt hoảng, nhưng tôi nhanh chóng tỉnh lại và bắt đầu làm việc lại được. Một số bạn thử nài tôi đến bệnh xá của trường, nhưng tôi nhẹ nhàng từ chối. Không cần phải bác sĩ mới biết được vì sao tôi ốm. Tôi ốm vì không có tiền.

Đó chính là ngày tôi quyết định đến Crous để tìm một giải pháp, một khoản trợ cấp tài chính. Thiếu tiền khiến tôi đùa giỡn với sức khỏe của mình và tôi thấy mình không sẵn sàng chấp nhận thực tế này. Tôi phần nộ vì đã phải khổ sở đến mức ấy để có cái ăn, ăn để có thể học. Nhưng khi đứng trước tòa nhà, tôi lại không đủ mạnh mẽ để bước vào. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình lại đến Crous vì một lý do như vậy. Tôi biết rằng nhiều sinh viên cũng đến đây để yêu cầu trợ giúp, nhưng đó không phải tính cách của tôi. Với tôi, đến đây đồng nghĩa với thất bại: tôi không thể tự mình xoay sở. Nhưng phải chấp nhận điều đã rõ ràng. Tôi không tự thoát ra được, tôi cần người ta giúp tôi chút ít. Tình trạng thiếu ăn liên miên này không thể tiếp tục xảy ra nữa.

Thế là tôi bước vào tòa nhà và tự tẻ kiên nhẫn chờ đợi đến lượt mình. Nửa giờ sau một phụ nữ tiếp tôi, sau khi đã gặp liên tiếp một đám sinh viên. Trong văn phòng của cô này, tôi cứ loay hoay.

- Vậy đây, tôi đến gặp cô vì tôi gặp khó khăn tài chính lớn và tôi muốn biết liệu tôi có thể được tổ chức của cô trợ giúp hay không.

Rất nhanh chóng, tôi kể lại cho cô ta cuộc sống không tiền bạc của tôi, Manu và tiền thuê nhà, những khốn khổ của tôi, sự thiếu thốn hàng ngày của tôi. Nhân cơ hội đó, tôi quan sát cô. Cô ta chăm chú nghe tôi và có vẻ quan tâm đến câu chuyện của tôi. Cô này còn trẻ, khoảng ngoài ba mươi, chắc hẳn cô ta phải nhớ lại những năm tháng học đại học không xu dính túi của mình.

Sau khoảng mười lăm phút giải thích, cuối cùng tôi không nói nữa, nhưng sự yên lặng của tôi để chờ đợi câu trả lời từ phía cô ta làm cô ta húng hắng ho.

- Tất cả những gì tôi có thể đề xuất với bạn lúc này là những phiếu ăn để bạn có thể ăn tại căng tin của Crous. Chúng không đắt lắm, một bữa chưa đến ba euro!

Tôi làm một phép tính nhanh trong đầu. Tôi không thể chi gần mười lăm euro một tuần chỉ vì một bữa trong ngày. Tôi đến đây hy vọng người ta dành cho tôi những khoản miễn giảm đáng kể để tôi có thể ăn bữa trưa VÀ bữa tối.

- Tức là việc này chiếm của tôi một khoản nhỏ mỗi tuần. Tôi muốn biết liệu cô có giải pháp nào khác không.

- Trong trường hợp của bạn, tôi chỉ thấy một giải pháp để không mất tiền ăn: Nhà ăn Từ thiện.

Cô ta nói câu này một cách chậm rãi, rất nhẹ nhàng, vì ý thức được tác động về mặt tâm lý mà câu nói đấy có thể gây ra cho tôi. Điều này không sai. Tôi mở to mắt nhìn cô. Thế đấy, chỉ bằng một câu nói, tôi được đặt vào bậc thang xã hội Pháp, ở tận nấc cuối. Thấp đến nỗi tôi không thể tự nuôi mình, thấp đến mức người ta gọi ý với tôi đồ ăn dành cho người vô gia cư. Tôi tưởng mình đang mơ, tôi không tin cô ta nghiêm túc. Nhưng cô ta tiếp tục nhìn tôi, với đôi mắt to đầy cảm thông.

Tôi lắp bắp một lời cảm ơn không rõ ràng và hỏi tôi phải tìm những Nhà ăn Từ thiện ở đâu. Cô ta viết vội cho tôi dòng địa chỉ trên một tờ giấy, nét chữ rất đẹp. Cô ta cố gắng như vậy, có lẽ để chứng tỏ cho tôi thấy rằng cô xúc động bởi câu chuyện Cosette 2 của tôi. Tôi vội vàng chào cô, muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này. Cô nồng nhiệt bắt tay tôi trong hành lang trước khi gọi lớn "người tiếp theo" bằng một giọng chói tai.

Một lần nữa tôi lại đối mặt với cái lạnh thấu xương Mười một khi ra khỏi tòa nhà. Với mẫu giấy nhỏ trên tay, tôi bước nhanh để làm nóng người. Tôi sẽ không đến, không có gì phải suy nghĩ. Tôi không thể quyết định đến đó; tôi tự nhủ, rốt cuộc tôi không quá cần nó đến thế. Tôi sẽ có cảm giác gần như là "ăn cắp" những đồ ăn đó của người nghèo, những người thực sự chẳng có gì. Và trên hết, tôi không thể so sánh mình với họ, những người vô gia cư. Tôi thì đang có một mái nhà, một công việc, và tôi đi học. Không, đã quyết rồi, cuối cùng với tôi mì cũng là được, tôi bằng lòng với nó. Suy cho cùng, tôi không phải người đứng đầu cũng như chẳng phải người dưới đáy.

1

Một loại bột sô cô la trộn hồ đào nhuyễn, thường dùng để phết lên bánh mì.

2

Nhân vật trong tiểu thuyết "Những người khốn khổ" của Victor Hugo. Mẹ Cosette, Fantine, đã gửi cô bé lại nhà Thénadier để đi làm kiếm tiền. Tại đây Cosette đã phải sống những ngày đói rách khốn khổ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Kết thúc

Ngày 9 tháng Mười hai 2006

Trong cả cuộc đời, có một đêm người ta trưởng thành quá nhanh. Không có gì sẽ còn như trước nữa. Vĩnh biệt sự ngây thơ. Đó là một trong những đêm u buồn khi hoàn cảnh khiến người ta đau đớn. Trong trường hợp này, nỗi đau của tôi là vấn đề tài chính. Không tiền, những hóa đơn gào riết tôi, rồi phải trả tiền thuê nhà. Chìm đắm trong bóng đêm, tựa lưng vào ghế dựa trước màn hình máy tính của Manu, tôi khó khăn kiểm soát những ngón tay đang hồi hả cuồng nhiệt trên con chuột nhằm tìm kiếm một giải pháp. Một trang rao vặt, rồi một trang khác. Một cửa sổ, nằm khuất phía cuối trang và có vẻ kín đáo, thu hút cái nhìn của tôi: dành cho những người trên mười tám tuổi. Hai lựa chọn: "những người mua được bằng tiền" hoặc không. Đầu tiên tôi thử chọn loại thứ hai, như thế để tự bảo chữa cho mình trong mắt ai đó. Nhưng trong đó trống không, tôi là người duy nhất. Hãy thành thực, tiền rõ ràng là lý do chính khiến tôi có mặt trong trang này. Chỉ vì tò mò, tôi tự nhủ, trong khi biết rõ rằng giới hạn vừa bị vượt qua. Không có sự bảo vệ đặc biệt nào, tôi nhấp chuột (trên mười tám tuổi, mẹ kiếp!). Trong ô "từ khóa", tôi điền hiện trạng là sinh viên của mình và thành phố tôi đang ở.

Thế là một danh sách đầy đủ các khách hàng hiện ra, tôi phải lần chuột để xem hết. Có thể và dễ dàng như thế sao? Tôi lướt qua các mẫu tin và sau một lát đọc nhanh, có vẻ như tất cả đều giống nhau: "gái trẻ", "những khoảng thời gian êm ái", "gặp gỡ", "tìm kiếm". Tôi cũng vậy, tôi tìm kiếm: tiền, và nhanh. Được xếp loại một cách ngớ ngẩn hơn là đáng ngờ dưới cái cơ "massage", những người đàn ông trung bình ở đây đã ngoài năm mươi. Nhiều tuổi hơn chính bố tôi. Bố ơi, nếu bố biết... Sự khác biệt lớn nhất, đó là họ có tiền, nhiều, và có vẻ sẵn sàng rút hầu bao cho một giấc mơ mà tôi tiềm tàng khả năng thỏa mãn. Mức giá, khi được đề cập đến, là con số hàng trăm euro một giờ. Có được không? Tất cả những con số này khiến tôi lóa mắt muốn được sờ hữu chỉ sau một giây. Tôi đã mừng rỡ đến cảnh tất cả số tiền này nằm trong cái ví đã sờn của mình, làm nó căng phồng từ mọi hướng! Họ còn nói về hàng giờ đồng hồ cùng với họ. Quan trọng gì, một buổi chiều so với một cuộc đời, tôi cho rằng, khi người ta thực sự cần tiền, đó không phải là điều gì to tát. Có lẽ giải pháp của tôi là đây, là điều tôi chờ đợi. Tiện nghi và nhanh.

Tuy nhiên cho đến giờ, tôi đã không cần đến sự tiện nghi này, và lại còn cảm thấy khá thoải mái. Căn hộ của bố mẹ ở một khu dành cho người thu nhập trung bình cho đến khi tôi mười tám tuổi, những bộ đồ không thể đơn giản hơn, những điều thuốc tự cuốn, tất cả hoàn toàn hợp với tôi. Cho đến giờ. Tất nhiên, tôi cũng có ham muốn, như tất cả mọi người, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự là người chạy theo vật chất, có lẽ do thiếu phương tiện. Chẳng bao giờ có tiền trong túi, buộc phải đi tàu xe lậu vế, một cuộc sống có phần tạm ổn. Đôi khi khó chịu, thường xuyên khó xử vào lúc nhận hóa đơn thanh toán, nhưng rồi cũng quen. Tôi tự nhủ việc "massage" sẽ cho phép tôi dễ dàng có được quyền lựa chọn thoải mái. Tôi không nhận thấy rằng những gì đang diễn ra hoàn toàn ngược lại: tôi không bao giờ được lựa chọn nữa.

Hòa vào đêm đen, thời điểm thường là ngọn nguồn của những hành động điên rồ, các ý nghĩ của tôi hồi hả không yên để chuyển thành một sự sôi sục rõ rệt. Ý nghĩ, lúc ban đầu, truy lục và luôn hiện hữu. Rồi ý nghĩ hướng về những tờ hóa đơn mà tôi không muốn mở ra từ một tuần nay, vớt vata bãi trên đám đồ gỗ ít ỏi trong phòng khách nơi tôi dùng làm thư viện; ý nghĩ hướng về những tờ tiền mà mấy người bạn hiếm hoi rút ra để trả cho ly cà phê không biết thứ bao nhiêu của tôi trong quán đồ uống góc phố. Một giả thiết, chắc chắn đã tiềm ẩn suốt những năm vừa qua, được định hình rõ: nếu có tiền không chỉ lúc nào tôi cũng có thể học, mà tôi cũng sẽ yêu quý mình hơn.

Tôi hơi hoang tưởng. Toàn bộ cơ thể tôi đòi hỏi sự sung túc trong tâm tay này, tôi gần như cảm thấy nó ở đầu ngón tay. Chỉ cần tôi chuyển động ngón tay trên con chuột, chỉ thế thôi, một cái ấn nhẹ. Bàn tay tôi trở nên không thể kiểm soát nổi, được điều khiển bởi cái ham muốn đen tối quá sức cảm kỷ, nhưng ngược đời thay lại quá lung linh này. Tay tôi, đầu tôi, cả bản thể tôi biết rằng ở đầu ngón tay tôi là một lối thoát, bị phê phán như nó vốn thế, một phương tiện để giải quyết mọi việc, ít nhất là vào lúc này. Toàn bộ cơ thể tôi liên kết chống lại lương tri yếu đuối của tôi, nó bị dồn ép đến mức phải kết thúc. Mặc kệ những gì sẽ diễn ra sau đó, rồi sẽ biết.

Một cơn hoảng loạn đột ngột xâm chiếm tôi. Đã quá muộn rồi. Chỉ một cái liếc mắt vào những thông báo này tôi đã hoàn toàn phó thác mình cho chúng. Đừng suy nghĩ nữa, Laura, chỉ cần gõ vào những thông báo xấu xa này và cậu sẽ thoát khỏi cái mớ lộn xộn mà cậu đang vướng trong đó; đó là giải pháp duy nhất và cậu biết điều ấy. Không lùi bước trước nỗi sợ hãi, khi một lý lẽ xuất hiện trước mặt tôi, tôi vồ lấy nó. Tích cách quyết liệt của tôi không phân biệt được cái tốt và cái xấu nữa, nó muốn thoát ra bằng mọi giá, bất kể cái giá đó thế nào. Tôi mắc chứng tâm thần phân lập kể từ lúc đó. Con người tôi tách làm đôi khi đọc những thông báo này: có một Laura ý thức đầy đủ rằng mình đang đùa với lửa và một Laura hám tiền. Thêm vào đó còn có một thách thức nực cười: tôi có thể làm việc này, tôi sẽ tự chứng tỏ cho mình thấy điều ấy. Thế là tôi gõ, tôi gõ lên bàn phím như thể đang gõ lên chính cuộc đời tôi, như để xóa đi cái điểm yếu đang lớn dần trong tôi mỗi ngày. Tôi từng cho rằng mình làm chủ được cái lý trí sắp suy tàn của mình, thế mà hiện không gì chế ngự được tôi với sự hứa hẹn về số tiền ấy.

Manu không có nhà, hãy tận dụng cơ hội này. Tuy nhiên tôi vẫn kiếng mắt nhìn đồng hồ và cửa ra vào để chắc chắn. Lúc này anh vẫn đang ở cùng bạn bè và sẽ không về ngay lập tức.

Tôi gõ nhanh, không suy nghĩ, để không tưởng tượng ra thế giới mình đang mạo hiểm bước vào. Tôi sa ngã; đúng vậy, trong vòng năm phút tôi đã sa ngã. Sau một giờ, tôi ngừng tay, thỏa mãn. Hơn bốn mươi câu trả lời đã được gửi đi trong cơn điên loạn của tôi. Một cơn số mập mờ tương ứng với những con người cho đến bây giờ không thực sự tồn tại. Sự hình dung quá mờ mờ thông qua những lời lẽ họ dùng chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Cảm giác rằng tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ không lúc nào rời tôi. Tôi đã hết sức cố gắng không suy nghĩ trong khi những ngón tay lướt trên bàn phím. Sau đó để cắt đứt hoàn toàn với cơn mộng mị, tôi nhanh chóng gấp màn hình xuống và đi dạo một vòng.

Đêm đã qua. Ngay từ sáng sớm, khoái niệm thiếu thốn và nhu cầu đã sống dậy ở những người khác, hướng gì tôi. Ở khía cạnh nào đấy, chúng tôi giống nhau, họ và tôi: chúng tôi đều cùng thiếu thốn một cái gì đó. Thực tế, có lẽ tôi đã không mơ, hậu quả những hành động của tôi đã xuất hiện trong hộp thư của tôi, những hành động mà tôi không còn làm chủ được, mặc dù tôi đang yên ổn ở nhà mình. Tôi đã trả lời, lạc lối trong sự ám ảnh của nhu cầu, tuyệt vọng để tìm thấy cách kiếm tiền bản thủ này, và giờ tôi đang đối diện với sự ngu ngốc của mình. Các nữ sinh viên thường khiến những người đàn ông đứng tuổi mê mẩn, và tôi đang có bằng chứng cho điều đó. Có vẻ như cả hai bên đều cùng có lợi, họ thì muốn thấy những mộng tưởng của mình thành hiện thực, còn tôi cũng có những mộng tưởng của tôi.

Thư đầu tiên, người ta luôn nhớ nó. Với tôi, đó là Joe, một biệt danh kỳ cục, ông ta luôn ký tên như vậy dưới mỗi thư điện tử gửi cho tôi. Joe, còn được biết đến nhiều hơn với cái tên Joseph. Ông ta coi việc sử dụng biệt hiệu là một điều hiển nhiên; một mặt nó khiến ông ta có vẻ trẻ hơn và sành điệu hơn

trong mắt các cô bạn tình tương lai, một mặt để không quá lộ liễu. Liệu con người ông ta có chia tách làm đôi khi đêm về và ham muốn trào dâng? Tôi không tìm cho mình một biệt danh nào. Quá buồn bình, quá non nớt, tôi không hề tự đặt câu hỏi gì, tôi suy nghĩ một cách đại dột rằng Laura vẫn sẽ mãi là Laura, bất kể xảy ra chuyện gì.

Nam giới năm mươi tuổi, trẻ trung, tìm nữ nhân viên massage không chuyên. Ưu tiên sinh viên.

Thư ông ta nhả nhận một cách kỳ lạ, nhưng qua từng dòng, người ta cảm thấy ham muốn của ông ta lộ rõ. Ông ta hỏi xem tôi có kiên kỳ điều gì không. Nhưng từ ngữ đó thét lên với tôi rằng tôi không nên kiên kỳ gì, rằng thù lao của tôi sẽ chỉ có thể vào loại cao nhất. Ông ta không yêu cầu tôi gửi ảnh, nhưng lại gửi cho tôi một tấm. Ông ta năm mươi bảy tuổi. Điều đó giúp tưởng tượng được ông ta có thể trông như thế nào. Giờ đây hiện thực ập vào, khắc nghiệt và không khoan nhượng, nó buộc tôi phải nhận thức nó.

Lần đầu tiên trong đời, khi đọc thư của ông ta, tôi cảm thấy mình trẻ đại hơn bao giờ hết, trong khi tôi luôn là người già trước tuổi. Người đàn ông này đã đứng tuổi, tuổi ông ta gấp ba lần tuổi tôi. Ông ta thể hiện những ảo tưởng nung nấu mà người ta có thể đoán được là chúng vốn bị chôn giấu và khóa lấp một cách vụng về. Ông ta tìm kiếm một cô bé ngây thơ, nghĩ hân cô ta sẽ mặc váy ngắn xếp nếp, đi tất ngắn kiểu Anh, đang nhăm nháp kẹo mút dâu tây. Sau đó ông ta tắt máy tính, bởi bà vợ vừa vào phòng, báo ông ta ra ăn tối cùng mình và con gái. Trong bữa ăn, ông ta làm như không có chuyện gì bởi đã từ nhiều năm nay ông ta giấu họ tất cả những chuyện này.

Có lẽ ông ta sẽ liếc nhìn cô con gái nhiều tuổi hơn cô gái mặc váy ngắn và nói, con thật xinh, con có một tương lai đầy hứa hẹn. Khi cô con gái nhờ đưa cho đĩa thức ăn, ông ta sẽ vui lòng làm việc đó miệng mỉm cười. Buổi tối, theo cách tốt nhất, ông ta ngủ với vợ mình, từ tốn, không vội vàng, tự kìm nén để vợ có thời gian được thỏa mãn. Bởi ông ta yêu vợ. Bởi ông ta yêu họ, cả hai người đó, từ sâu thẳm trái tim mình.

Chuyện giá cả đương nhiên là đã được đề cập đến, và chỉ mình tôi nóng lòng. Đằng sau màn hình, lời nói dối cứ trôi tuột và dễ che giấu đến thế, tôi đã dễ dàng vào vai một gái điếm chuyên nghiệp, một cô nàng đã trải đời, không ai bắt nạt được. Nhưng khi phải nói về chuyện tiền nong, tôi sững lại. Đương nhiên, tôi muốn con số hàng trăm, hàng nghìn, nhưng tôi nghĩ như thế thật khó chấp nhận. Cùng với thời gian, tôi sẽ học được rằng người ta chẳng mất gì khi dám và đặt giá thật cao, dù cho sau đó phải thỏa thuận lại, trước quá nhiều điều giấu giếm.

Những người đàn ông ấy tưởng, và trong trường hợp của tôi, - tôi phải thừa nhận điều này - hoàn toàn đúng, rằng nếu một cô gái đòi giá cao thì cũng đáng đồng tiền bát gạo. Một số tiền cao ngất ngưỡng thường khiến người ta nghĩ đến một sự ngạc nhiên thú vị: có lẽ một cô gái tuyệt vời, cấy vào cơ thể của mình đầy giá lên cao. Tình dục đôi lấy tiền, một cách ngẫu nhiên. Có lẽ họ nghĩ rằng đó là những cô gái thích tình dục, muốn nó, những nữ sinh ranh mãnh muốn những người đàn ông đứng tuổi đảm nhận cuộc sống tình dục đơn điệu của họ, thay thế cho những anh chàng người tình yếu xìu cùng tuổi.

Sự thiếu kinh nghiệm đã khiến tôi đưa ra mức giá 100 euro một giờ, dựa theo những gì tôi đọc được trên các quảng cáo khác. Joe nổi tiếng có vẻ vui vì điều này, bởi ông ta hẳn không mong đợi gì ở mức giá đó. Chắc chắn cũng chính từ lúc ấy ông ta hiểu ra rằng mình đang có phi vụ với một cô nàng mới vào nghề. Chắc chắn ông ta đã dựng lên trong đầu mình không phải một cũng chẳng phải hai mà là nhiều cảnh tượng, gạt đi mọi giới hạn mà những "gái" trước kia đã luôn áp đặt với ông ta.

Sau những trao đổi ngắn bằng mail, cả hai chúng tôi đã định một cuộc hẹn mà tôi vờ như sẽ tham gia. Chúng tôi sẽ gặp nhau sau ba ngày nữa, tại một khách sạn gần ga. Ông ta sẽ mặc một chiếc áo sơ mi thể thao màu đỏ để tôi có thể nhận ra, bởi ngay cả khi tôi đã có ảnh của ông ta, ông ta cũng không muốn không gặp được tôi, mất công đi lại. Ông ta nhấn mạnh chuyện mình không ở trong thành phố, và ông ta cũng sẽ rất thất vọng nếu không gặp được tôi trong cuộc hẹn sau khi đã đi một chặng đường dài như thế. Ông ta nói với tôi đúng như thể với một con bé người ta phải canh chừng khi biết rằng nó sẵn sàng làm những điều ngu ngốc.

Tôi không ngần ngại nói "đồng ý", để gạt ngay chủ đề này khỏi tâm trí. Dù vậy, các chi tiết cũng đã đầu vào đầy. Một tác phẩm chấp vá đang dần hiện ra trong đầu tôi. Trong trí tưởng tượng của mình tôi thấy khuôn mặt ông ta, tôi gắn thêm vào đó thân hình của một người đàn ông lục tuần, mặc một chiếc áo sơ mi thể thao đỏ. Tôi đặt tất cả trước một khách sạn tồi tàn trên con phố dẫn ra ga, và chẳng là một con phố nổi tiếng vì gái điếm và buôn bán ma túy.

Khi máy tính đã đóng lại và những đốm than hồng của mộng tưởng đã tắt, tôi nhanh chóng tiếp tục cuộc sống nhỏ mọn tầm thường của mình. Manu vẫn chưa về, gã ngốc ấy. Tôi quyết định cắm đầu vào một bài tập dịch tiếng Tây Ban Nha. Nhưng không thể tập trung nổi. Sau một lúc suy nghĩ, tôi đã tự thuyết phục được mình không đến cuộc hẹn, chẳng vì cơ gì. Tôi đã đùa với lửa, một chút, đến mức làm bỏng những đầu ngón tay, nhưng chưa lúc nào tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc rằng mình sẽ đến đó. Sẽ chỉ có mình Joe trước khách sạn, còn tôi, tôi ở nhà.

Tuy nhiên, cái con số dễ như bỡn ấy cứ liên tục trở lại: 100 euro một giờ. Ba ngày chờ đợi. Chờ đợi cái gì? Tôi đã quyết định không đến đó, thế thì tại sao lại quyết tôn trọng cam kết với người đàn ông không quen biết ấy? Tôi sẽ không đi, chấm hết, hết chuyện. Những ý nghĩ của tôi cứ vẩn vơ giữa lý lẽ và nhu cầu, trong khi vẫn chú ý tránh con tim non nớt của tôi, thứ vốn đã không có chỗ trong chuyện này.

Tôi nhìn ngăn tủ đựng đồ ăn của mình, trống rỗng. Tôi ngần ngại liếc mắt về phía những hóa đơn đặt trên tủ. Tôi đau đầu. Tôi gấp mạnh cuốn sách dịch lại.

Một lần, không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Gã khò

Ngày 12 tháng Mười hai 2006

Mới chỉ ba ngày trôi qua kể từ hôm chúng tôi trao đổi qua email. Dù sao, cũng tốt. Như thế, tôi không dành thời gian để nghĩ về những gì mình làm, và tôi quá cần tiền. Chúng tôi đã thỏa thuận sẽ gặp nhau lúc hai giờ chiều, cho một giờ được định giá 100 euro. Chỉ một giờ, trước khi tôi đến làm tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại. Cho đến tận phút cuối, tôi vẫn không biết liệu mình có thực sự đến chỗ hẹn không. Nhưng chứng viêm màng túi đã dẫn bước cho tôi một cách tự nhiên.

Không thực sự biết tại sao hay làm thế nào, tôi thấy mình đang trên đường đến con phố nổi tiếng ấy, bước đi như thể người ta đến một cuộc hẹn không được ghi trong sổ tay nhưng lại không thể quên. Tôi cố gắng làm ra vẻ không quan tâm đến buổi hẹn này khi mặc một chiếc quần bò xoàng xĩnh cùng áo gi lê. Nhưng dưới lớp quần áo mà tôi muốn tỏ ra bình thường, phòng trường hợp tôi bất chợt gặp người quen trên đường, không ai có thể tưởng tượng ra đôi mắt dài, hơi cụp vào người một chút. Điều đó đã khiến tôi phì cười khi xỏ nó vào, tôi thấy hơi nực cười. Thậm chí sáng nay tôi đã cạo lông chân lúc tắm. Dĩ nhiên tôi vẫn thường làm việc này, nhất là từ khi sống với Manu, nhưng lần này tôi thực sự chú tâm, cạo đi cạo lại chỗ đầu gối và mắt cá chân. Một chỗ rất tế nhị, mắt cá chân. Tôi muốn quyến rũ và gây ấn tượng tốt. Những lý do của việc làm tí mẩn này vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng.

Trên đường đi tôi nhận ra rằng mình đã không chuẩn bị lý do để giải thích nếu gặp ai đó trên phố. Suy cho cùng cũng chẳng có gì nghiêm trọng, tôi nói dối rất tài, tôi sẽ phịa ngay ra cái gì đó. Dù sao, khi gần đến ga, tôi vẫn rào bước. Càng đến đó nhanh, tôi càng có thể kết thúc chuyện này nhanh chóng.

Tôi nhớ những quy tắc mà tôi buộc mình phải tuân theo một cách có hệ thống trong đầu: một lần, không hơn. Lẽ ra tôi phải hút một điếu trước khi đi. Đúng thế, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Như thế tôi sẽ bình tĩnh hơn nhiều, thư thái hơn nhiều, sự việc có lẽ sẽ khiến tôi vui. Có lẽ.

Tôi đề phòng một số điều mà tôi cho là cần thiết một cách kỳ cục: tôi sẽ không lộ mặt trước, trước tiên tôi sẽ đợi ông ta đến. Sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn tin đây là một trò đùa. Đứng trước khách sạn đã hẹn, tôi kiên nhẫn chờ đợi trong cái giá lạnh của tháng Mười hai, nhìn những người đi bộ, gần như mong ngóng Joe đến để không phải chịu đựng cơn gió lạnh buốt thêm nữa. Joe, bức phát thảo sẽ thành hiện thực trong chốc lát.

Một loạt những câu hỏi đến với tôi một cách rất hợp lý. Ông ta nói với tôi là đã thuê một phòng. Liệu ông ta có để lại tên thật ở quầy lễ tân không? Tôi đã không nói gì khi ông ta đề nghị với tôi một nơi như thế này, nhưng tôi thấy lựa chọn ấy thật thảm hại hết mức. Ông ta hẳn phải kiểm tra tất cả những người tình mới của mình tại đây, và nếu họ xứng đáng, ông ta sẽ khiến họ mơ tưởng những lần tiếp theo khi dẫn họ đến những nơi thích hợp hơn. Nhưng chung quy lại, nếu như ông ta chỉ muốn ngủ với họ, thì tại sao lại phải đau đầu đến thế? Nếu điều đó là thật, ông ta đã có thứ mình muốn tại đây.

Sát giờ hẹn, một người đàn ông đứng tuổi dừng lại trước tòa nhà, bình thần nhìn xung quanh, như thể chẳng có chuyện gì. "Một người đàn ông đứng tuổi", đó là cách nói khi người ta lịch sự và khi không muốn nói ra từ "gà". Vậy nên, tóm lại, ông ta già. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng một ngày nào đó mình sẽ ngủ với một người đàn ông ngần ấy tuổi.

Ông ta hoàn toàn chẳng giống trong ảnh. Dù nhìn có vẻ trẻ hơn, dáng vẻ thể thao hơn, ông ta vẫn ở cái tuổi 57 của mình. Ông ta mặc áo sơ mi ca rô đỏ, quần thể thao và đi giày basket; mái tóc hoa râm hợp với tuổi ông ta. Chòm ria mép rậm vẫn còn màu nâu tóe điểm cho phần giữa gương mặt ông ta. Không hẳn là có phong cách, nhưng ít nhất ông ta vẫn tạo ra nét riêng của chính mình. Một người mà chắc chắn tôi sẽ không bao giờ quay lại nhìn trên phố, nhưng cũng không hẳn là một người làm ta chán ngán. Làm sao mà tin được tôi sắp nhìn gã này trần truồng! Sao mà tin được rằng ông ta sẽ muốn sờ vào người tôi! Tôi đã run rẩy vì phát tởm. Có lẽ là bởi tôi đã chờ đợi một điều tệ hại hơn là việc nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp và băng qua phố đến gặp ông ta. Tôi cũng nghĩ rằng mình đã ép mình không suy nghĩ nữa.

Ông ta đã nhìn thấy tôi đến và thay đổi nét mặt. Tôi không thể nói được là theo chiều hướng tốt lên hay xấu đi. Chúng tôi hôn má nhau mau lẹ, không tránh khỏi có chút căng thẳng ở cả hai người. Nhưng thái độ của ông ta đột nhiên trở lại thư thái, và ông ta đã tự giới thiệu hết sức lịch sự, giọng nhẹ nhàng. Chúa ơi, ông ta già biết chừng nào! À đúng, giờ cái tuổi 57 của ông ta đã rõ ràng.

- Chào, Laura, ông ta buông lời trong khi vẫn quan sát tôi.

- Chào, Joe, tôi đáp, chẳng biết nói thêm gì.

Tôi không thể tự ngăn mình nhìn ông ta từ đầu đến chân, không hề ngượng ngịu. Nói thật, tôi chẳng hề cảm thấy đặc biệt xúc động, mà thấy thù ghét thì đúng hơn. Lối phát âm của ông ta đập vào tôi và khơi dậy trong tôi mong muốn tìm hiểu nó: ông ta nói giọng tỉnh lẻ. Ngữ điệu của ông ta, cái giọng ngân lên cuối câu của ông ta: ông ta là hiện thân đầy đủ của một đứa con tỉnh lẻ di cư ra "thành phố lớn" để gây dựng sự nghiệp nhưng không bao giờ có thể hoàn toàn xóa bỏ được nguồn gốc của mình. Đến lúc này, tôi tự hỏi liệu ông ta có trả tiền cho mình thật không. Nhìn thứ quần áo lố lằng tầm thường, thậm chí còn quá rẻ tiền của ông ta, đương nhiên tôi có quyền đặt câu hỏi.

Dáng vẻ của ông ta để lộ một thói quen nào đó, đây rõ ràng không phải lần đầu tiên với ông ta. Chắc chắn là ông ta hài lòng về vẻ bề ngoài của tôi. Tôi làm như không nhận thấy ông ta đang nhìn chòng chọc vào mặt mình với đôi mắt trợn ngược lên trời. Sự xuất hiện của tôi là một món quà từ trên trời rơi xuống với ông ta: ông ta có thể mơ ước gì hơn thế? Một sinh viên nữ, bán thân lần đầu tiên, và, hơn thế nữa, lại với một mức giá thấp đến nực cười. Trước tiên ông ta run rẩy vì sung sướng và trong thâm tâm ca ngợi lựa chọn sáng suốt của mình.

Về phần mình, tôi hoảng loạn liếc nhìn ra xung quanh. Một nỗi sợ hãi vô biên bao bọc lấy tôi kể từ lúc gặp ông ta. Tôi chỉ muốn đi vào, bởi chỉ sợ một điều duy nhất xảy ra lúc ấy, đó là ai đấy nhận ra tôi. Hẳn ông ta biết điều này, qua gương mặt hơi co rúm lại của tôi; ông ta đã mở đường. Hẳn ông ta phải thấy được rất nhiều điều khi lần đầu tiên nhìn thấy tôi trên vỉa hè như vậy.

Tôi theo sau ông ta lách qua cửa ra vào. Nhìn cách ông ta hành động, tôi đoán ông ta biết các ngón nghề.

Tôi ngoan ngoãn bước sau ông ta, như để ẩn mình. Tôi nghĩ mình không muốn thấy ánh mắt của nhân viên lễ tân. Anh ta không dễ bị lừa, anh ta biết rất rõ điều gì đang diễn ra và rằng căn phòng được đặt trước cho cả buổi chiều nay sẽ không đón tiếp những khách du lịch vừa xuống tàu, một môi vì chuyển đi.

Tôi ẩn mình kỹ đến nỗi đã không nhận thấy những hiển binh ngay lập tức: Joe không hề đi chậm lại hoặc nhấn nhá trước cái nhìn của họ, tóm lại là không hề có một dấu hiệu nào khiến tôi lo sợ bồn chồn. Dù vậy họ vẫn ở đó: hai hoặc ba cái đầu đội mũ kepi đang bàn chuyện tại quầy lễ tân. Giờ khi đang ở trước mặt họ, có lẽ tôi thích cái nhìn buộc tội của người khác công không quen biết hơn.

Nhưng tôi chợt nhận thấy rằng mình cóc quan tâm đến tay nhân viên lễ tân và những gì có thể diễn ra trong vài giây tiếp theo có lẽ ảnh hưởng lớn hơn nhiều đến cuộc đời tôi. Những hiển binh, điều này có thể dẫn bạn vào tù.

Khi đã đứng trước mặt họ, tôi cụp mắt, hoảng sợ. Một con nóng mà tôi biết rõ, con nóng báo cho thể xác tôi biết nguy hiểm đang gần kề, choán lấy bụng tôi và đang giầy vò ruột gan tôi. Xong rồi, mọi chuyện kết thúc trước cả khi được bắt đầu. Xong rồi, tôi chưa đầy 20 tuổi và tôi sẽ để mình bị bắt vì một trò chơi tầm thường mà tôi đã không lường trước được hậu quả. Vừa bước đi, tôi vừa tưởng tượng trong đầu mình một bộ phim tuyệt vời của Hollywood. Tôi thấy mình trong đồn cảnh sát, với một bóng đèn trắng chói gắt ngay trước mặt, tay bị còng, đang múa may cố chứng minh mình vô tội trên một cái ghế sắt. Sau đó bố mẹ tôi được triệu tập đến đồn cảnh sát khu phố nơi tôi ở, dĩ nhiên mẹ tôi khóc suốt mướt, còn bố không thèm nhìn tôi, bởi tôi làm ô danh gia đình. Ác mộng!

Tôi bước đi và đinh ninh rằng trong một phần mười giây nữa một hiển binh sẽ bắt tôi. Tuy vậy những bước chân tôi vẫn nối nhau, theo sau kẻ chịu trách nhiệm về tất cả chuyện này, về cuộc sống ngục tù tương lai của tôi. Hãy nói về chuyện đó đi, về nó! Joe chẳng có vẻ mấy may lo lắng về những gì diễn ra xung quanh mình. Khốn kiếp nhưng mà làm gì đi chứ, cóm sẽ bắt chúng ta!

Tuy thế tôi không hết lên, chẳng có âm thanh nào thoát ra khỏi cái miệng cứng đơ của tôi. Khoan đã, đợi một giây: nếu đồ súc sinh ấy không chớp mắt, có lẽ chính ông ta cũng là người trong cuộc! Và nếu đó là một cảnh sát mặc thường phục? Tôi sẽ bị tóm cổ như một tay lính mới vào nghề...

Tôi vẫn còn đang tự nguyên rủa mình, cũng như toàn bộ thế giới thì nhận ra rằng chúng tôi đã ở trong thang máy. Ông ta thậm chí cũng chẳng đề nghị với tôi rằng hai người sẽ đi tách ra rồi sau đó mới gặp nhau tại phòng, việc này có lẽ cho thấy ông ta cũng sợ hãi, một nỗi sợ hãi tự nó rất hợp lẽ. Trên thực tế, ông ta chẳng thèm để ý đến mấy tay cóm. Mọi chuyện được lý giải sau đó ít phút, bởi đã diễn ra một chuyện không thể tin được: chẳng có gì xảy đến. Hoàn toàn không. Mấy hiển binh đã nhìn thấy chúng tôi, đó là điều hiển nhiên, chúng tôi đã đi lướt qua họ. Nhưng, chẳng có gì xảy đến.

Thay vì thế, chúng tôi tiếp tục chuyển thang máy trong im lặng, ông ta có lẽ đang tưởng tượng những gì sẽ làm với tôi khi lên đến phòng; còn tôi, vừa hồi lại sau vụ chạm trán với hiển binh, sững sờ. Lên tới nơi, ông ta tiến về phía căn phòng không chút do dự, chắc chắn ông ta phải thuộc khách sạn này nằm lòng.

Vội vàng, ông ta quay chìa trong ổ khóa, nhường cho tôi vào trước giả như một quý ông. Tôi bước vào căn phòng với bước đi có vẻ cả quyết. Việc này càng diễn ra nhanh bao nhiêu sẽ càng nhanh kết thúc bấy nhiêu.

Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy, đó là những tấm rèm xanh lá cây đã phai màu bản thiêu che kín cả hai cửa sổ. Trang trí thật kinh khủng! Ai mà lại có gu thẩm mỹ tồi đến mức đặt những tấm rèm như thế trong một căn phòng như phòng này? Những thứ còn lại bình thường. Căn phòng khá lớn, nhưng vừa đủ những đồ cần thiết: một cái giường và bàn đầu giường cùng bộ, một cái bàn kê dựa vào tường bên trên có đặt điện thoại. Thật tốt khi tôi nhận thấy nó ngay lập tức, tôi có thể nhảy bổ ra đó nếu Joe quá hung bạo. Thảm trải sàn tầm thường, màu xanh sẫm, gần như đen, tôi không nhớ rõ nữa.

Tiếng ổ khóa lách cách lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Joe đã khóa cửa lại. Không có chuyện đó! Chúng tôi còn chưa nói với nhau một lời, ngoài những câu giới thiệu sáo rỗng.

- Không. Để cửa mở, tôi nói.

Thật là một sự sỉ nhục! Vừa nói ra những lời này tôi đã nhận thấy chúng được cất lên bằng cái giọng sảng của mình. Liệu như thế có phải là tỏ ra quá dứt khoát trước mặt một gã mà mình phải hoàn toàn trao thân cho không? Lúc này tôi chẳng hề ý thức gì về chuyện ấy. Đó là Laura đích thực đang nói, là Laura nói những gì mình nghĩ. Ông ta hơi bủn môi, chỉ thoáng trong một giây nhưng đủ lâu để tôi nhận thấy nó.

- Tùy ý em. Chỉ là để chúng ta được yên tĩnh hơn thôi.

Ông ta không làm phật ý tôi và tôn trọng yêu cầu của tôi. Suy cho cùng có lẽ như thế không phải là quá khó khăn.

Bị kích động và rất khó chịu, tôi không thể ngừng di chuyển lung tung, cứ đi đi lại lại vô ích giữa chỗ đồ đạc ít ỏi, như thể để xua đi sự căng thẳng của mình

- Thế nào, em thấy ổn không? ông ta hỏi tôi.

Sự căng thẳng của tôi bộc lộ rõ đến mức người đàn ông nhận thấy buộc phải cất lời hỏi thăm

- Vâng, ổn, mọi thứ rất ổn, tôi vội vàng nói, để nhanh chóng thoát khỏi cuộc đối thoại vô bổ này.

- Như vậy em là sinh viên? Sinh viên ngành gì? Chính xác thì em bao nhiêu tuổi?

Tôi không thể trả lời. Tôi quá luống cuống và chỉ chăm chăm nhìn ông ta. Cơ thể ông ta cũng khá vạm vỡ, và ngoài chiếc áo sơ mi nhìn muốn lộn mửa, những thứ còn lại cũng tạm tạm. Ở khía cạnh nào đó, ông ta làm tôi bối rối, bởi tuổi tác của ông ta.

Ông ta tiếp tục đặt cho tôi hai hay ba câu hỏi chẳng thú vị gì, mà tôi cũng chẳng trả lời, đúng hơn là vì không thoải mái chứ không phải vì bất lịch sự.

Tôi quay lại, và ánh mắt của tôi lại đụng phải những tấm rèm xấu thậm tệ. Tại sao chúng lại ám ảnh tôi nhiều đến vậy? Tất cả mọi thứ ở chúng đều khiến tôi phát ốm. Chúng coi thường tôi bởi lớp vải có lẽ chẳng bao giờ được giặt. Tôi hiểu rằng nếu chúng làm tôi khó chịu đến vậy chắc chắn là bởi chúng làm tôi nhớ đến tình cảnh khốn khổ và xấu xa của mình.

Ông ta đi ngang phòng với một chiếc va li nhỏ màu đen trên tay mà trước đó tôi không nhận thấy. Thực sự là một chiếc va li nhỏ của doanh nhân. Ông ta bình thân đặt nó xuống cuối giường rồi bắt đầu động tác mở ra. Một cảnh thật chướng mắt: bạn thử tưởng tượng gã này đang làm ra vẻ rất sành sỏi với cái áo sơ mi caro của tiểu phu!

Nhưng thực ra, ông ta có thể giấu giếm cái gì bên trong cái va li đó? Tôi liếc nhìn ông ta một cách xoi mói. Giờ tôi chờ đợi ông ta lôi ra một đồng hồ lưng cồng của bác sĩ, với những dụng cụ và máy móc để mổ xẻ tôi một cách vụng về. Hay đơn giản đó chỉ là một thứ đồ chơi nhỏ thêm gia vị cho buổi gặp gỡ của chúng tôi. Bỗng nhiên tôi lo sợ tự hỏi ông ta có thể thực sự làm gì, bởi tôi hoàn toàn mù tịt về người đàn ông này.

Chiếc va li được đặt trên giường, mở toang. Trong một giây, tôi thấy mình như đang trong một bộ phim theo kiểu Tarantino 1 và càng tiến lại gần chiếc va li để nhìn xem bên trong có gì, tôi càng tưởng tượng rõ trong đó có hàng bó tiền. Thay vì thế, Joe chìa ra cho tôi một lá thư tầm thường.

- Ông muốn tôi làm gì? Đọc nó tại đây trước mặt ông?

Vẫn không nói gì, ông ta gạt đầu ra hiệu cho tôi. Ông ta chắc chắn cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng lại hoài công cố tạo ra một tình huống bí ẩn, điều này rõ như ban ngày. Cuối cùng, tôi cũng phải thừa nhận rằng ông ta làm được. Hoang mang, tôi đưa tay cầm lấy mảnh giấy. Chữ viết cẩn thận và ngay từ dòng đầu tiên có thể thấy rằng ông ta đã rất chú ý lựa chọn từ ngữ cho phù hợp.

Xin chào, Laura

Trước hết, tôi rất vừa lòng vì em đã đến đúng giờ và cảm ơn em vì điều đó.

Thật điên rồ! Liệu ông ta có viết một lá thư khác cho trường hợp tôi đến muộn không?

Hôm nay, chúng ta sẽ chơi cùng nhau. Tôi muốn em đọc hết lá thư này và dần dần thực hiện theo. Đầu tiên, tôi muốn em cởi hết quần áo ra.

Giờ thì thời gian biến thành một khoảng lặng khổng lồ khó chịu. Joe im lặng, khoanh tay đứng đợi. Đúng là một buổi phỏng vấn tuyển dụng. Nếu qua được vòng kiểm tra khóa thân, chắc chắn tôi sẽ được tuyển.

Tôi từ từ đặt lá thư lên cạnh giường. Không suy nghĩ, tôi cởi áo và, không đợi phản ứng từ phía kia, tôi tụt quần bò dọc theo đùi. Tôi ưỡn oái cuối xuống để cởi hẳn quần ra.

Joe liếc nhìn tôi chằm chằm, miệng há hốc. Có thể đoán thấy ông ta bắt đầu cương cứng dưới chiếc quần thể thao.

Cái áo lót, cái quần lót kiểu Petit Bateau và đôi tay hiện giờ là những thứ duy nhất che đậy cơ thể tôi. Đứng trước mặt ông ta, tay chắp sau lưng, tôi phô ra tất cả những gì thâm kín nhất trong mình. Tôi là một người đàn bà trẻ con, một Lolita của Nabokov 2, và ông ta thích thế. Tôi hoàn toàn không còn quan tâm đến thực tại. Một cuộc tra tấn thực sự bắt đầu với tôi và tôi lâm bầm cười để xua đuổi nó. Tôi quá tự ti về cơ thể mình, cho dù nó khá thanh mảnh, và tình huống thực sự bất ổn. Ông ta không nhúc nhích nữa, cho đến giờ sự im lặng của ông ta đã kéo dài mười lăm phút.

Ông ta hít một hơi dài và đôi môi bắt đầu mở ra. Nào nói đi, nói điều gì đó đi.

- Woa! ông ta thốt ra một tiếng ngắn gọn.

Và chỉ có thế. Chỉ một từ tượng thanh. Không ai hiểu được đột nhiên tôi cảm thấy thế nào. Cơ thể tôi bỗng tràn đầy sự hy vọng và sự thỏa mãn. Người đàn ông này, người mà tôi chẳng hề biết gì, chỉ bằng một từ và trong một tích tắc đã làm được cái việc mà hàng chục người khác không làm được: khiến tôi nhận thức được rằng cơ thể tôi hấp dẫn. Tại sao lại là ông ta? Tôi không có câu trả lời, thực sự không thể giải thích nổi. Tôi chỉ biết rằng lần đầu tiên mình nghe và chấp nhận một lời khen. Vào giây phút ấy, tôi không còn coi ông ta như một gã thô tục to con muốn sờ soạng khắp người tôi nữa mà như một người đàn ông. Hẳn là nhiều cô gái đã từng đứng trước mặt ông ta vậy mà ông ta vẫn còn có thể xúc động.

Chúng tôi trao nhau một nụ cười thấu hiểu, và lạ thay có cái gì đó gần giống sự tin cậy đã hình thành giữa chúng tôi.

- Chính xác là vì thứ này mà tôi không thích những cô "chuyên nghiệp", họ không thể có được vẻ ngoài ngây thơ như em.

Tôi thực sự không biết phải hiểu lời nhận xét này như thế nào. Liệu có phải ông ta đã coi tôi như một gái điếm? Phải chăng một hoặc hai lần đi khách là đủ để xứng với từ ấy?

Ông ta lại há hốc cầm chỉ lá thư, ý bảo tôi đọc tiếp. Tôi làm theo.

Giờ tôi muốn em đi tắm, tôi sẽ tắm sau em. Tôi rất hài lòng vì em đã đến và chúng ta ở cùng nhau lúc này.

Tôi đọc lướt hết lá thư. Sau mọi thứ, đoạn sau đã rõ ràng: khi đã cởi hết quần áo, đứng dưới vòi sen, tôi nghi ngờ không biết chúng tôi có sắp bắt đầu chơi một ván của trò chơi xếp chữ quái quỷ không.

Laura, tôi cảm ơn vì hôm nay em đã đến. Tôi rất vui được gặp em và tôi hy vọng sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau nữa. Với tôi, em có vẻ là một người tử tế.

Một người tử tế? Làm sao ông ta có thể biết được điều đó? Tôi có vẻ là một người tử tế vì tôi đã chấp nhận mặc đồ lót đứng trước mặt ông ta để có được số tiền tôi đang thiếu? Lá thư kết thúc bằng mấy câu phỉnh phờ, một loạt những lời sáo rỗng mà ông ta chắc hẳn cảm thấy phải viết vì lương tâm và để làm tôi tin tưởng. Tuy nhiên, những lời lẽ của ông ta cho thấy một sự tử tế mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Cuộc hẹn này không hề như dự kiến. Đã tưởng rằng đây sẽ là một giờ không phải suy nghĩ gì, sẽ là khoảng thời gian tôi để cái đầu của mình sang một bên, cuối cùng tôi lại phải đang đau đầu vì người đàn ông này!

Tôi cởi nốt chỗ vải mỏng thừa thải còn lại trên người mình và ngoan ngoãn đi về phía phòng tắm.

Khi đã đóng cửa lại, tôi đứng trước gương trong căn phòng chật hẹp. Dù đã cố gắng hết sức, tôi không thể tránh được hình ảnh phản chiếu trong gương. Trần trụi, đứng trước gương, bỗng nhiên tôi thấy buồn rầu. Nhưng lại một lần nữa tôi tách mình khỏi "cảnh" ấy, bởi tôi đang đối diện với chính mình, với điều tôi đang làm. Tôi chưa bao giờ thực sự nhìn mình gần và chăm chú đến vậy. Tôi tự hào một cách kỳ cục về thân thể mình sau lời cảm thán của Joe và tôi bắt đầu ngắm soi mình. Tôi chưa bao giờ quá hài lòng về bụng của mình, nhưng vào lúc này tôi nhìn nó bằng con mắt khác. Thậm chí còn có cả một giọng nói sâu thẳm trong tôi cố gắng nhắc tôi nhớ về lý do. Mẹ kiếp, tôi trở nên hoàn toàn hoảng loạn, dằn vặt giữa hai cảm xúc trái ngược nhau.

Việc ông ta yêu cầu tôi đi tắm tạo ra một khoảng dừng trong cuộc phiêu lưu, một khoảng dừng buộc tôi thực sự suy nghĩ. Để nhanh chóng chấm dứt nó, tôi mở nước và điều chỉnh van.

Lớ bịch hết mức có thể, tôi cười, đứng thế. Bởi tôi bỗng cảm thấy mình đẹp. Tôi đã trở lại là trẻ con và lời khen của người đàn ông này, người già hơn cả chính bố tôi, đã làm cho tôi thích thú như lời khen của một người ông dành cho cháu gái.

Nước chảy chậm trên cơ thể tôi. Tôi chà xát thứ xà phòng rẻ tiền cho không của khách sạn lên đó. Chẳng có lý gì khiến tôi phải cọ mạnh đến thế, ông ta vẫn chưa chạm vào người tôi. Nhưng tôi tiếp tục chà đi chà lại ngày càng mạnh, đến xước cả da. Có lẽ tôi đang tẩy rửa mình khỏi hoàn cảnh, khỏi ông ta, khỏi căn phòng, khỏi những lời khen của ông ta, khỏi những tấm rèm màu xanh.

Sau khi đã tắm sạch, tôi với lấy cái khăn lau khô mình, khéo léo quấn rồi cài nó vào giữa hông ngực, hoảng sợ với ý nghĩ thấy ông ta bước vào phòng tắm. Tôi lưỡng lự một giây. Tôi không biết liệu có phải trần truồng bước ra hay không. Đúng lúc tự hỏi mình điều này, tôi nhận ra rằng không lúc này thì cũng lúc khác, tôi cũng khóa thân trước mặt ông ta. Dù là tôi hay ông ta quyết định điều đó thì cũng thế. Tay tôi nín lấy cái nút cài trên ngực và tháo nó ra. Chiếc khăn tắm nhẹ nhàng rơi xuống sàn không một tiếng động.

Khi tôi mở cửa phòng, Joe mặc quần lót đang nằm trên giường. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngực ông ta. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ông ta đúng là đã 57 tuổi, một đám lông trắng và bụng hơi phệ.

- Em làm tôi kích thích quá, biết không? ông ta hít một hơi dài nói.

Vâng, điều này tôi chắc chắn.

- Vậy bây giờ mọi việc sẽ diễn ra thế nào nhỉ?

Ông ta ngừng một lát.

- Tôi là người rất thích những màn kích thích. Tôi tưởng tượng ra rất nhiều về việc này để phấn khích, ông ta bình thản nói.

Thấy ánh mắt tôi hơi bối rối, ông ta vội vàng giải thích.

- Giờ, tôi muốn em ra khỏi phòng, đứng đợi một lát trong hành lang rồi gõ hai lần vào cửa. Khi tôi nói vào đi, em sẽ vào và làm những gì tôi yêu cầu.

- Sao, nhưng như thế này? Không mặc quần áo?

- Phải, như thế, không mặc quần áo.

Không phải là ông ta cũng muốn một trăm euro đấy chứ? Cứ theo đà này, cuối cùng tôi sẽ là người trả tiền cho ông ta! Cảnh một đứa con gái trần truồng đứng gõ cửa thật quá đáng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó nhìn thấy tôi? Tôi đang bắt đầu lú lẫn.

- Không.

- Không là thế nào? Tại sao lại không?

- Không.

- Lý do tại sao?

Ánh mắt ông ta đột nhiên thay đổi. Qua giọng nói của ông ta, tôi cảm thấy sự từ chối của mình đã phá hỏng hình ảnh khêu gợi mà ông ta đang dựng lên.

Ông ta thấy rằng tôi có thể hãm lại những ý tưởng dâm dục của ông ta, và như thế, ngay cả khi tôi lễ độ và hấp dẫn, có vẻ ông ta cũng không sẵn sàng chấp nhận điều đó.

Lúc đó tôi thấy sợ. Tôi đã phạm luật. Tôi tự nhủ ông ta sẽ không từ bỏ mục đích đã đặt ra nếu tôi không làm.

- Vì như thế khó quá. Cởi quần áo trước mặt ông đã là một bước lớn. Tôi không biết liệu mình có thể đi xa hơn nữa không, tôi không biết nữa. Ông đẩy mọi chuyện đi nhanh quá.

Trước khi tới đây, tôi không nghĩ phải nói chuyện với ông ta nhiều đến thế. Tôi sẵn sàng trao thân cho ông ta để ông ta làm những gì ông ta muốn trong khi tôi nhắm mắt chờ thời gian trôi đi, nhưng tôi không muốn phải diễn nhiều thế này. Chịu chết trong một giờ, vâng, nhưng không phải là diễn viên.

Phản ứng của tôi chân thành, và ánh mắt của ông ta dịu đi sau vài giây. Nhưng sâu trong đáy mắt ông ta, tôi thấy rõ ông ta sẽ không từ bỏ miếng mồi. Xong.

- Nghe này, tôi hiểu, nhưng em đừng sợ, hãy tin tôi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Tất cả những gì em phải làm là ra khỏi phòng này chỉ vài giây rồi gõ cửa...

Tôi tuân lệnh nhanh chóng hết mức; lại một lần nữa, làm xong mọi việc càng sớm, tôi sẽ càng sớm được nhìn thấy tiền. Tiền của tôi. Tôi đã biến nó thành của mình, nếu không tôi sẽ không thể tiếp tục.

Thế là không mảnh vải trên người, tôi bước về phía cửa, ra ngoài, không quên liếc nhanh để xem xét xung quanh. Tình cảnh thật nực cười! Nếu không muốn nói là nhục nhã! Giả sử Manu hay bố mẹ nhìn thấy tôi vào lúc này... Chỉ vừa hơn một giây trôi qua tôi đã gõ cửa ngay. Như thế tôi sẽ không có thời gian mà suy nghĩ về việc mình đang làm trong cái hành lang xấu xí ấy. Tôi lao vào phòng. Ông ta không bắt tôi phải làm lại.

Tôi đứng trước giường, nơi ông ta vẫn đang ngồi.

- Bây giờ, em hãy tự vuốt ve mình cho tôi xem. Vuốt ve như thể lần đầu tiên em khám phá cơ thể mình.

Đã hiểu bài học trước nên tôi đặt tay lên cổ rồi đưa ngược lên mặt. Tôi điềm nhiên lướt tay trên gáy, từ từ vén tóc lên, mắt nhắm lại, như thể cố làm ông ta tin rằng tôi thực sự thích những gì tôi đang làm.

Bất chợt tôi mở mắt, chỉ để nhìn xem Joe đã hưng phấn đến mức nào rồi và do đó để chuẩn bị cho một cuộc tấn công bằng tay có thể xảy ra bất ngờ lên cơ thể tôi. Nhưng tôi hoàn toàn nhầm. Ông ta nhìn tôi giống như đang xem một bộ phim khiêu dâm tục tĩu. Mắt trống rỗng, vô cảm. Tôi tiếp tục trò chơi của mình, để tay trượt qua phía trên ngực trong một hành động tâm thường nhất. Tôi lén liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay mình. 14 h 29. Đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Tình cảnh này hoàn toàn không tương đối với tôi. Tôi không vào được vai một cô gái lẳng lơ, ham tiền hay gì khác. Tôi quá buồn bình để có thể giả vờ. Tôi muốn về nhà, tôi đang làm gì ở đây không biết? Tôi không thể quyết định đưa tay xuống thấp hơn nữa, chúng ngừng lại ở bụng dưới. Tôi không phải người khéo đóng kịch đến mức ấy.

- Sờ soạng mình nữa đi, em phải tiếp tục kêu gọi tôi.

Đương nhiên, điều đó không vừa lòng ông ta. Tôi lại luống cuống, để tay mình thống xuống thể hiện sự chán nản. Tôi không biết làm thế nào, không biết đặt tay vào đâu. Tôi cảm thấy mình vụng về và hoàn toàn không là gì trước mặt ông ta, nhưng đồng thời tôi cũng nghĩ rằng vào lúc này, mình chẳng còn quan tâm đến điều gì nữa. 14 h 34.

- Không được. Tôi không thể.

- Tôi hiểu rồi. Em thuộc loại dễ người khác chế ngự mình... ông ta nói với giọng ranh mãnh một cách vô lý.

Căng thẳng, tôi muốn cười một lần nữa trước cái âm mưu kêu gọi xoàng xĩnh này nhưng nén lại. Nếu ngẫm nghĩ một chút thì điều đó không sai: ai mà lại muốn chế ngự người mà mình không ham muốn? Hoặc thậm chí chỉ là muốn tham gia thôi. Không, trên thực tế chỉ có một hạng người: những người cần tiền.

Chỉ có một câu trả lời có lẽ sẽ hợp ý ông ta, một câu trả lời buông bằng giọng trẻ con: "Vâng, em rất muốn anh là ông chủ của em." Đương nhiên, tôi hoàn toàn không thể. Chuyện này không diễn ra như tôi đã hình dung. Tôi đã nghĩ mình sẽ ngủ với ai đó một cách nhanh chóng và thế là thôi. Thật may mắn làm sao tôi lại gặp ngay một tay đòi bai...

- Lại đây, ngồi xuống giường đi, ông ta nói sau một lát đắn đo, tôi sẽ lo mọi việc.

Giọng ông ta quả quyết, mọi thứ nghiêm túc bắt đầu. Những thứ ông ta tưởng tượng điều khiển con người ông ta.

Tuân theo mệnh lệnh, tôi ngồi xuống cạnh ông ta trên chiếc giường tôi tàn chắt chắt đã có từ ngày mở cửa khách sạn, bằng chứng là cái màu không xác định nổi là màu gì, nhờ nhờ giữa xanh da trời và xanh lá cây.

Một lần nữa, tôi đáp ứng những yêu cầu của ông ta không hề tỏ ý phản đối; một nỗ lực cuối cùng, Laura. 14 h 36. Giờ đây, tôi ngực trần trên giường. Đôi mắt, gương mặt, dương vật ông ta muốn nó. Nào, chiêm đoạt nó đi, xin cứ tự nhiên. Nếu ông ta cứ tiếp tục chiêm ngưỡng ngực tôi như thế, có lẽ tôi sẽ không phải phở ra phần còn lại trên cơ thể mình.

- Nằm ngửa ra.

Ái! Gã này không ngu chút nào. 14 h 41.

Thế là ông ta đặt tay phía dưới cổ tôi và nhẹ nhàng đẩy tôi nằm xuống. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy tay ông ta trên cơ thể mình, lần đầu tiên ông ta sờ vào tôi.

Nằm ngửa, tôi nhìn trần nhà bong tróc khắp nơi trong khi chờ đợi cảm thấy da ông ta chạm vào da mình. Tay ông ta chạm tới vào lúc tôi không chú ý, tôi khẽ giật mình, không hoàn toàn kinh ngạc. Đầu tiên, ông ta bắt đầu ở phần bụng rồi chậm chậm đưa lên cổ. Chắc chắn ông ta muốn tạo ra sự khêu gợi cảm xúc đến nghẹt thở, nhưng việc đó chẳng hề có chút tác dụng với tôi. Ông ta đưa cả bàn tay kia sờ vào tôi. Hai bàn tay đưa đi đưa lại trên ngực tôi bắt đầu thô ráp hơn, dữ dội hơn; ông ta càng đẩy nhanh nhịp độ thì dương vật ông ta càng cương cứng. Tôi vẫn không mở mắt lấy một lần, gắng sức tin rằng đây chỉ là một giấc mơ rất xấu.

Tôi không nhớ liệu mình đã muốn hôn mửa hay muốn khóc vì cảm thấy đôi bàn tay già nua của ông ta trên người mình. Tôi là một xác chết thông thạo trên giường. Nói cho cùng, ông ta đã yêu cầu một thân thể, và ông ta có nó. Giá ông ta yêu cầu tôi làm hơn thế vào lúc ấy, có lẽ tôi đã tát ông ta.

Thay vào đó, vũ điệu thể xác dừng lại. Ông ta đứng dậy. Tôi chờ đợi thêm một lời yêu cầu thuộc loại kỳ dị nhất.

- Ngồi dậy đi, chúng ta sẽ nói chuyện, ông ta cất lời.

Tôi không biết liệu đây có phải trò đùa hay không. Nói chuyện với ông ta, điều này có trong hợp đồng không? Tôi giả định rằng vì ông ta trả tiền nên ông ta có thể cho phép mình làm gần như mọi thứ.

- Tại sao em lại ở đây hôm nay?

Một câu hỏi khó hay là làm thế nào để đưa một sinh viên nữ vào trường.

- Em có người thân nào không? Em làm gì tại thành phố V.?

Những câu hỏi trở nên rất riêng tư. Tôi không chấp nhận cho ông ta biết sự thực cuộc đời tôi: cho ông ta biết một vài chi tiết về cuộc sống của mình sẽ là vượt mọi giới hạn của sức chịu đựng. Hơn nữa, tôi không được trả tiền để nói sự thật.

- Không, tôi chẳng có ai thân thích.

14 h 49. Mười phút ngắn ngủi nhưng thật đáng sợ.

- Tiền này dành cho em à?

Tôi lắc đầu. Ngừng một lát, ông ta nói:

- Điều em làm rất tốt.

Thật ư?

- Em biết đấy, tôi cũng còn có những người tin tưởng vào tôi. Tôi đã ly dị, tôi có một con gái. Nhìn hơn em một chút. Tôi đã tái hôn với một phụ nữ rất đẹp, cách đây ít lâu. Tình dục với cô ấy không thực sự là tình dục. Và lại cũng từ khá lâu rồi tôi đã bỏ qua ý định để cô ấy chia sẻ những tương tượng kích dục của mình. Em biết đấy, thật không dễ dàng khi phải đối mặt với người không còn ham muốn mình nữa.

Điều không dễ dàng với tôi, vào đúng thời điểm này, là nghe ông ta giải bày về cuộc đời mình. Tôi không hiểu tại sao ông ta lại quyết định tỏ lộ với tôi, người tôi mới gặp lần đầu. Nếu tiếp tục nghe ông ta, thế nào tôi cũng sẽ tưởng tượng ra cuộc sống của ông ta, gán những hình ảnh ấy với những gì bên ngoài căn phòng này. V. là một thành phố nhỏ, và không loại trừ khả năng tôi bắt gặp Joe đi dạo cùng gia đình.

Cứ cho là khi ra khỏi đây, chắc chắn ông ta sẽ gặp lại bà vợ. Cả người tôi rung lên vì điều đó. Tôi ái ngại cho vợ của ông ta, trong khi tự hỏi bà ấy sẽ nghĩ gì khi biết rằng chồng mình thường xuyên ngủ với các cô gái trẻ măng và rằng, thêm vào đó, ông ta còn nói với họ về bà ta trong những "lần giao ban".

- Tôi không muốn biết về cuộc đời ông.

Tôi bực sôi lên. Ông ta nghĩ mình là ai mà lại được lạm dụng người khác, ông ta người mà đầu óc cũng như lối tư duy chẳng sáng sủa gì cho lắm? Chẳng âm thanh nào phát ra từ miệng tôi nữa. Tôi tưởng có thể làm đi một cách máy móc, và bỗng người ta kiếm chuyện với tôi.

Joe nhẹ nhàng đáp lại:

- Hãy đảm bảo với tôi rằng, với tôi, em vừa có lợi lại vừa thấy thú vị?

Giờ sự phi lý lại đạt đến đỉnh điểm. Tôi tìm kiếm trong mắt ông ta, trong âm điệu của giọng nói ông ta, một dấu hiệu chứng tỏ cho tôi thấy rằng ông ta chẳng hề mảy may suy nghĩ về những gì ông ta vừa nói. Chẳng có gì. Ông ta thực sự nghĩ rằng tôi làm tất cả những việc này, không phải chỉ vì tiền, mà còn vì thực ra tôi thật lòng thích thế. Trong cái đầu điên rồ của ông ta, một phụ nữ không thể bán thân mình chỉ vì tiền, với ông ta còn có lý do khác. Và

vẫn trong cái đầu điên rồ ấy, chắc chắn ông ta hài lòng khi nghĩ rằng mình không đến nỗi quá tệ. Như thế chẳng phải là quá khác nghiệt với một người đàn ông đứng tuổi, người không được vợ mình ham muốn nữa, khi phải thừa nhận rằng động cơ duy nhất của tôi là tiền sao?

Vì vậy tôi im lặng; tôi cũng không còn tức giận, tôi bối rối. Thế là ông ta lại tiếp tục vũ điệu trên cơ thể tôi với hai bàn tay, vẫn sờ soạng phía trên ngực tôi, bầu vú và bụng tôi. Da ông ta thiêu đốt tôi, làm tôi khó chịu, nhưng tôi không để lộ gì. Ông ta không đi xuống phía dưới cơ thể tôi, âm hộ tôi vẫn còn trong trắng trước bàn tay ông ta, điều đó khiến tôi thấy nhẹ nhõm trong nỗi tuyệt vọng của mình.

- Lần sau, tôi sẽ mang cho em thứ gì đó, em sẽ thấy, em sẽ thích...

Như thế Joe đã dự kiến là chúng tôi sẽ gặp lại. Tôi lại không đáp lời nào, tôi sẽ không gào lên với ông ta rằng sẽ không có chuyện đó.

- Đủ rồi, em có thể mặc lại quần áo, đã hết giờ.

Giải phóng, ba giờ rồi! Lúc kết thúc đã đến. Rất đúng giờ, ông ta đứng dậy.

Ông ta lục lọi trong cái va li nhỏ trong khi tôi nhanh chóng mặc lại quần áo. Ông ta tiếp tục trò nịnh nọt của mình.

- Em biết không, tôi thực sự rất hài lòng. Lần đầu gặp gỡ thật tuyệt, nó khiến tôi thực sự thích thú. Em đẹp tuyệt, tôi không mong đợi lại được gặp một người như em. Hơn nữa, em còn nhạy cảm và duyên dáng, tôi đánh giá rất cao điều đó. Được, đương nhiên, ban đầu em có chút ngập ngừng, nhưng tôi cũng vậy, tôi rụt rè, những lần sau mọi việc sẽ tốt hơn, em sẽ thấy.

Một cái phong bì được chia ra cho tôi, và trước mặt ông ta, thậm chí không tự hỏi liệu thông lệ và cách hành xử hợp quy tắc có buộc tôi phải đợi đến lúc ra khỏi phòng mới được đếm hay không, tôi chiêm ngưỡng chiến lợi phẩm của mình. Không phải là 100 euro, như tôi tưởng, mà Joe đưa cho tôi 250 euro! Hai tờ 100 và một tờ 50. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tờ 100 euro. Mỗi quan tâm duy nhất của tôi khi nhìn thấy tất cả số tiền này là tôi sẽ làm thế nào để rút tờ 100 euro ra khỏi túi mà không khiến ai nghi ngờ. Tôi chưa bao giờ tiêu nhiều như thế: những tờ 5 euro hợp với thói quen hàng ngày của tôi hơn.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau trên Internet. Tuy nhiên, nếu em thấy tôi trên MSN, đừng nói gì, bởi đó thường là vợ tôi truy cập dưới tên tôi.

Sau đó, chúng tôi đi xuống bằng chính cái thang máy đã đi lên lúc trước. Những tay hiến binh không còn ở quầy lễ tân nữa, nhưng vào lúc này, tôi chẳng thèm quan tâm. Tôi đang bay, số tiền vừa mới kiếm được đã chấp cánh cho tôi. Giờ tôi sẽ thoát nạn, trong vòng một giờ tôi đã kiếm đủ để thoát khỏi những cái hóa đơn vẫn đeo bám mình.

Bỏ ra không dưới 250 euro chỉ để nhìn tôi, tôi đã thực sự cho ông ta vào tròng! Gã ngu, và nghĩ xem ông ta tin rằng chúng tôi sẽ gặp lại nhau! Không bao giờ, chấm hết, một lần không hơn. Tôi sợ rằng ông ta nhận ra mình đã bị lừa, nên tôi rảo bước, cho chắc. Tôi cũng muốn đi xa khỏi khách sạn, quên nó nhanh chóng.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì mọi việc đã kết thúc đến mức tôi không hề nghĩ đến bất kỳ điều gì khác. Tôi vẫn chưa nhận thấy Joe là một kẻ láu cá, đã điều khiển tôi bằng những câu nịnh hót và những lời lẽ ngọt ngào của ông ta, và ông ta biết đích xác những gì mình làm.

Tất cả những gì tôi nghĩ đến, đó là số tiền này giờ thuộc về tôi và nó sẽ giúp tôi dễ thở về chuyện tiền bạc trong một khoảng thời gian. Lần tới tôi sẽ tìm ra cách khác. Vừa vỗ vỗ vào túi quần bỏ nơi có chiếc phong bì cứu rỗi tôi vừa mỉm cười. Vâng, một lần duy nhất, tôi đã mỉm cười chiến thắng.

1

Quentin Tarantino, đạo diễn, viết kịch bản, nhà sản xuất, diễn viên người Mỹ. Tarantino nổi tiếng với những phim hành động bạo lực.

2

Vladimir Vladimirovich Nabokov (1899-1977), nhà văn, nhà thơ nổi tiếng người Nga, tác giả tiểu thuyết Lolita.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Người yêu

Ngày 12 tháng Mười hai 2006

Vừa gặp Joe xong tôi không muốn đến ngay chỗ làm. Tôi vẫn còn nửa tiếng nữa. Một cuộc gọi cho mấy cô bạn và tôi lên đường đến quán cà phê yêu

thích, quán của anh bạn Paul ở trung tâm thành phố.

Tôi chồ hện, tôi nở nụ cười tự nhiên. Chẳng gì trên khuôn mặt tôi khiến người ta có thể đoán được tôi vừa làm gì nửa giờ trước đây. Chúng tôi đùa cợt nhau vài câu, đó chính xác là điều tôi cần để không nghĩ về một giờ trước. Sau một lúc ba hoa bốc phét, đến lúc trả tiền nước.

- Các cậu, tớ rất tiếc, nhưng tớ chẳng có gì để trả tiền cà phê. Liệu các cậu có thể trả trước cho tớ được không? Tớ sẽ sớm trả lại các cậu, hứa đấy.

Tôi không thể đành lòng ra tờ 100, thậm chí tờ 50 euro cũng không. Họ có lẽ sẽ không hiểu, tôi, người chẳng bao giờ có một xu. Họ biết rõ tôi và biết rằng tôi thường chẳng có tiền để trả. Họ chẳng nói một lời cảm lấy phiếu thanh toán và chia nhau trả tiền.

- Không vấn đề gì, Laura. Lần sau sẽ là cậu đấy, một trong hai cô bạn vừa cười vừa nói.

Có thể cô ấy không tin. Phần lớn thời gian, tôi chây tui tới mức không thể trả nổi tiền cà phê của chính mình. Tôi thường đề nghị họ đến nhà tôi, hơn là gặp gỡ trong một quán rượu nhỏ, để tránh phải đi xin xỏ. Tuy nhiên khi nhận lương, tôi mời tất cả một ly, chỉ một thôi, nhưng nó cũng giải hòa cho chúng tôi về chuyện tài chính.

Hôm nay họ có nghi ngờ điều gì không? Tôi cố hết sức là chính mình: vui vẻ và thoải mái. Thời gian vừa qua khó khăn, nhưng tôi chưa bao giờ thú nhận với họ điều gì. Khi đến nhà tôi, các bạn hỏi tôi liệu tôi có gì để nhắm nháp không, tôi nói đùa rằng tôi chẳng có thời gian mà đi chợ.

Cho dù tôi đã rất vất vả để giấu họ tình trạng bấp bênh của mình, nhưng các bạn tôi không dễ bị lừa. Tuy không liệu chừng được mức độ trầm trọng, họ cũng vẫn thấy rõ rằng tôi khôn khổ. Đến giờ, họ đã trả tiền cà phê cho tôi được khá lâu rồi, họ không còn thực sự để tâm đến chuyện đó nữa. Những tình huống như thế cũng đã khiến tôi thoáng bối rối. Nhưng lần này, tôi nhớ mình đã cảm thấy một cảm giác rất nặng nề, đây tội lỗi: tiền ở trong túi tôi. Tôi có thể đãi họ nhiều châu với những gì vừa kiếm được.

Tôi đến, tôi gặp Manu trong một quán bar, không gọi gì cho tôi. Tôi nhìn anh uống cạn vại bia của mình:

- Thế nào, người đẹp? Ngày hôm nay của em thế nào?

- Ôi, một ngày vô vị, chẳng có gì đặc biệt.

Nghe chưa! Hôm nay là bất cứ gì trừ một ngày vô vị, nhưng tôi thấy rất khó có thể thổ lộ với anh: "Nghe này, tốt thôi, một ngày cũng khá bình thường. Trước khi đi làm, em để một gã già sờ soạng mình, một gã mà ngày hôm qua em còn chưa biết, và sau đó gã đã trả em 250 euro. Tất cả là để em có thể trả tiền thuê nhà và tiền hóa đơn cho anh trong khi anh hút hít và chiều đãi tất cả mọi người! Không tồi, thật đấy."

Khi nồng độ rượu trong máu của anh đã có vẻ chấp nhận được, chúng tôi lên đường về "cái tổ em ái" của mình. Anh khiến tôi cười trên đường về khi kể tôi nghe những chuyện vớ vẩn. Manu luôn vui nhộn hơn khi anh đã hơi ngà ngà, tôi nghĩ thực ra tôi thích anh như thế hơn.

Chúng tôi về căn hộ trong im lặng, sự hoan hỉ của buổi tối, của mối quan hệ giữa chúng tôi, đã qua đi. Chúng tôi chuẩn bị đi ngủ như một cặp vợ chồng đã cưới nhau được hai mươi năm. Nhìn trạng thái của anh lúc ra khỏi quán bar, có lẽ tôi có thể khêu gọi anh một chút tối nay. Thú thật tôi đã nghĩ đến điều đó, chỉ một giây.

Manu và tôi rất ít quan hệ tình dục: anh bị cái mà người ta thường gọi là "máy móc trục trặc". Tất cả các cặp đã cùng nhau được một vài năm đều cố nghĩ rằng chuyện đó chỉ là nhất thời. Trong trường hợp của tôi, tôi bắt đầu thấy thời gian sao mà dài và những khoái cảm cá nhân khá chán ngán. Từ ít lâu nay, nếu anh không lần mò đến tôi, tôi cũng bỏ qua. Tôi, một người mà người ta có thể gọi bằng một từ tế nhị là "quyến rũ", tôi không còn ham muốn anh nữa. Lo lắng, tôi thậm chí đã hỏi ý kiến bác sĩ phụ khoa của mình, bác sĩ đã làm tôi yên tâm khi nói rằng kiểu chuyện thể này vẫn thường xảy ra khi người ta không cảm thấy được người kia ham muốn. Trúng phóc! Giữa việc anh đứt gánh giữa đường và âm đạo tôi khô khốc, chúng tôi làm thành một đôi tuyệt vời. Như phần lớn mọi người, tôi thích tình dục và coi nó là điều cốt yếu trong một cặp đôi; do đó không phải ngẫu nhiên mà quan hệ của tôi và anh thực sự trục trặc. Tôi đã từng đi đến chỗ chỉ muốn anh ngủ với tôi. Trước đêm nay. Bối đêm nay, tôi đã nhận ra rằng tôi không bao giờ còn ham muốn anh nữa.

Thật kỳ lạ, anh chẳng có vẻ gì lo lắng hơn thế. Những mối quan tâm duy nhất của anh vài tháng vừa qua có vẻ như chỉ dừng lại ở việc chơi bời và học hành. Không thừa nhận nhưng chúng tôi biết rằng đôi chúng tôi đang sống những giờ khắc cuối cùng. Chúng tôi chấp nhận điều đó, không phản kháng, bởi chúng tôi biết rằng cuối cùng mình cũng chẳng thể làm được gì. Khi tình yêu ra đi, khó mà giữ nó lại được, ngay cả khi đã kiên trì cố gắng.

Vậy nên tối đó, khi nhìn hai đứa lặng lẽ đánh răng trước gương, một lần nữa tôi lại nhận ra rằng tình hình không thể kéo dài thêm. Mối quan hệ của chúng tôi là một màn hài kịch lớn. Liệu có phải do những gì đã diễn ra chiều nay? Chắc chắn sự kiện đó có tác động kích hoạt, nhưng căng thẳng giữa chúng tôi đã tiềm tàng từ ít lâu nay.

Liệu anh có nói với tôi một điều dù nhỏ bé nhất? Tận sâu thẳm trong mình tôi cảm thấy nếu anh không nói gì, nếu anh không đoán được những gì tôi đã chịu đựng hôm nay, tôi sẽ không chấp nhận. Điều đó có nghĩa là anh không còn thực sự hiểu tôi như trước kia nữa, cái thời mà chỉ trong một giây anh đã biết ngay nếu có gì đấy không bình thường ở tôi. Tôi cảm bờ vai anh, vòng tay của anh để bảo vệ tôi và làm tôi quên đi, chỉ đêm nay thôi.

Tôi trườn vào giữa những tấm khăn trải giường. Sự im lặng thật nặng nề. Không phải đêm nay, Manu, đêm nay em cầu xin anh, đừng lờ em đi và hãy ôm em trong tay anh. Anh vào giường với tôi mà không nhìn tôi lấy một lần. Anh có vẻ như đã muốn lựa chọn cái tư thế trở thành quen thuộc với chúng tôi thời gian này: nằm quay lưng lại với nhau. Tôi đối mặt thẳng thừng với điều mà tôi không chịu nhìn nhận từ hàng tháng nay: mối quan hệ của chúng tôi đã chết.

Giờ đây khi anh đã nằm dài ra và thậm chí khi anh đã nhắm mắt, tôi vẫn giữ hy vọng rằng anh sẽ bắt đầu nói chuyện. Tôi đánh liều:

- Chúc ngủ ngon.

- Ừmmm, anh trả lời bằng một giọng uể oải.

Phải, chúc ngủ ngon, Manu. Tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cô đơn

Ngày 13 tháng Mười hai 2006

Tiếng chuông đồng hồ báo thức inh ỏi thô bạo lôi tôi ra khỏi giấc ngủ say. Đêm qua tôi không thể ngủ được, tôi vừa trở đi trở lại trên giường vừa nghĩ lại về cái ngày mà mình đã trải qua. Tôi trở dậy, hút hàng triệu điếu thuốc trong bếp. Tôi thậm chí đã thử học môn văn mình Ý, nhưng vô ích. Đầu óc tôi quá bận rộn. Chỉ đến khoảng 5 giờ sáng, do quá mệt mỏi, mắt tôi mới tự nhắm lại.

Manu vẫn còn ngủ. Tôi lặng lẽ quan sát tấm lưng trần của anh quay lại phía mình. Tôi tắt đồng hồ báo thức và chợt nhớ lại. Ngày hôm qua. Con ác mộng. Những con ác mộng.

Từ đêm đó, tôi biết tất cả đã kết thúc với Manu. Mọi quan hệ của chúng tôi, đã từng là hình mẫu của niềm đam mê, của sự đồng cảm ngay từ ban đầu, đã dần tan thành mây khói mà tôi chẳng thể làm gì. Tôi cảm thấy lẻ loi khi trở dậy sáng nay, lẻ loi trước công việc hàng ngày mệt mỏi của mình. Tôi sẽ nhớ mãi cái ngày 12 tháng Mười hai năm 2006; ngày mà biết bao điều đã thay đổi trong cuộc đời tôi.

Nhưng tôi đã lại không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Tôi phải dậy và đi học. Tôi chỉ có một mong muốn: vùi mình trên giường và khóc. Nhưng không thể. Giờ tôi đã biết điều đó. Ngày nào tôi cũng sẽ phải tiếp tục thức giấc. Tôi sẽ phải tiếp tục sống với gánh nặng của cái ngày hôm đó. Vào đúng lúc này, tôi ghét mình. Ngay cả khi đang mặc pyjama, giấu mình sau bao nhiêu nếp vải, tôi thấy dường như cơ thể nhợt nhạt của mình vẫn đang phô ra trước mắt tất cả. Tôi có cảm giác rằng cơ thể mình toát ra sự đỗi bại, rằng người ta không thôi nhìn nó vì nó tỏa ra sự xấu xa. Tôi thấy mình bản thủ khủng khiếp. Liệu có phải sẽ còn tệ hại hơn nếu Joe hoàn toàn chiếm đoạt tôi?

Tôi loạng choạng đứng dậy. Cơ thể tôi có vẻ không thể chịu đựng được nữa. Trong phòng tắm, tôi để nước chảy trên thân mình trong khoảng mười lăm phút, ban đầu không cử động. Sau đó tôi lấy một miếng bọt biển và bằng tất cả sức lực, tôi chà xát lên da. Đột nhiên da tôi ửng đỏ dưới những nhát cọ dữ dội mà tôi bắt nó phải chịu. Tôi mặc kệ, tôi không thể ngừng lại được nữa. Tôi muốn tẩy đi tất cả những cái bẩn này và làm như thể ngày hôm qua chưa bao giờ tồn tại. Hôm qua tôi đã mất tất cả: Manu và lòng tự trọng. Vì 250 euro.

Tôi chạy để không bị nhớ tào. Tôi đã bị thực tế bắt kịp: tôi thậm chí không có thời gian để oán than về số phận mình, tôi phải đi học. Nhưng thế sao được? Tôi biết rằng sẽ không thể tập trung nổi, không thể nghe hoặc đọc bất cứ cái gì. Có những giọng nói trong đầu không mệt mỏi nhắc lại với tôi rằng tôi chỉ là một con diêm. Tôi đã bán thân lấy tiền trong khi người yêu tôi đang ở lớp học. Tôi chẳng ra gì, tôi bản thủ và tôi có cảm giác rằng mình sẽ như vậy cả đời.

Tôi lặng lẽ mặc quần áo và, nhẹ nhàng, tôi khép lại cánh cửa căn hộ đã từng mở ra mối quan hệ của tôi với Manu. Tôi không bao giờ có thể nhìn anh với cùng một sự ngây thơ như vậy được nữa. Tôi không chỉ lừa gạt anh, còn hơn thế. Tôi đã lừa gạt chính mình, tôi tự bán mình đi, làm đi. Từ ấy cào nát cổ họng tôi khi tôi nói ra. Nhưng nó trở lại một cách tự nhiên, bởi đó chính là những gì đã diễn ra.

Sáng nay, trời rét cóng. Tôi bước nhanh, để tránh những cơn gió lạnh buốt, và ai mà biết được, có thể nhíp điệu này sẽ làm những ý nghĩ của tôi dịu đi. Tôi thấy chán nản, xấu hổ, tôi thậm chí không còn sức để khóc.

Chặng đường đến tận trường đại học không giải quyết được mọi chuyện. Khi đứng trên tàu điện ngầm, ta bắt đầu suy nghĩ, suy ngẫm. Ngay cả khi không muốn, ta cũng buộc phải nghĩ, về mình, về cuộc đời mình, về thứ đang là mình. Tôi nghĩ, mà không nhận thấy thế, và cũng không muốn thế. Tôi có cảm giác tất cả mọi người đều có thể đọc được trên gương mặt tôi những gì tôi đã làm hôm qua. Tôi thấy mặt mình đỏ lên, và tôi giấu mặt mình vào chiếc khăn lớn đang quấn ở cổ.

Ngay cả khi tôi ở lại với Manu, tôi chắc rằng sớm hay muộn anh cũng sẽ hiểu tôi đã làm gì. Tội lỗi của tôi hiển hiện quá rõ trong đầu tôi để không thể không nhìn thấy từ bên ngoài. Tôi mệt mỏi vì vừa qua một đêm thiếu ngủ, nhưng hôm nay, tôi biết mình cũng không thể chợp mắt nổi. Chịu khổ cực chưa đủ, giờ tôi phải trả giá cho lỗi lầm của mình trong suốt phần đời còn lại bằng tâm tưởng.

Tôi ra khỏi tàu điện trong tâm trạng xáo trộn, tình trạng tôi đang sống thật tồi tệ hơn bao giờ hết. Có một điều chắc chắn: trường học sẽ là chỗ nấu mình của tôi. Ngoài điều đó ra, Manu từng là thứ duy nhất thực sự đáng giá với những nỗi vất vả mà vì nó tôi đã cố gắng, vì nó tôi đã bán thân mình. Giờ khi tất cả kết thúc, tôi không thể cho phép mình buông xuôi. Tôi phải nắm lại vận mệnh mình trong tay. Tôi đã phạm sai lầm, nhưng tôi tự hứa rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Bằng chứng là đây: chỉ một lần duy nhất đã đủ để làm tôi mất đi chàng trai tôi yêu. Không bao giờ như thế nữa.

Chương 11

Bãi đỗ xe

Ngày 22 tháng Mười hai 2006

"Không bao giờ như thế nữa!" Thực ra cần phải thấy trước điều này, một khi đã thanh toán hết các hóa đơn, trả tiền thuê nhà cho Manu, tôi chẳng còn lại gì. Cảnh khốn khổ lại rình rập tôi một lần nữa, tôi phải tìm ra một chỗ để qua đêm. Nhưng tìm thế nào? Một cô bạn cùng lớp đồng ý cho tôi ở nhờ ít lâu. Cô ấy sống một mình trong căn hộ riêng và tôi tin rằng suy cho cùng, cô ấy cũng khá vui vì có bạn ở cùng.

Ở nhà cô bạn, tôi sửa soạn cho một cuộc hẹn. Một lần nữa, tôi đã trả lời một trong vô số những mẫu thông báo: nhu cầu nữ sinh viên không thiếu, nên tôi dễ dàng tìm thấy một con mồi mới.

Cuộc sống lại tiếp tục cái nếp quen thuộc của nó và kéo theo tôi, một mình, cố gắng tự xoay xở. Tìm kiếm một căn hộ khác, tôi đương nhiên phải đối mặt với rất nhiều khoản chi mà tôi không thể trả hết với đồng lương làm quảng cáo qua điện thoại. Một lần nữa rõ ràng tôi lại rơi vào tình trạng tài chính không lối thoát. Đó không còn là một lần thiếu thốn đơn thuần: tôi cảm thấy nếu mình không làm gì, tất cả những chuyện này sẽ tái diễn và tôi sẽ không bao giờ thoát ra được. Nếu tôi muốn sống trong căn hộ của chính mình, đó là cái giá phải trả.

Tôi đã có một công việc và những giờ học, tôi có thể làm gì hơn nữa? Tôi tự đặt cho mình câu hỏi này trong khi đã biết trước câu trả lời. Cánh cửa đó vẫn còn mở bất chấp tất cả những lời tôi đã hứa.

Lần đầu tiên với Joe, trong tâm tưởng tôi đó không thực sự là một lần bởi nó quá xa với những gì người ta có thể tưởng tượng, đã khơi gợi trong tôi những cảm xúc rối bời. Tự lột trần mình trước mặt ông ta, phải chịu đựng để ông ta cảm thấy kích thích khiến tôi thấy bất ổn sâu sắc. Mặc dù vậy, tôi vẫn cho rằng mình đã lừa ông ta vào tròng. Tóm lại đó là một lần đầu tiên khủng khiếp, bởi vừa mới hết tiền lần nữa, tôi đã không thể xóa khỏi đầu mình lựa chọn ấy.

Thế là tôi tiếp xúc với một gã khác. Ngồi bất động như bị thôi miên trước một chiếc máy tính ở chỗ kín đáo tại trường đại học, tôi đã nhường bước một lần nữa. Vẫn trong trạng thái tinh thần như thế, tôi định gặp gỡ lần này chỉ để khỏi rỗng túi, để thoát khỏi tất cả những khoảng còn phải trang trải cho căn hộ. Chúng tôi đã thỏa thuận 70 euro một giờ cho cuộc gặp kéo dài hai giờ. Cộng thêm, đương nhiên, tiền ăn do anh ta trả.

Anh ta trẻ, mới chỉ 26 tuổi, và tên là Julien. Có thể, tôi tự nhủ, với anh ta sẽ dễ dàng hơn với một ông già như Joe. Tôi cũng tò mò muốn biết những động cơ của anh ta, điều khiến anh ta sẵn sàng trả tiền cho một con điếm. Tôi nghĩ rằng ở tuổi của anh ta, để kiếm được một cô gái không quá khó đến mức ấy.

Chúng tôi hẹn nhau trước cửa nhà hàng ở trung tâm thành phố. Lần này, nếu tôi gặp ai đó thì chuyện tìm được một lời giải thích không còn là thách thức. Chúng tôi thuộc cùng một thế hệ, điều này giúp ích rất nhiều. Mọi người sẽ không đặt ra những câu hỏi như họ có lẽ sẽ làm nếu bắt gặp tôi đi cùng Joe.

Tôi không phải đợi, anh ta đã ở đó lúc tôi đến. Chỉ nhìn một thoáng, tôi hiểu tại sao anh ta lại gặp gỡ tôi. Anh ta mang trên mình một sự bất mãn to lớn. Về mặt hình thức, anh ta còn hơn cả tầm thường: không đặc biệt cao lớn, cũng không thực sự nhỏ bé, dáng đứng của anh ta như còng xuống. Mái tóc anh ta thật khủng khiếp, chính nó đã ngay lập tức, lại một lần nữa, xếp anh ta vào hạng tầm thường vô học: tóc anh ta dựng lên trong một kiểu húi cua ở hai bên. Chẳng có chút phong cách nào về mặt này.

Thứ quần áo lố lằng của anh ta lại cũng khiến anh ta thêm tồi tệ, một lần nữa tôi tự nhủ, lòng sẵn mất cảm tình. Áo pull len đơn điệu màu booc đô, quần bò lôi thôi và giày bát kết mố. Toàn bộ dáng vẻ có cái gì đó nực cười. Anh ta thật điển hình cho những gã nghèo nàn mà tôi sẽ không bao giờ quay lại nhìn trên phố. Ngược lại, anh ta hoàn toàn có thể là mục tiêu cho những trò cười châm chọc của tôi và các cô bạn. Chúng tôi có độc ác không? Có lẽ có.

Chúng tôi khẽ hôn chạm môi. Thấy rõ là anh ta khó chịu và có vẻ hối tiếc vì đến đây. Trong lúc đi vào nhà hàng, tôi hy vọng mọi người không nghĩ rằng chúng tôi đi cùng nhau. Lòng kiêu ngạo đặt sai chỗ. Tôi hài lòng vì đã không ăn mặc quá chải chuốt cho buổi tối nay: tôi chỉ xỏ một cái quần bò và một cái áo sát nách, sexy nhưng không quá.

Nhà hàng cũng như anh ta: tầm thường. Chẳng có gì trang trí, tường sơn độc màu trắng, chỉ có các dãy bàn kê thẳng hàng. Ánh sáng trắng chói chang có thể là thứ khiến tôi khó chịu nhất, bởi nó khiến chúng tôi bị phô ra quá mức. Vậy nên tôi có thể ngắm nghía cái nơi chúng tôi gặp nhau: đáng sợ. Chủ nhà hàng thậm chí còn không tìm cách tạo ra cảm giác thân mật như ở một quán rượu ngoài trời, điều sẽ làm tôi thích thú. Phong cách nhảm chán này sẽ theo tôi suốt trong kinh nghiệm làm gái của mình, để mỗi lần nhắc tôi thêm về điều mình làm. Dù gì đi nữa, thậm chí nếu tôi thích nơi này, việc đến đây với một khách hàng cũng ngăn cản tôi quay trở lại đây sau này. Một khách hàng? Phải, một khách hàng, bởi tôi đang làm gái.

Người phục vụ xếp cho chúng tôi một bàn gần một đôi khác. Nhà hàng này chật ních và tất cả các bàn đều được kê liền kề nhau. Tôi cảm thấy Julien hơi chùng lại một chút, có lẽ anh ta thích một bàn biệt lập hơn để không bị chú ý. Khi đã ngồi xuống, chúng tôi im lặng một lát, tôi tưởng tượng anh ta đang

xoa xoa tay bồn chồn dưới gầm bàn, vì không biết bắt đầu nói chuyện thế nào. Tôi quyết định giúp anh ta một chút, vì thương hại và nhất là bởi tôi đâu có chịu ngồi không cả buổi tối chẳng nói gì.

- Anh làm nghề gì?

- Anh làm trong một xí nghiệp ở ngoại ô V. Công việc khá thú vị và...

Chỉ một câu đã đủ khiến tôi chán ngán. Vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, tôi không nghe phần còn lại và để đầu óc mình lang thang. Ngày mai, tôi sẽ không thể nhớ nổi những gì anh ta đã kể trong buổi tối nay. Tôi sẽ chỉ nhớ một đoạn trường thoại, một màn độc thoại buồn ngủ khiến anh ta yên lòng và giúp anh ta che giấu sự bối rối mười mười. Gã này thực sự chẳng có gì thú vị, giống hết nghề của gã.

Sợ chết vì buồn, và không thể giấu giếm là mình đang phát ngán lâu thêm nữa, tôi bắt đầu khiêu khích anh ta một chút. Đây là một trong những tật xấu nhất của tôi: ngay khi phát hiện ra một điểm yếu ở ai đó, tôi liền tận dụng nó, một cách độc ác. Bản thân tôi cũng thế, tôi nghi ngờ con người mình rất nhiều, nhưng tôi luôn xoay xở để không làm lộ ra điều đó. Vì vậy tôi không thể hiểu nổi những người không làm được như thế. Rõ ràng, gã này là một kẻ thất bại, tôi tự nhủ, và, thật không may cho gã, điều đó lộ rõ trong cách xử sự của gã.

Tôi thẳng thừng cắt ngang bài diễn văn ngắn ngủi của anh ta, không chút ngượng ngùng:

- Tại sao anh lại tới đây hôm nay?

- Tôi đây? Em muốn nói, tại sao anh lại chọn nhà hàng này à?

- Nào, không phải thế! Tối đây, với em. Tại sao anh lại đăng tin tìm một "nhân viên massage"?

Tôi thấy rất rõ mình đã làm anh ta mất bình tĩnh. Câu lảng nhụt và cái giọng khiêu khích của tôi khiến anh ta khó chịu. Anh ta hết quay sang trái rồi lại sang phải liên tục để nhìn xem liệu có ai nghe thấy câu hỏi của tôi không. Tôi thấy trên trán anh ta bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Gã ngốc! Anh ta thực sự trong suốt cả bữa ăn tôi sẽ cứ làm bộ không biết rằng anh ta chỉ muốn một thứ duy nhất, ngủ với tôi. Trừ phi thực ra anh ta cũng chẳng thực sự biết mình muốn gì

- À ừ... ờ... khá phức tạp, em biết đấy... Trước đây anh chưa bao giờ làm việc gì kiểu như thế này, đây là lần đầu tiên.

Nào hãy nhỏ toẹt ra điều đó, rằng anh đang thiếu sex. Trong đầu, tôi đã thực sự trở nên rất tầm thường.

- Thế này, anh đã có vợ... một người rất tốt, quả thực là một người hoàn hảo... nhưng về chuyện tình dục... anh thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra... rất phức tạp...

- Em chắc rằng mọi chuyện không quá phức tạp như thế. Vợ anh bị lạnh cảm, đúng không?

Đấy, có thể cho là tôi đã nói toạc ra. Anh ta nhảy dựng lên vì kinh ngạc rồi buông thõng vai xuống, như thể để khẳng định điều tôi vừa nói. Gã này có những điều kiêng kỵ mà tôi đã vi phạm chỉ trong một giây. Mẹ kiếp, chẳng có lý gì mà tôi phải chịu đựng một mình.

- Ờ... phải, đúng thế... Cứ cho là cô ấy không thực sự ham muốn anh. Ban đầu, anh nghĩ rằng rồi mọi chuyện sẽ qua, rằng chuyện này sẽ không kéo dài, em hiểu không? Đến nay bọn anh cưới nhau đã được một năm, nhưng chẳng có gì thay đổi trong chuyện tình dục, mà còn ngược lại. Cô ấy luôn đẩy anh ra còn anh không dám ép cô ấy hay nói chuyện đó với cô ấy. Hơn nữa, anh cũng chẳng có nhiều bạn bè để tâm sự với họ về chuyện này và...

Giờ mọi chuyện đã rõ, gã này đang tuyệt vọng. Chắc chắn anh ta lập gia đình quá sớm với tình yêu thơ ấu thơ của mình, chẳng có bạn bè gì để tụ tập vui vẻ, anh ta tìm đến gái điếm để giải sầu. Anh ta không thực sự có những mối quan hệ xã hội và hy vọng lấp được khoảng trống này với tôi, tôi nay. Một lần nữa, anh ta lại bắt đầu màn độc thoại dài vô tận, giải thích cho tôi rằng anh ta cảm thấy rất cô đơn, rằng thực ra anh ta chẳng thích thú chút nào với công việc, và còn nhiều thứ khác mà tôi đã quên ngay khi chúng vừa ra khỏi miệng anh ta. Lại một lần nữa, tôi ngắt lời anh ta một cách tàn nhẫn:

- Một cặp vợ chồng không tình dục thì chỉ là tình bạn, tôi xằng giọng.

Anh ta nhìn tôi như thể tôi vừa nói điều gì khủng khiếp. Những gì tôi vừa nói chỉ có một nửa là tôi nghĩ, nhưng cái gã này khiến tôi bức mình, và trước mặt hẳn, tôi thấy tính tình mình độc ác. Trong khi đó, anh ta kiệt sức trước sự xúc phạm của tôi.

Vào đúng lúc ấy, tôi nhận ra rằng cuộc sống của một gái làng chơi không chỉ dừng lại ở tình dục. Khách hàng gặp gái điếm thường chỉ để nói chuyện, để giải tỏa vì cuộc sống chán ngắt hoặc gò bó của họ. Tôi không sẵn sàng để chịu đựng tình cảnh này, để nghe một người đàn ông không được thỏa mãn than phiền. Tôi có những vấn đề của riêng mình, cho dù ngay cả khi chẳng hề tồn tại một sự sắp xếp thứ bậc nào của nỗi đau khổ, thì những vấn đề đó cũng đã quá mức chịu đựng của tôi. Cuộc đối thoại chuyển sang một bước ngoặt nguy hiểm, và giờ đang biến thành một thứ quá riêng tư theo suy nghĩ của tôi. Tôi đang trở thành "bác sĩ tâm lý-tình dục" của anh ta. Gã này buộc tôi phải nghĩ, và điều đó, có lẽ không phù hợp với Laura, cô gái bán hoa. Thẳng thắn mà nói tất cả những chuyện này chẳng có gì là vui vẻ.

Dần dà trong bữa ăn, tôi càng ngày càng biết nhiều hơn về cuộc sống của anh ta và hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện thường nhật ấy. Điều tôi tệ nhất, đó là nếu ở vào những hoàn cảnh khác, chắc chắn tôi sẽ thấy anh chàng này rất hấp dẫn. Trong một hoàn cảnh khác, rất có thể tôi sẽ an ủi anh ta, nhưng ở đây, tôi không thể làm điều đó. Không thể nghe anh ta phàn nàn thêm một lời nào nữa, tôi ngắt lời anh ta:

- Thế nào, tôi nói, anh muốn sex?

Anh ta giật nảy mình. Tôi khiến anh ta sợ, và tôi cũng làm chính mình sợ. Quá tầm thường và quá khiêu khích! Nhưng tôi không thể ngăn mình lại. Gã này làm tôi bức mình vì cứ quanh co lòng vòng mãi, tôi đã quyết định chủ động lo mọi chuyện, để kết thúc bữa tối này.

- Ồ... phải, cuối cùng anh ta cũng buông lời thở hắt ra, nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát được những ám ảnh.

- Tốt lắm, thế đã đến lúc làm việc đó, đúng không?

Tôi thấy anh ta hoảng sợ.

- Ồ... làm việc đó? Bây giờ ư?

- Phải, bây giờ, tối nay chúng ta đã trò chuyện khá nhiều rồi còn gì.

Tôi quá mệt mỏi với cuộc chuyện trò không hồi kết này. Gã này gặp tôi để được "massage", và thay vì thế, chúng tôi gặp nhau trong một nhà hàng thăm hại để đàm đạo về cuộc sống trống rỗng của gã. Tôi muốn chấm dứt càng nhanh càng tốt màn kịch giả dối này.

- Nhưng ở đâu? Vào khách sạn ư?

- Anh có tiền thuê phòng khách sạn chứ?

- Em biết đấy, anh không biết nữa... anh không biết liệu anh có thực sự muốn chuyện ấy hay không nữa.

- Tất nhiên là anh muốn. Nếu anh đã gọi em, đó là vì anh muốn chuyện ấy.

Anh ta đưa ánh mắt của một con chó bị đòn nhìn chằm chằm vào tôi, khoảng vài giây. Tôi đã làm tổn thương cái tôi của anh ta, và lúc này, về tâm thường có thể, anh ta chấp nhận nó một cách khó khăn. Tôi đặc biệt không định sẽ trở về nhà mà không có tiền của mình sau một tối như thế. Sau vài phút, anh ta thở hắt ra và buông lời, như thể để không phải nhắc lại điều đó:

- Anh biết một bãi đỗ xe gần đây...

Không cần chừ, anh ta thanh toán tiền ăn. Anh ta dẫn tôi vào xe của mình và, không nói một lời, chúng tôi đến cái bãi đỗ xe đáng nhớ của siêu thị. Bóng tối dày đặc và rất khó để nhận ra bất kể chuyện gì. Tôi cảm thấy được che chở theo cách ấy, sẽ chẳng ai nhìn thấy chúng tôi.

Bất chấp cái vẻ tự tin mạnh mẽ mà anh ta đã trang bị cho mình lúc ra khỏi nhà hàng, một lần nữa tôi lại cảm thấy Julien rất lúng túng khi phải ở lại một mình với tôi. Anh ta vẫn bồn chồn xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cố gắng làm mình bình tĩnh bằng cách mài mò mấy cái nút trên xe. Anh ta sợ ai đó bất gặp chúng tôi ở đây, và tôi phải thú thật rằng tôi cũng lo sợ như anh ta.

- Em lạnh à? anh ta hỏi tôi.

Bây giờ đang là giữa mùa đông, và cần phải thừa nhận rằng cái lạnh xâm chiếm không khí buổi tối giờ đã bắt kịp chúng tôi. Hoàn cảnh thật là khó khăn: hai chúng tôi, trong một chiếc ô tô ở bãi đỗ xe, cố gắng để không ai nhìn thấy chúng tôi ngủ với nhau.

- Vâng, một chút.

- Được, anh sẽ bật máy sưởi.

Tôi châm một điếu thuốc mà không hề xin phép. Anh ta vặn cái nút máy sưởi, và trong khi hơi ấm bắt đầu lan tỏa trong xe, anh ta tiếp tục xoa xoa tay. Trước vẻ lưỡng lự của anh ta, tôi quyết định dẫn mình. Tôi đặt tay mình lên quần bò của anh ta, chỗ đựng quần. Cái của anh ta không ngóc lên. Tôi ngược mắt về phía anh ta tìm kiếm một lời giải thích mà tôi đã biết. Không che giấu được ánh mắt ngượng ngùng, anh ta nói với tôi:

- Anh thấy ờ... khá căng thẳng...

Để ngăn anh ta lại tiếp tục nói, tôi bắt đầu cọ xát mạnh hơn nữa lên quần anh ta. Không có phản ứng. Trong suốt năm phút liền, tôi tiếp tục nhiệm vụ của mình. Tôi tin rằng nếu anh ta không có được cái mình muốn, anh ta sẽ chấm dứt cuộc hẹn và sẽ không trả tiền tôi. Sau khi đã chịu đựng về mặt tâm lý suốt cả buổi tối nay, tôi không thể về mà không được đền đáp. Bối rối vì không có một phản ứng thể xác nào, anh ta rụt rè áp ứng:

- Có thể nếu em cởi hết quần áo ra thì...

Sự tiếp cận đầu tiên! Tôi ngạc nhiên vì lời đáp bất ngờ này: nó hoàn toàn không phù hợp âm điệu giọng nói của anh ta, với con người anh ta. Tuy vậy tôi vẫn cởi quần áo, trong cái ô tô mất hút giữa bãi đỗ xe. Vào lúc này, tôi chỉ lo sợ một điều: ai đó phát hiện ra chúng tôi. Có thể thấy Julien cũng cùng chung nỗi sợ hãi với tôi.

Sau vài phút ngắm nghía cơ thể trần truồng của tôi, anh ta tự cho phép mình chạm vào nó. Tôi đặt tay mình lên quần anh ta, vô ích. Đầu tiên anh ta sờ ngực tôi, cẩn thận vẩy vò nó. Rồi anh ta không dám xuống thấp hơn và vì thế anh ta thích tập trung vào phần trên cơ thể tôi. Anh ta có vẻ chẳng có phản ứng gì trước bàn tay tôi đưa lên đưa xuống trên quần anh ta. Sau vài phút, thất vọng vì chẳng có gì xảy ra, anh ta nói:

- Liệu em có muốn...

Tôi hiểu ngay lập tức anh ta muốn gì. Chẳng cần phải có bằng đại học ngành bán dâm mới hiểu được điều đó.

Tôi mở cúc quần anh ta và bắt đầu dùng miệng mon trón cái đó của anh ta. Tôi cảm thấy cảm giác hưng phấn dần dâng lên trong anh ta. Anh ta lẹ làng cời quần và ngã ghế xe xuống. Trong giây lát, anh ta nằm đè lên người tôi, lấy bao cao su ra, và vài giây sau đó anh ta đi vào tôi.

Tôi không thể giải thích điều mình cảm thấy vào lúc ấy. Chắc chắn là cảm giác chán ngán. Suy nghĩ của tôi đang ở nơi khác, tôi không còn cảm giác nữa. Julien đã trở thành "anh ta", một "anh ta" vô nhân xưng. "Anh ta" đầu tiên. Quá đủ rồi, tôi không thể chịu đựng anh ta trong mình. Tất cả trở nên nhạt nhòa, tôi nhắm mắt lại. Tôi đã cảm thấy quá buồn thiu. Tôi nghiêng chặt răng vì kinh tởm. Tôi cảm thấy một sự trống rỗng vô tận. Trong đầu tôi, tôi không ngừng lặp lại: "Thế là xong, mày là một con đĩ, mày phò mặt toàn bộ cơ thể mày cho ham muốn tình dục của một người xa lạ."

Tôi chẳng còn tình quái. Chẳng khiêu khích, cũng chẳng huênh hoang được nữa. Cuối cùng chính anh ta mới là người chiến thắng; chính anh ta đã có được điều mình muốn. Tôi phải nghĩ đến tiền, không được quên mục đích của mình, nhưng thật quá khó khăn. Con người tôi không thuộc về tôi nữa, tôi chưa bao giờ cảm thấy xa chính con người mình đến thế. Tôi không còn nước mắt để khóc, chỉ còn những cơn buồn nôn bộc lộ cuộc sống đau khổ của mình, chỉ còn những tập hỏa đơn chồng chất để tự buộc mình phải hiểu tại sao mình lại làm việc này. Manu, anh ở đâu? Làm thế nào mà tôi lại đến nỗi này? Tôi không muốn anh ta chạm vào tôi nữa, tại sao tôi lại phải chịu đựng chuyện đó? Hoàn cảnh bất công của tôi khiến tôi phải nghiêng chặt răng để không hét lên. "Chuyện này sẽ sớm kết thúc thôi Laura, đừng mở mắt ra, chuyện này sẽ sớm kết thúc."

Phải nói rằng anh ta đã nhanh chóng kết thúc. Anh ta đạt được cực khoái và giờ đây ý thức của anh ta đang chiến thắng trước dục vọng.

- Ồ.. Laura... tốt hơn chúng ta nên nhanh chóng kết thúc.

Tôi không nhìn anh ta. Tôi khóc gần như vì vui sướng khi biết rằng chuyện này sẽ không kéo dài nữa.

- Anh sẽ trả em tiền công hai giờ, em đừng lo. Anh sẽ trả em 140 euro.

- Được, đồng ý.

Tiền này cũng có mùi như tiền mà Joe đã trả cho tôi: nó nhanh chóng và cảm kỳ. Tuyệt đối không dễ dàng.

- Anh sẽ đưa em về, được không?

Tôi gật đầu. Chúng tôi im lặng trên đường đi. Tôi không thể nói nổi một từ.

Trước khi đến nhà tôi, tôi yêu cầu anh ta dừng lại. Chúng tôi hôn tạm biệt chóng vánh, hơi bối rối.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt, Laura. Can đảm nhé.

Tôi xuống xe không nói thêm lời nào. Anh ta phóng đi ngay lập tức.

Phải, can đảm, tôi cần có nó. Không chỉ để chấp nhận sự nhơ nhớp, mà còn để chấp nhận ý nghĩ rằng tôi đã nghiện những đồng tiền rơi vào tay tôi một cách quá nhanh chóng.

Tôi rảo bước trong bóng đêm tối đen và giá lạnh về nhà. Trong khi Julien đã phóng về với người vợ đang đợi anh ta trong chăn ấm đệm êm thì tôi một mình vào giường. Tôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Bề ngoài

Ngày 24 tháng Mười hai 2006

Trên chiếc bàn mẹ tôi dọn ra cho ngày Noel chất đầy những món ăn mà món sau hấp dẫn hơn món trước. Và như thường lệ từ ba tháng nay, tôi đói ngấu. Tối nay bên bàn ăn nhà tôi có năm người. Bố tôi đã mời một người bạn về nhà để bác ấy không phải trải qua kỳ lễ Noel một mình. Tôi luôn xúc động khi thấy bố mình làm thế, nhưng không thể hiểu nổi sao ông chẳng có những hành động như vậy với tôi.

Sự hiện diện của người bạn này khiến cho buổi tối trở nên sôi nổi và tất cả mọi người trò chuyện vui vẻ. Tất cả mọi người trừ tôi. Tôi chẳng muốn nghỉ lễ, tôi không thể. Với tôi, những ngày được gọi là nghỉ lễ Noel này thực ra là một món quà tẩm thuốc độc. Những bài kiểm tra giữa kỳ sau đợt nghỉ lễ buộc tôi phải miệt mài ôn bài. Tôi tiếp tục làm việc, với mức lương không tương xứng với công sức bỏ ra, tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại suốt hai tuần

nghi lễ, tôi không thể cho phép mình có ngày nghỉ. Tôi phải kiếm tiền. Nhưng khi không đi học, ở nhà tôi hoàn toàn vô công rồi nghề. Việc không đến trường những ngày vừa qua khiến tôi bất ổn. Học hành là chỗ náu mình của tôi để không phải suy nghĩ. Đến trường học giúp tôi thoát khỏi nhà mình, giúp tôi có một cuộc sống xã hội tối thiểu. Tôi gần như không gặp các bạn mình kể từ tháng Chín. Thời gian biểu của tôi được chia sẻ giữa trường học và chỗ làm quảng cáo qua điện thoại. Thời gian rảnh còn lại hoàn toàn dành cho nghiên cứu, đọc sách, và những bài học.

Cuộc gặp gỡ gia đình này là một màn kịch giả dối. Bố tôi những khách mời một cách hoàn hảo, công nhiên phục vụ người bạn mình. Ông thậm chí còn rất quan tâm săn sóc tôi, ông muốn tạo ra hình ảnh một ông bố hoàn hảo và ân cần. Tôi nghe bố mình nói chuyện, bởi ông chẳng bao giờ làm thế khi chỉ có bốn người nhà tôi. Bố tôi là một nhà ảo thuật, ông biết cách biến đổi trước mặt khán giả và đeo một cái mặt nạ.

Điều đó không hợp với tôi. Những năm trước, tôi có thể sẽ chấp nhận trò chơi nho nhỏ này, ngay cả khi biết rằng chỉ ngày mai thôi ông sẽ lại không nói chuyện với tôi nữa. Tôi có lẽ sẽ tận dụng nó để ôm ông trong vòng tay mình. Tôi có lẽ sẽ chấp nhận việc khiến người khác tin rằng chúng tôi thật gần gũi, rất đơn giản bởi tôi thực sự khao khát điều đó. Nhưng năm nay thì khác. Tôi đã quá mệt mỏi khi phải cầu xin tình yêu của ông, tôi không thể chịu đựng việc bị lơ đãng kiểu này thêm nữa. Nếu ông thực sự quan tâm, ông đã nhận ra từ lâu rồi rằng tôi khôn khổ, rằng tôi đã sút mười hai cân kể từ tháng Chín, rằng tôi kiệt sức vì công việc, rằng tôi đau đớn vì phải khóc hàng đêm vì điều đó. Có thể nếu ông dành thời gian quan tâm đến bản thân tôi, ông sẽ hiểu những gì tôi phải làm để kiếm ra tiền.

Tôi tự đặt cho mình quá nhiều câu hỏi để đánh giá buổi tối hôm nay. Tôi làm hỏng kế hoạch của bố: khách mời thấy rõ rằng tôi không muốn làm bộ làm tịch. Tôi mặc kệ những ánh mắt không đồng tình của bố, tôi không muốn đóng kịch nữa. Mẹ tôi cố gắng hết sức lấp những khoảng lặng. Bà chắc hẳn phải lo sợ rằng tôi sẽ có một phản ứng xấu láo hay làm méch lòng. Bố tôi tin tưởng vào em gái tôi nên nói chuyện với nó. Ông đặt cho nó hàng tràng câu hỏi về trường học, về bạn bè của nó đến nỗi nó không có thời gian để lấy lại hơi. Nhưng tình huống này làm nó vui, nó có cảm giác mình thực sự được lắng nghe, lần đầu tiên.

Sau bữa ăn tối thịnh soạn không thể tin nổi, thời điểm mở quà đã đến. Mẹ tôi thích Noel và bà rất chú ý coi trọng truyền thống. Mẹ đã đặt một cây thông lớn trong phòng khách, và để quà dưới gốc cây. Như mọi năm, mẹ cũng đã lấy máng cỏ ra. Nhà tôi không ai theo đạo, kể cả mẹ, nhưng mẹ chuộng việc tuân theo phong tục. Tôi biết thực ra mẹ rất tiếc vì không thể tặng chúng tôi một Noel kỳ diệu với triệu triệu món quà. Thế nên, như để chuộc lỗi, mẹ đặt gói quà lên trên cái máng cỏ trang trí. Tôi yêu mẹ và tôi rất xúc động trước tất cả những khó khăn mà mẹ phải trải qua để chúng tôi được hạnh phúc, không chỉ trong dịp lễ Noel, mà vào bất kỳ thời điểm nào trong năm. Đó là một người mẹ lúc nào cũng che chở bảo vệ con cái, ngay cả khi mẹ luôn nói chuyện với chúng tôi như nói với những người đã trưởng thành. Và mẹ đã thành công: nhìn cái máng cỏ với những hình nhân tí xíu và cây thông lấp lánh, tôi hạnh phúc vì được ở nhà cùng mẹ tối nay.

Không có hàng núi quà Noel dành cho chúng tôi, chúng tôi đã luôn quen với việc chỉ nhận được một món. Mẹ luôn xoay xở để tìm được cho chúng tôi thứ gì đó đặc biệt khiến chúng tôi quên đi mình chỉ có một món quà. Em tôi và tôi thực sự không còn quá coi trọng chuyện này nữa, ngay cả khi, lúc còn nhỏ hơn, chúng tôi đã ganh tị phát điên lên khi các cô bạn ở trường khoe những món quà như đến từ những câu chuyện cổ tích. Cùng với thời gian, tôi tự nhủ rằng đó là một phản ứng bình thường.

Năm nay còn hơn những năm trước, tôi không mong chờ điều gì đặc biệt. Tôi chẳng đòi hỏi gì đặc biệt, đến mức tôi có cảm giác mình cần tất cả. Nhưng "tất cả" là không thể có được, là không tương với bố mẹ tôi.

Thế là tôi mở món quà dành cho mình. Tôi chậm chậm bóc giấy gói quà màu xanh vô tảo và thấy một đôi giày cao gót đen. Tôi và mẹ đã từng nhìn thấy nó tại một cửa hàng vào ngày lễ Các Thánh, và tôi đã nói với mẹ rằng tôi thích đôi giày ấy. Tôi không thể nghĩ rằng sau đó mẹ đã quay lại cửa hàng ấy để mua. Tôi ôm mẹ thật chặt trong vòng tay mình để cảm ơn bà. Ngay cả khi biết rằng bố chẳng liên quan gì trong việc chọn quà nhưng tôi vẫn cảm ơn bố từ xa. Chúng tôi không ôm hôn nhau, chúng tôi không siết chặt nhau trong vòng tay.

Tôi nghĩ đến Manu. Tôi không có tin gì của anh kể từ khi chúng tôi chia tay. Bố mẹ tôi thấy nhẹ nhõm khi biết rằng chúng tôi không còn ở cùng nhau nữa, họ chưa bao giờ thực sự yêu mến anh, bởi thấy anh là kẻ đua đòi. Tôi nghĩ rằng trong mắt mẹ, chẳng bao giờ có ai đủ tốt để xứng với tôi và em gái tôi.

Nếu mẹ biết rằng... Mẹ chắc chắn sẽ ghét Manu thậm tệ. Đầu tiên, mẹ sẽ khóc nhiều ngày ròng rã. Sau đó nỗi buồn của mẹ sẽ chuyển thành nổi tức giận và mẹ sẽ tìm một thủ phạm. Đầu tiên mẹ sẽ tự trách cứ mình, và sau đó là Manu. Khi biết tất cả những khoảng tiền mà anh buộc tôi phải trả, trong khi gần như tăng cả đồ đồng nung từ túi anh, mẹ chắc chắn sẽ coi Manu là người phải chịu trách nhiệm trước việc tôi đi làm gái. Mẹ sẽ giận điên người. Mẹ sẽ cố gắng tìm câu trả lời nhưng không được. Dần dần, tất cả sẽ chỉ còn là một kỷ niệm buồn, và mẹ sẽ giúp tôi quên nó đi. Nhưng mẹ sẽ sống nốt phần đời còn lại của mình với vết thương này, mãi mãi oán giận chính mình. Không, không được để cho mẹ biết.

Buổi tối lặng lẽ trôi đi, không tiếng nói cười cũng chẳng tranh cãi. Tôi quyết định về phòng khá sớm. Sáng mai tôi muốn dậy sớm để ôn bài. Buổi chiều tôi sẽ bắt tàu quay lại, bởi tôi bắt đầu làm việc tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại ngay từ ngày 26. Không có thời gian mà nghỉ ngơi, nhưng một ngày nào đó điều này sẽ được đền bù, chỉ có thể được trả bằng tiền.

Tôi mau chóng đi ngủ, sau khi đã đưa tay ra dấu chào chung cả nhà. Khi đã vào phòng, tôi tập trung vào một bài đọc tiếng Tây Ban Nha. Tôi không thể ngăn mình, ngay khi có một phút rảnh rỗi, tôi liền ôn bài. Tôi biết mình sẽ vượt qua các kỳ thi ngon lành, tôi đã học quá nhiều vì chúng. Nhưng điều đó mạnh hơn tôi, tôi là một người cầu toàn, lúc nào tất cả mọi thứ cũng phải hoàn hảo. Và hơn nữa học bài ngăn tôi nghĩ đến chuyện khác.

Ngày ngày mai, tôi sẽ ở trên một con tàu đưa tôi về lại V. Và như thường lệ, tôi chẳng có gì nhiều để kể về hai ngày nghỉ lễ với bố mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nghe thở

Ngày 7 tháng Một 2007

Kinh nghiệm với Julien đáng tiếc thay đã không ngăn được tôi. Nó hoàn toàn có tác dụng ngược lại. Những thông báo mới trên Internet không bao giờ ngừng và đôi khi với tôi có vẻ như thế giới đầy áp những kẻ không thỏa mãn, những kẻ chẳng bao giờ cảm thấy no nê. Tuy nhiên tôi lại không phi nhỏ điều đó, bởi những kẻ xa lạ này và những ham muốn bản năng của họ tạm thời giúp tôi giải quyết vấn đề tài chính của mình.

Vì thế tôi liên lạc với một người đàn ông nhiều tuổi hơn, chắc chắn bởi tôi sợ lại rơi vào tay một tên ốm ờ không xu dính túi như Julien. Lần này, người đó tên Pierre. Tất cả những gì tôi biết về cuộc đời ông ta là nghề nghiệp của ông ta: doanh nhân làm việc trong một công ty nổi tiếng. Điều này khiến tôi yên lòng, bởi nó cho thấy tình trạng tài chính thực sự được đảm bảo. Đưa ra quyết định đã khá khó khăn, và môi trường này thực sự là một cuộc chơi tự sát. Đối lại là việc chắc chắn được trả tiền, tùy theo khả năng của mình. Một cuộc hẹn đã được ấn định trên quảng trường lớn ở trung tâm thành phố, vào đầu giờ chiều. Ông ta muốn chúng tôi gặp nhau trong trung tâm thành phố rồi sau đó về nhà ông ta, nơi như ông ta nói rõ, "chúng ta sẽ được yên tĩnh hơn". Thoạt tiên tôi định từ chối: không có chuyện thấy tôi ở nhà một ai đây tôi không quen biết, tại đó mọi chuyện đều có thể xảy ra với tôi, bất kỳ chuyện gì. Nhưng sau khi suy nghĩ, ông ta thuyết phục được tôi: chúng tôi sẽ tránh được chuyện có thể có ai đó nhìn thấy mình bởi căn hộ của ông ta chẳng có ai khác. Về phần mình, ông ta cũng giấu tên và không muốn mạo hiểm với nguy cơ có ai đó nhận ra mình tại một khách sạn trong thành phố, nơi ông ta có thể chạm chán bất kỳ người quen nào. Vì vậy trong thư sau cùng, chúng tôi đã quyết định ông ta sẽ kín đáo đến đón tôi và chúng tôi sẽ đến nhà ông ta bằng xe của ông ta. Tôi tự nhủ suy cho cùng tôi sẽ biết liệu có thể tin ông ta được hay không khi nhìn thấy ông ta. Tôi ước chừng nguy hiểm có thể xảy đến với mình bằng cách hành động kiểu đó, nhưng tôi phải có số tiền ấy. Giờ đây tôi luôn muốn có nhiều hơn.

Vào giờ hẹn, tôi đi bộ về phía quảng trường nổi tiếng ở trung tâm V. Tôi mặc một trong những cái váy ưa thích nhất: màu ghi, vai bông. Nó tôn dáng tôi thêm và khá làm nổi bật đôi chân đang xỏ trong đôi bốt rất hợp mốt. Tôi rất duyên dáng trong bộ đồ này, bộ đồ mà tôi biết ấn tượng của nó tạo ra trong mắt những người đàn ông. Nó mang lại cho tôi cái vẻ nửa phụ nữ nửa thiếu nữ rất bắt mắt. Rõ ràng tôi đã mặc nó vì mục đích kiếm tiền: tôi càng đẹp, ông ta càng sẵn sàng trả tiền. Hơn nữa, hôm nay là một ngày mùa đông đẹp trời, tràn ngập ánh nắng. Tôi thức dậy trong tâm trạng sáng khoái và đơn giản tôi chỉ muốn mình đẹp. Vì tôi, không phải vì ông ta. Trên đường đi, tôi đã thấy những người đàn ông nhìn tôi chằm chằm và chiêm ngưỡng tôi trong bộ váy, không nói một lời. Phải, hôm nay, tôi biết mình đẹp.

Từ xa, tôi nhận thấy những gian hàng náo nhiệt và một đám đông vây quanh những đồ thực phẩm được giới thiệu. Tôi quên mất! Hôm nay có một hội chợ tại quảng trường lớn, tại đây các nhà sản xuất sẽ bán các sản phẩm địa phương cho khách du lịch hiếu kỳ. Chuyện này bản thân nó vừa có điểm tốt vừa có điểm xấu: với nhiều người thế này, tôi có thể dễ dàng lủi vào đám đông. Trong khi đó, tôi cũng có nguy cơ bắt gặp những người mình quen, và cảm giác này nhanh chóng chuyển thành một nỗi sợ hãi vô hạn.

Tôi quyết định đứng cách xa mọi chỗ nhộn nhạo một chút, để có thể nhanh chóng nhận ra người đàn ông mang tên Pierre và dẫn ông ta ra xa hơn. Ông ta đã nói rõ với tôi rằng ông ta mặc một bộ com lê màu đen và một chiếc khăn màu đỏ, một thứ như kiểu dấu hiệu nhận biết nhưng cũng hợp với thời tiết thất thường.

Chăm chú nhìn mọi người qua lại, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn sau năm phút. Tôi thấy không thoải mái và bồn chồn vỗ vỗ bàn tay lên cánh tay đang khoanh lại. Tôi tin rằng mọi người xung quanh nhận ra thái độ kỳ lạ của tôi, điều đó khiến tôi càng bị ám ảnh hơn nữa.

Đột nhiên, tôi nghe thấy ai đó kêu tên mình từ phía sau, ai đó có giọng nói hết sức thân thuộc. Tôi nhận ra giọng nói ấy ngay lập tức và nó khiến máu tôi đông lại.

- Laura! Laura!

Thật là tôi nghĩ mình sẽ không quay lại, hèn nhát và bỏ chạy. Thay vì thế, tôi chậm chậm quay đầu lại cố tỏ ra tự nhiên.

- Mẹ? Mẹ làm gì ở đây thế?

Tôi đáp ứng, cố gắng chế ngự nỗi sợ hãi bên trong.

Mẹ tôi. Tại đây, trên quảng trường trung tâm thành phố. Trong khi tôi, tôi đang đợi một khách hàng, người sẽ trả tiền cho tôi đổi lại tôi để ông ta sở hữu mình. Tôi sững sờ, như một đứa trẻ bị bắt quả tang ngón tay đầy mứt ngay trước bữa ăn. Tôi lắp bắp, vì biết rằng nếu tôi không ngay lập tức nói những câu dễ hiểu, mẹ tôi sẽ nghi ngờ và biết có gì đó không ổn.

- Con biết là hôm nay mấy người họ hàng từ Nantes đến thăm chúng ta chứ? Con vẫn nhớ chứ? Chúng ta nghĩ rằng sẽ thật thú vị khi tất cả cùng đến đây thăm thú một vòng, để cho họ thấy V. một chút.

À phải rồi, quả nhiên là cực kỳ thú vị. Đằng sau mẹ là bố và những đại diện nổi tiếng của cái mà mẹ gọi là "gia đình". Tôi hoàn toàn quên mất yếu tố này: hội chợ, gia đình tôi ở đây dịp cuối tuần này, bố mẹ tôi rất có thể đến cái hội chợ khốn kiếp ấy. Cảnh tượng tuyệt vời: mẹ tôi, bố tôi, chú tôi và cô tôi cùng hai hay ba người lạ khác mà tôi không nhớ liệu đã gặp họ quá ba lần trong đời, nhưng tôi vẫn nhận ra bởi họ thuộc cùng phả hệ với tôi. Tôi bị kẹt rồi, cần phải viện ra có gì đó ngay lập tức. Tôi cố không nhìn ra xung quanh mình tìm kiếm Pierre chưa quen biết, nhưng tôi không thể ngăn mình lén liếc trộm hết sang phải rồi sang trái.

Mẹ tôi hẳn đã nhận ra tôi không thực sự lắng nghe bà, nhưng bà tuyệt đối không thể tưởng tượng được tại sao. Phấn khởi bởi cuộc gặp gỡ bất ngờ này, bà quyết định thể hiện niềm vui của mình với gia đình của chúng tôi đang đứng sau bà. Tôi sợ nhìn thấy một bộ com lê và một chiếc khăn đỏ quay lại và

tôi nói chuyện với tôi nếu ai đó kêu tên tôi quá to.

- Chà, nhìn xem ai này! Laura đấy!

- A đúng Laura rồi! Ngạc nhiên làm sao! Trời ơi cháu thay đổi nhiều quá! Một người phụ nữ thực sự! Cháu đến để gặp chúng ta à? Cô tôi kinh ngạc thán phục.

Tôi rất yêu cô tôi, ngay cả khi rất ít được gặp cô, nhưng hôm nay, tôi hoàn toàn chẳng quan tâm. Tôi đang bắt đầu đi ở ngay trong một cuộc hội ngộ gia đình bất thường tại quảng trường công cộng trong khi làm gái điếm, tôi đang đợi một trong những khách hàng của mình. Ý tượng hẹn hò tại đây ngay giữa buổi chiều mới hay ho làm sao! Tôi thật ngu ngốc, nhưng đã quá muộn để than vãn lúc này, cần phải thoát khỏi tình huống ấy ngay lập tức.

Đột nhiên, tôi nhận ra giữa đám đông một chiếc khăn màu đỏ bay trong gió. Người đàn ông quảng nó quay lưng lại tôi và đang đi về phía trung tâm quảng trường. Ông ta chắc chắn cũng đã đợi tôi phía bên ngoài quảng trường, và vì không nhìn thấy tôi đến, nên ông ta đi tìm để chắc rằng mình không bị lừa. Khoảng năm mươi tuổi, ông ta đứng là có mặc một bộ com lê và có vẻ ngoài rất lịch thiệp. Trong chớp mắt tôi biết ngay đây chính là người đàn ông của mình.

Giây phút sống sờ của tôi bị cô tôi cắt ngang, cô vẫn đang đợi câu trả lời.

- Thế nào Laura, cháu đang mơ mộng đấy à?

Cô và mẹ tôi quay lại để nhìn xem tôi có thể nhìn chăm chăm vào cái gì dữ dội đến vậy. May mắn làm sao, Pierre doanh nhân đã biến mất vào đám đông.

- Ô... vâng, một chút thôi ạ, cháu rất tiếc, tôi vừa cười vừa nói để dập tắt ngay những dò xét trong ánh mắt họ. Cháu đợi các bạn cháu từ nay tới giờ, cháu nghĩ là đã thấy họ, nhưng cháu nhầm.

Tôi bỗng kéo tay mẹ tôi và cô tôi ra phía ngược với nơi người đàn ông đang đứng. Giống như thể chúng tôi là ba cô bạn gái thân thiết. Tôi nhìn bố và những người khác vừa bước theo chúng tôi vừa chuyện trò.

- A tất nhiên rồi, cô gái nhỏ này rất bận, đó là chuyện bình thường vào tuổi của cô ấy! Chúng ta sẽ không quấy rầy cháu lâu hơn nữa, Laura xinh đẹp ạ; chúng ta quay lại với chuyện mua sắm thôi! Thành phố này thật tuyệt vời cháu nhỉ?

Cô tôi không thể ngừng nói được nữa. Cô là một người thực sự hay chuyện. Doanh nhân già của tôi có lẽ đã chuẩn. Cái viễn cảnh bị mất tiền vì một cuộc gặp gỡ phiền hà với gia đình ám ảnh tôi. Ngay cả khi hai cái thế giới xa lạ này lướt qua ngày hôm nay, tôi vẫn phải có số tiền đó để thoát khỏi khó khăn. Tôi ý thức được mình đang đùa với lửa, nhưng trong tôi, một giọng nói lặp đi lặp lại tự nhủ rằng tôi không thể làm khác.

Không thể ngăn nổi mình, mắt tôi điên cuồng đảo đi đảo lại hai bên quảng trường. Cô tôi không chú ý đến điều đó, nhưng mẹ tôi đã nhận ra sự nóng lòng ở tôi.

- Nào, chúng ta lại lên đường thôi, chúc con một buổi chiều vui vẻ với các bạn, con gái yêu. Hãy về nhà ăn bữa tối nay nhé, nếu con muốn. Chúng ta có thể đón con sau khi mua sắm xong, buổi tối con ở lại với chúng ta, và rồi mai con đáp tàu quay lại. Mẹ biết hơi xa một chút nhưng... Hay có thể con đã có kế hoạch gì đó trước...

- Con sẽ tính xem mẹ ạ, cũng hay đấy. Con chưa biết con sẽ làm gì. Mẹ biết đấy, ngày mai con còn đi làm..

Thực ra tôi vẫn đang làm việc. Tôi chào tạm biệt gia đình mình. Dường như với tôi màn chào hỏi này dài vô tận. Cô tôi vừa ôm chặt tôi một lúc lâu trong vòng tay vừa thì thầm rằng cô hy vọng sẽ được gặp tôi tối nay, rằng tôi rất đẹp, vân vân và vân vân... Bố tôi, ngược lại, giờ tay chào tôi, mà không thực sự chú ý đến tôi. Ông có cảm thấy sự dối bại và tội lỗi trên da thịt tôi?

Tôi vừa đi vừa nhảy, làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, nhưng trong đầu tôi, tôi đang chạy hết tốc lực. Tôi thử kín đáo nhìn ra xung quanh để có thể tìm thấy người đàn ông của mình, tôi biết mẹ vẫn đang nhìn tôi. Tôi chấp tay cầu nguyện để ông ta không chuẩn đi vì sự chậm trễ rành rành của tôi.

Trong lúc đưa mắt tìm một cái khăn, tôi bất ngờ nhận ra ông ta ở đầu kia quảng trường. Tôi đã quá thành công trong việc đưa gia đình tôi tránh xa ông ta đến mức giờ ông ta ở hướng đối ngược với tôi, một lần nữa tôi lại phải thận trọng. Tôi đã quyết tâm có được số tiền ấy trong hôm nay. Cuộc gặp với bố mẹ tôi như một gáo nước lạnh, nhưng tôi không có thời gian nghĩ về chuyện đó, không có thời gian để suy nghĩ.

Cuối cùng tôi cũng đến được chỗ doanh nhân của tôi, tôi bước chậm lại để không gây chú ý. Người đàn ông không mong chờ ai cụ thể, tôi đã không tả hình dáng mình, và đến lúc này, tôi không hối tiếc vì điều đó. Ông ta đứng cách tôi một trăm bước. Tôi tiến sát ngay sau lưng ông ta và lẹ làng vượt qua. Khi đã ở ngang tầm, tôi thì thảo với ông ta theo kiểu của một tên buôn mả tụy thực thụ:

- Laura đây, theo tôi. Đứng quay lại và tiếp tục bước đi, gia đình tôi đang ở đây.

Tôi nói liền một hơi. Tôi cảm thấy sức ép xung quanh mình, tôi muốn mau chóng thoát khỏi tình huống quá ngột ngạt này.

Tôi thấy ông ta bước sau tôi, ông ta cẩn thận theo bước chân tôi. Tôi tiếp tục bước đi bằng đôi chân xứng đáng với một nhà vô địch điền kinh trong suốt năm phút mà không quay lại lấy một lần. Khi cuối cùng đã chắc chắn chúng tôi không bị nhìn thấy nữa, tôi dừng lại lấy hơi trong một con phố vắng vẻ.

Giờ tôi mới nhìn ông ta từ phía trước mặt. Ông ta khá cao lớn, cũng không đến nổi so với cung cách của ông ta. Lỗ lẳng trong bộ com lê, dễ dàng nhận

ra ông ta có tình bất chước James Bond khi về già. Cũng khá thành công về mặt kiểu cách, nhưng kém hơn về tốc độ hành động. Giờ tôi cho rằng ông ta hơn năm mươi tuổi, khi nhìn cơ thể ông ta gần hơn. Tuy nhiên, chắc chắn là ông ta có lợi thế khi mặc bộ đồ này. Nhưng vào khoảnh khắc đưa mắt lên mặt ông ta, tôi thất vọng. Đôi mắt xanh lơ của ông ta nhợt nhạt quá mức, bản thân nó khá quyến rũ, nhưng không có chút sức sống nào. Có cảm giác ông ta đã trải qua quãng đời mười năm làm ông ta kiệt quệ, và giờ đây chẳng còn lại gì trong ông ta.

Ông ta, kẻ có đóng giả một doanh nhân lịch duyệt và tôi, cô sinh viên khêu gọi, chúng tôi làm thành một cặp tuyệt đẹp: một ông bố với cô con gái mà có lẽ ông ta đã giáo dục từ tẻ và dạy cho cách ăn mặc duyên dáng, nhưng chắc chắn không phải một con điểm 19 tuổi với khách hàng của cô ta.

- Xin chào, Laura. Chạy mệt quá!

Ông ta nói chậm đến mức tôi không thấy phần cuối của câu dù nó rất ngắn.

- Xin chào, Pierre, thật thế sao?

- Phải, đúng thế. Em nghĩ sao nếu chúng ta vào một quán bar nào đấy ngồi vài phút để lấy lại sức? Sau đó, chúng ta lên đường.

Một quán bar sang trọng nằm ở góc phố là chỗ chúng tôi nấu mình. Trước hết là bởi cả ông ta lẫn tôi đều không muốn tiếp tục chạy trong phố, và cũng bởi tôi muốn nhanh chóng lẫn tránh mọi người. Hôm nay người ta đã nhìn tôi quá nhiều rồi. Chúng tôi ngồi vào một bàn góc trong cùng.

Sau màn gọi đồ uống, không khí yên lặng bao trùm vài phút, giúp tôi có thời gian để xem xét chỗ này. Những nhân viên phục vụ rất hợp với quán: họ đẹp và rất hợp mốt. Tuy nhiên, họ nhìn chòng chọc vào chúng tôi một cách kỳ lạ, vừa nhìn vừa to nhỏ thăm thẳm với nhau. Đầu tiên tôi cau mày, khi trong lúc mang đồ uống đến cho chúng tôi, một người trong số họ không đáp lại lời "cảm ơn" đi kèm một nụ cười của tôi. Trong một thoáng tôi đoán ra ngay lý do của thái độ lạnh lùng đó. Tay phục vụ đã hiểu rằng chúng tôi không phải là cha con dù chúng tôi đã khéo léo che đậy. Tôi tưởng tượng ra cảnh hắn sẽ nói xấu tôi khi quay lại sau quầy bar để pha cà phê cho khách hàng khác, đúng đắn hơn: "Khoan đã, nhưng tôi thề đấy! Đó là một con điểm, còn gã ta hoặc là bảo kê của ả, hoặc là khách hàng! Rõ như ban ngày!"

Phải chăng mọi chuyện rõ ràng đến như thế? Pierre có vẻ chẳng nhận thấy gì và tôi không dám nói với ông ta. Ông ta bắt đầu chuyện trò một cách lặng lẽ.

- Chúng ta uống hết cà phê rồi về nhà tôi chứ?

Phải, càng nhanh càng tốt. Giữa một ngụm cà phê, tôi gật đầu ra hiệu đồng ý. Điều mà tôi chắc chắn chỉ sau vài phút ngồi với ông ta, đó là ông ta quá yếu ớt để có thể làm hại tôi dù chỉ máy may. Tuy nhiên tôi vẫn cảnh giác, tầm ngắm tầm ngắm mà đâm chết voi, như tục ngữ vẫn nói.

- Lúc này ở nhà tôi không có ai, chúng ta sẽ được yên tĩnh hơn là ở khách sạn. Em sẽ thấy, nó sẽ khiến em thích, nơi đó rất đẹp. Nó thuộc sở hữu của tôi..

Sau Julien, không có chuyện tôi để việc đó xảy ra với mình lần nữa. Tôi không muốn nghe gì về cuộc sống của ông ta và tôi phải cho ông ta biết điều này ngay lập tức. Chính vì những lý do kiểu thế mà tôi không thể tới quán cà phê cùng khách hàng: họ thường dắt dẫn đến một sự thân mật mà tôi không thể cho phép mình. Tôi sẽ không trở thành một gái hộ tống 1 nhà nghệ được.

Năm phút sau, chúng tôi ra ngoài và bước về phía xe của ông ta. Trong khi ông ta làm ra vẻ một tay đua công thức 1 bên vô lăng chiếc xe sang trọng của mình, tôi mơ tưởng về nơi ông ta dẫn tôi đến: một ngôi nhà lớn và đẹp với một khu vườn rộng, tại một vùng ngoại ô xa thành phố, nơi chẳng có hàng xóm xung quanh. Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ có một ngôi nhà như thế.

Pierre giữ im lặng, tôi có nhiều thời gian hơn mức cần thiết để mà hoảng hốt và bắt đầu lường chừng những hậu quả hành động của mình. Cuối cùng tôi chẳng biết mình đi đâu, cũng chẳng biết mình sẽ rơi vào chuyện gì. Lần này tôi đang đứng trước rủi ro: ai mà biết được, người đàn ông hào hoa luôn nói chậm hơn cái bóng của mình kia đột nhiên có thể sẽ trở thành một con nghiện đối thuốc và, khi đã thỏa mãn cơn nghiện, sẽ nhảy xổ vào tôi. Hừm, nhìn ông ta thế này, người mà trước một chỗ dừng vắng vẻ, phải mất cả mười phút đồng hồ để kiểm tra xem liệu có ai đi ngang qua không, tôi nghi ngờ điều mình nghĩ.

Khi ông ta dừng lại chỉ sau mười lăm phút chạy xe, ngay trước mặt chúng tôi là những tòa nhà lớn sang trọng trong một khu cao cấp của thành phố. Rất hiện đại, chúng bao quanh và dựng rành giới cho trung tâm của V. Từ trên cao, ở đó hẳn phải có được một tầm nhìn tuyệt vời. Pierre xuống xe. Những bước chân vô tận của ông ta khiến ông ta già đi, bất chấp bộ đồ doanh nhân năng động. Con đường dẫn đến căn hộ của ông ta dài và cũng khó nhọc không kém.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến tầng của ông ta. Những hành lang tráng lệ, sạch sẽ, trống trơn, không chệ vào đâu được. Đúng là những người giàu thích. Người ta tưởng như mình đang ở trong một khách sạn tư thực sự. Vậy là chúng tôi đang đứng trước cửa nhà ông ta, tại đây tôi tự nhủ thử thách với chiếc chìa khóa đang đợi chúng tôi. Tôi muốn lỏ nó khỏi tay ông ta để tự mình xoay chìa trong ổ khóa. Tôi đã chán ngấy rồi và tôi cảm thấy rõ ràng với sự hiện diện của ông ta tôi sẽ thấy thời gian rất dài.

May thay, tôi quên đi được cái buổi diễn khó chịu này trong chốc lát khi chúng tôi cuối cùng cũng vào trong hang của ông ta. Pierre ốc sên bò trong tư thế đứng về phía bếp, khiến tôi có vài giây để chiêm ngưỡng bên trong căn hộ. Phòng đầu tiên đập vào mắt tôi là phòng khách: rộng kinh khủng, sơn màu trắng, y xì như trong clip của các ca sĩ nhạc rap. Ánh ngày rực sáng càng làm nổi bật thêm những đồ đạc sang trọng: toàn bộ theo phong cách tối giản, những vật trang trí hiếm có tô điểm trên các kệ là những bức tượng châu Phi nhỏ bằng gỗ mun. Rất phong cách và rất phù hợp trong một tổng thể rộng lớn.

Tôi vừa cảm thấy chút tự ti không tránh khỏi trước sự giàu có này, vừa cảm thấy một niềm tự hào kỳ lạ đi kèm cảm giác nhẹ nhõm: ông ta đã không nói

đổi tôi, ông ta kiếm được nhiều tiền. Điều quan trọng cho đến giờ là tôi không rơi vào một ổ mại phục toàn những kẻ trụy lạc dâm dục.

Tôi chưa kịp vui mừng cho số phận của mình - tất cả đều chỉ là tương đối - thì Pierre đã xuất hiện theo kiểu của động vật thân mềm với một cái khay đầy ly. Ông ta đặt khay lên cái bàn thấp trong phòng khách, rồi, quay về phía tôi nói:

- Nào, tôi nghĩ rằng có lẽ em muốn nhắm nháp một chút trước khi...

Câu nói của ông ta bị bỏ lửng. Ông ta cũng như tôi đều biết phần tiếp theo. Tôi xem xét đồ ăn. Ông ta đã mang tới cho tôi một ly sữa và một lát bánh mì tẩm gia vị. Mẹ kiếp! Gã này thực sự coi tôi là một con bé, hẳn nuôi dưỡng ảo ảnh về một phụ nữ-thiếu nữ đến cùng. Tôi không nhận thấy hình ảnh tương tượng mà tôi gọi lên cho các khách hàng. Hay là chỉ một mình ông ta? Vì bộ thấy trẻ con của tôi? Như vậy Pierre nhìn tôi như một con bé; nhưng một con bé mà ông ta rất sẵn lòng sờ soạng. Có cái gì đó khập khiễng trong bức tranh này. Tôi chấp nhận bữa ăn nhẹ không nói một lời, ngấu nghiến lát bánh mì tẩm gia vị để làm dịu con đói. Tôi uống ly sữa.

Pierre vẫn đứng, một bàn tay đặt lên hông hoàn toàn thiếu tự nhiên. Ông ta vừa nhìn tôi cắn miếng bánh vừa mỉm cười, tự hào về đứa con đang ăn để lấy sức. Tôi đột ngột bỏ miếng bánh xuống và nhìn ông ta. Tôi định châm một điếu thuốc thì Pierre nói với tôi:

- Không hút thuốc trong nhà tôi.

Câu trả lời duy nhất của tôi là vừa phả khói vừa nhìn chăm chăm vào mắt ông ta. Ông ta lúng túng trước chuyện đó, và, vì không biết phản ứng thế nào, ông ta tập trung vào một chuyện khác.

- Nghe nhạc chút nhé? ông ta đột nhiên thốt ra.

Cảm điều khiển từ xa, ông ta hướng về dàn hi-fi, nó không có vẻ sẵn sàng đáp lại những mệnh lệnh của ông ta. Ông ta khó chịu vài phút trước khi dứt khoát tự mình ra ngó xem có vấn đề gì. Thật hết sức nực cười: ông doanh nhân giàu có mua thứ này chỉ vì một lý do duy nhất là nó đắt, nhưng không biết dùng. Những ý đồ của ông ta để tạo ra một không gian lãng mạn thật thảm hại. Tất cả những gì ông ta tí mĩ dự kiến đã thất bại hoàn toàn. Tôi thậm chí không cười nổi, gã này làm tôi chán ngấy.

Cuối cùng tiếng nhạc cũng vang lên, sau nhiều phút cố gắng. Tôi nhận ra nó ngay lập tức. Luz Casal. Nữ ca sĩ với chất giọng tuyệt vời này đã nuôi dưỡng thời thơ ấu và thời hoa niên của tôi. Đây là ca sĩ cha tôi ưa thích nhất. Cô ấy thực sự là thành viên gia đình tôi: chúng tôi biết tất cả các album của cô, không chỉ những album giúp cô được đại chúng biết đến trong thời gian gần đây. Tôi không bao giờ tự hỏi liệu mình có thích âm nhạc của cô hay không: đĩa cô ấy quay đều tại nhà tôi. Tôi biết đến cô ấy ở cái tuổi mà người ta không đặt câu hỏi về sở thích của cha mẹ mình: người ta thích những gì họ thích bởi người ta yêu họ, cha mẹ mình. Vì vậy, Luz Casal hiện lên trong trí óc tôi một cách hoàn toàn hợp lý khi tôi thầm nhớ về nhà mình, về gia đình mình.

Pierre không thể có lựa chọn nào tồi tệ hơn thế. Tôi lưu giữ một mối liên hệ đặc biệt với người phụ nữ này, một mối liên hệ không thể xâm phạm mà ông ta không thể chiếm lấy. Ngôi xóm trước cái bàn thấp của ông ta, miếng đầy bánh mì tẩm gia vị, tôi bức tức vì ông ta có thể chiếm đoạt sự hòa hợp vẫn luôn ngự trị giữa Luz Casal và gia đình tôi như thế. Hôm nay một lần nữa - hơn một lần -, cuộc sống riêng tư của tôi lại hòa trộn với cuộc sống điếm của tôi một cách nguy hiểm. Trong sáu tháng tôi biết rằng Pierre chẳng liên quan gì và rằng, không biết về tôi, ông ta chẳng bao giờ có thể đoán ra. Nhưng bất chấp tất cả, giờ tôi không thể ngăn mình ghét ông ta, chỉ vì đã khiến tôi phải suy nghĩ.

Mắt tôi hẳn đã phóng những tia nhìn sắc lẹm về phía ông ta, bởi doanh nhân đã nhìn tôi chăm chăm được một lúc, tìm cách đọc suy nghĩ của tôi.

- Tôi ghét ca sĩ này, ông làm ơn tắt nhạc đi được không? tôi nói cộc lốc.

Ngạc nhiên vì tôi đột nhiên không im lặng nữa, Pierre thực hiện cái điều vang lên như một mệnh lệnh hơn là một lời cầu xin ân huệ. Im lặng lại bao trùm.

Chắc chắn là để tránh mọi đối thoại, ông ta tiến lại gần tôi, dĩ nhiên là một cách chậm chạp. Ông ta càng tiến lại gần, tôi càng cảm thấy sự phản kích đang lớn dần lên trong ông ta. Căn phòng sặc mùi tình dục sau mỗi bước ông ta tiến về phía tôi. Tôi không cử động, tôi không thể tự mình quyết định chạm vào ông ta.

Tôi quan sát ông ta tiến chậm về phía mình. Khi đã đến ngang tầm tôi, đứng quàng ông ta hoàn toàn nằm ngay trước mắt tôi. Ông ta giữ tư thế này trong vài giây, đương nhiên nó khiến ông ta thích thú. Ông ta cời cúc quần, để nó tuột xuống dọc theo ống chân. Tình huống này khiến tôi muốn nôn mửa. Tôi biết hôm nay mình đã chạm đến giới hạn của mình. Tôi tự hứa trong thâm tâm sẽ không để ông ta làm gì. Đã quá muộn cho ông ta, giờ tôi ngó ngàng quy cho ông ta phải chịu trách nhiệm về nỗi muộn phiền của tôi, về việc làm gái của tôi. Cho đến giờ, cuộc hẹn này hoàn toàn không diễn ra như nó vốn phải thế. Ông ta sai từ đầu đến cuối. Kể cả những cái nháy mắt của ông ta cũng khiến tôi bức tức vì sự uế oải của chúng.

Trước sự trơ lì của tôi, cuối cùng ông ta chìa tay cho tôi để nâng tôi dậy. Đứng trước mặt ông ta, tôi nhận ra rằng ông ta cao lớn: tôi chỉ cao đến miệng ông ta.

Pierre cời váy của tôi. Giờ tôi mặc đồ lót đứng trước mặt ông ta, chân tôi xỏ trong đôi tất rẻ tiền. Chẳng quan trọng đối với ông ta, tôi hợp sở thích của ông ta, tôi cảm thấy điều đó qua hơi thở hỗn hên của ông ta. Ông ta dẫn tôi vào phòng ngủ và từ từ đẩy tôi lên chiếc giường mềm mòng của mình. Ông ta tận dụng tư thế nằm thẳng đuột của tôi để cời áo sơ mi. Cúi xuống tôi, ông ta làm động tác lật người tôi để tôi nằm úp xuống. Tôi để mình bị điều khiển như một con búp bê bơm khí.

- Tôi sẽ massage cho em, em thích không?

- Hm... có có...

Pierre để toàn bộ cơ thể mình đè lên người tôi. Tôi sụp xuống dưới trọng lượng của ông ta. Tôi thoát ra bằng một cú hích hông lên phía trên, nó khiến ông ta giật nảy mình. Được giải phóng, tôi lấy lại hơi thở bình thường. Thế là ông ta nằm dọc cạnh người tôi, tôi ngờ rằng đó là vì ông ta không biết cúi nó thế nào. Lẽ ra tôi phải muốn chạy khỏi đây. Tình trạng tiến thoái lưỡng nan đang nảy sinh trong lòng tôi: xét đến cùng tôi có nên đi không, nếu tôi không cảm thấy điều đó. Liếc nhìn qua cái đài báo thức của ông ta tôi biết chỉ còn chưa đầy hai mươi phút nữa. Sức hút của đồng tiền khiến tôi đưa ra quyết định. Vì số tiền mà, theo ý kiến tôi, rất xứng đáng với tôi, tôi sẵn sàng chờ đợi.

Bàn tay ông ta dạo trên cơ thể tôi với tốc độ y như thế, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, quá chậm để tôi có thể thấy thời gian đang trôi đi. Tôi hoàn toàn bất động: nếu ai đó bước vào lúc này, có thể họ sẽ nghĩ rằng tôi đã chết.

Trong chính xác mười tám phút, ông ta cọ vào người tôi mà không hề định thử làm gì khác. Thái độ căm lặng của tôi hẳn có vẻ quá đe dọa để ông ta có thể dám mạo hiểm. Ông ta không nói một lời, bằng lòng với sự tiếp xúc này. Tôi nhắm mắt, đó là cách làm tốt nhất. Khi đồng hồ báo thức, bằng thứ ánh sáng đỏ của nó, cuối cùng cũng hiện lên giờ cứu rỗi, tôi chẳng nói chẳng rằng nhảy ra khỏi giường. Pierre ngoan ngoãn đứng dậy, và thậm chí chẳng còn thờ dãi trước thái độ vội vàng cuốn gói của tôi.

Im lặng, tôi dùng ánh mắt chỉ cho ông ta thấy rằng ông ta phải theo tôi ra phòng khách. Ông ta thọc bàn tay gia trưởng của mình vào ví, theo cái cách một người cha hạ cô cho đứa con gái ít tiền để nó đi chơi với bạn bè. Ông ta rút ra 150 euro, cho hai giờ. Chiến lợi phẩm hay ho cho những gì đã bị ngốn đi - gần như chẳng có gì. Mặc dù vậy, tôi vẫn tin chắc rằng số tiền này phải vất vả mới kiếm được và rằng nó hoàn toàn thuộc về tôi.

Cho dù đã chắc chắn về điều này ngay khi gặp ông ta ở quảng trường, tôi vẫn biết mình sẽ không bao giờ gặp lại Pierre nữa. Trong tâm trí tôi, ông ta gắn chặt quá sức với một ấn tượng chán ngán. Và nhất là, với một cuộc gặp gỡ không mong đợi với bố mẹ tôi. Bằng lý trí, tôi biết rằng tình cảnh này có thể xảy ra với bất kỳ ai, nhưng những ý nghĩ của tôi ngoan cố gắng nó với ông ta. Chính vì ông ta mà sáng nay tôi đã đến quảng trường trung tâm thành phố, chính vì ông ta mà tôi đã phải nói dối gia đình mình (với những người mà, cho đến giờ, tôi chỉ "quên không kể").

Pierre gọi ý đưa tôi về, nhưng tôi khước từ lời đề nghị của ông ta: không có chuyện tôi ở cùng ông ta thêm một phút nào nữa. Nếu có phải đi bộ hai ngày để trở lại V., tôi cũng sẽ làm. Tôi đút tiền vào túi, sau khi gần như lờ nó khỏi tay ông ta, và vụt đi ngay về phía cửa ra vào không chờ đợi gì thêm. Tôi để Pierre lại một mình trong tòa lâu đài xa hoa của ông ta, tôi vừa bước đi không hề quay đầu lại vừa thì thầm không thành tiếng câu "tạm biệt".

- Chúng ta sẽ sớm liên lạc lại chứ, Laura?

- Hm... Phải.

Tôi không hề nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi thích nói dối hơn, để tránh phải giải thích dài dòng, và nhất là để ông ta không bức mình với tôi. Tôi biết rằng lời nói dối của mình được bảo vệ: gã này chỉ có địa chỉ mail của tôi, không gì khác.

Khi đã xuống dưới tòa nhà của ông ta, trong không khí trong lành, tôi dừng lại một chút và ngửa đầu lên trời. Thế là xong, tôi đã hoàn toàn nhúng chìm. Tôi sẽ phải nói dối bố mẹ mình khi họ hỏi ngày hôm nay của tôi thế nào, và sẽ phải từ chối lời mời ăn tối của họ để không phải đối mặt với ánh mắt của bố. Ánh mắt của người hiểu, của người có lẽ nghĩ ngớ ngẩn.

Tôi cảm thấy giờ mình thực sự là một con diêm. Một con diêm, tôi đã trở thành một con diêm. Bởi tôi biết rằng mình sẽ lại bắt đầu, rằng những Julien, Joe và Pierre hoàn toàn chẳng thay đổi được gì. Tôi đã trở thành một con diêm, từ nay trở đi, con diêm ấy sẽ dựa vào tiền của khách hàng để không phải lo lắng về chuyện cân đối tài chính. Tôi là một gái làng chơi mà trong vòng vài giờ, biết quên đi những bàn tay đặt trên cơ thể mình. Một con bé trụ lạc bán thời gian, một con diêm sinh viên, một con diêm dung máy tính. Trong không khí thoải mái, tôi lấy lại sắc diện. Từ từ, tìm tôi đập nhanh dần, tôi lao về phía bên xe bus gần nhất.

1

Khái niệm này sẽ được giải thích rõ hơn trong phần lời bạt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Căng thẳng

Ngày 14 tháng Giêng 2007

Bước đi trong giá lạnh, áo khoác kéo đến tận cằm, tôi chạy để không bị muộn môn thi đầu tiên tại trường đại học. Hôm nay tôi căng thẳng, vì tôi trải qua kỳ thi văn học. Đương nhiên tôi đã đọc tất cả các quyển sách, nhưng rất muộn: tôi không thể mua chúng, bởi mức giá quá cao, và cần phải đợi chúng có ở thư viện trường mới mượn được.

Chuyện đó chỉ xảy ra vào tuần trước, và tôi đã phải ngón liên tiếp ba cuốn sách liền. Trước đó tôi đã học bài một cách ngu ngốc, bởi chưa đọc các tác phẩm, với tôi những bài học đó chẳng có ý nghĩa gì. Vì vậy tuần trước đầy adrenaline. Tôi chạy qua chạy lại giữa việc làm, việc học, tàu xe để đến trường, thêm vào đó là căng thẳng vì kỳ thi. Nhưng hôm nay là môn thi đầu tiên, tôi thấy sợ. Tôi chạy trong hành lang của khoa để đến tòa nhà nơi phải làm bài thi. Khi tôi đến nơi, đã có một nhóm đông nhỏ trước giảng đường. Khi phải chạy suốt từ lúc nhảy ra khỏi giường, thì lúc dừng lại không hoạt động nữa, người ta cảm thấy hết toàn bộ sự mệt mỏi của mình. Chỉ có trạng thái kích thích mới giữ tôi đứng được.

Hai ngày trước, tôi đã gặp một khách hàng. Lần này, tôi quyết giữ lại một phần chiến lợi phẩm để nuông chiều mình một chút: tôi sẽ đi mua sắm chút ít. Đây chính là vấn đề với những đồng tiền kiếm được nhanh chóng. Người ta luôn muốn có thêm nữa.

Thế là tôi đã đi gặp một gã. Anh ta chỉ tìm một ai đó để "làm mấy việc nội trợ trong bộ đồ kiem vãi". Với kỳ thi đang đến gần, tôi vẫn luôn cần tiền, nhưng về mặt tinh thần tôi không sẵn sàng chịu đựng người ta sờ soạng mình. Vì vậy tôi qua nhà người đàn ông này hai giờ để đứng là áo sơ mi cho anh ta trong bộ đồ lót, thế thôi. Anh ta trả tôi 100 euro.

Trên tàu điện ngầm tới trường đại học, câu chuyện còn hoàn toàn mới mẻ này trở lại trong trí óc tôi và tôi bỗng cảm thấy mình bần thiêu hơn bao giờ hết. Tôi biết rõ rằng giai đoạn thi giữa kỳ này không phải là khoảng thời gian thuận lợi nhất để nuôi dưỡng lòng tự ái, nhưng tôi không thể ngăn mình cảm ghét chính bản thân, cũng như ngăn mình nhủ thầm rằng mình không thể làm như vậy nữa. Làm gái đã trở thành một thứ ma túy ngay từ khi khoản lương tại chỗ làm quảng cáo qua điện thoại không đủ cho tôi. Tính đến tất cả số tiền tôi có thể kiếm được, tôi thậm chí đã định ngừng các cuộc gọi điện thoại, và chỉ "chuyên tâm" vào làm gái. Chấm dứt thời gian biểu bắt buộc, tôi sẽ chỉ phải làm việc vài tiếng mỗi tháng để kiếm được cho mình số tiền gấp ba khoảng lương hiện nay.

Nhưng công việc quảng cáo qua điện thoại này, vừa phiền toái vừa được trả quá ít, cùng với trường đại học vẫn là những thứ duy nhất níu tôi lại với thực tế, với cuộc sống thực. Nếu tôi chỉ giữ nghề làm gái, tôi tự nhủ rằng mình sẽ nhanh chóng bị đẩy vào một mạng lưới, với một tên ma cô bảo kê. Hẳn sẽ bắt tôi phải bỏ học, và tôi sẽ trở thành con gà đẻ trứng vàng toàn thời gian cho hắn.

Trên giảng đường, áp lực ngày càng tăng. Tôi cần phải bình tĩnh lại nếu không muốn rối tung rối mù trước bài thi. Tôi tự trấn an trong chùng mực có thể: phản ứng của tôi là bình thường, đây là môn thi đầu tiên của tôi tại trường đại học và việc học hành khiến tôi say mê đến nỗi dường như với tôi thách thức là quá lớn. Các bài thi giữa kỳ liên tiếp nhau trong tuần này, tôi cần phải chịu được áp lực. Môn thi duy nhất mà tôi không sợ hãi là thi nói, bởi tôi luôn có thể dễ dàng bày tỏ ý kiến của mình. Tôi chỉ phải thoát khỏi môn văn học; một khi môn thi này đã xong, tôi sẽ thoải mái hơn.

Tôi lục lọi trong túi áo khoác để tìm điều thuốc lá cuộn của mình. Chỉ còn lại những mẩu vụn. Thế là, như thường lệ, tôi hỏi cô bạn thân cùng khoa với tôi xem cô ấy có từ từ tuần cho tôi một điều không. Một điều thuốc thực sự trước giờ thi là một sự xa xỉ, đó chỉ có thể là một điếu lạnh!

Những cánh cửa giảng đường mở ra, tôi bước vào, quyết tâm chứng tỏ những gì mình có thể.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Gặp gỡ

Ngày 24 tháng Giêng 2007

Quán bar của Paul nghiêm nhiên trở thành vùng đất phong cho tôi. Tôi phát hiện ra nó từ lâu rồi, trước cả khi trở thành sinh viên. Tôi lập tức thấy ở đây rất thoải mái. Quán được trang trí bằng gỗ tối màu, theo phong cách thuộc địa. Trên tường treo nhiều ảnh các nữ diễn viên những năm 40, và ngay cả khi tôi không biết phần nhiều trong số họ, họ cũng đã nhanh chóng trở nên thân thuộc với tôi. Tuy vậy tôi không quay lại đây thường xuyên, bởi tôi muốn giữ được phép màu nguyên vẹn trong mắt mình mỗi lần đến. Paul gạt đầu ra hiệu với tôi khi thỉnh thoảng tôi qua đây và chúng tôi nói với nhau vài câu. Ban đầu, tôi lẩn trốn ở đây khi những cuộc hẹn "nghề nghiệp" của tôi kết thúc. Sau đó tôi bắt đầu đến đây ngày càng thường xuyên hơn: trước hoặc sau công việc, để uống một tách cà phê hay chuyện phiếm với những người bạn tình cờ gặp.

Tầm quan trọng của nơi này với cuộc đời tôi đã thay đổi hoàn toàn chỉ vào cái ngày mà tôi ẩn mình ở đây sau lần đầu tiên với Joe. Từ ngày đó, quán bar này luôn gọi lên trong tôi sự nhẹ nhõm, ngọt ngào sau màn cường bức cả tinh thần lẫn thể xác. Tôi chìm đắm những ý nghĩ đen tối và nỗi phiền muộn của mình ở đây để lãng quên việc mình sống. Quán bar này là địa điểm trung chuyển giữa các khách sạn và căn hộ của tôi: tại đây tôi tự biến mình thành một cái kén tắm thực sự.

Dần dần sau những lần tới quán, tôi kết bạn với Paul, nhân viên phục vụ. Sự có mặt của anh ta khiến tôi thấy dễ chịu. Tôi nói chuyện với anh ta chẳng sợ gì, nhưng không bao giờ đi vào chi tiết. Một mặt bởi vì tôi không muốn làm thế: tôi không phải loại con gái kể tông tước đời mình ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Mặt khác bởi Paul là một người khá hời hợt. Anh ta có lẽ sẽ chẳng hề quan tâm đến các câu chuyện của tôi, ngoài chuyện tình dục. Không gì khiến tôi khó lòng chịu đựng hơn là một người mà khi ta nói chuyện với họ, họ phải nhìn xung quanh ta, vô vọng tìm kiếm điều gì đó để cố dán mắt vào. Vì tôi chẳng mấy tin tưởng anh ta với tư cách "một người gìn giữ trang trọng những bí mật đến suốt đời", tôi dứt khoát gạt khỏi đầu mình khả năng thú nhận với anh ta bất cứ điều gì về trò chơi bị cấm đoán của tôi. Tiết lộ một bí mật như thế vẫn còn là điều gì đó không thể tưởng tượng được. Tôi không muốn phải thanh minh, phải đối mặt với ánh mắt của anh ta, người chưa đến mức phán xử tôi, cũng không thể ngăn mình thương hại tôi. Và lại, khi ngẫm về điều này, tôi cho rằng anh ta sẽ chẳng tin tôi.

Paul là một tay săn gái. Quá tự mãn với bản thân mình, anh ta cua tất cả các cô gái vào quán bar của anh ta. Những cuộc chinh phục nhanh chóng. Anh ta ngủ với họ, rồi bỏ rơi họ sau vài ngày, thậm chí sau vài giờ. Kể ra anh ta cũng đã thử vận may với tôi lúc ban đầu. Tôi tin rằng anh ta phải quyến rũ tất cả các cô gái đáng yêu đặt bước qua cửa. Anh ta tán tỉnh không tồi, nhưng rõ ràng tôi không hứng thú với anh ta: trong tâm trí tôi, anh ta quá gần với cuộc sống làm gái của tôi. Anh ta cảm thấy điều đó và nhanh chóng gạch tôi khỏi danh sách các con mồi. Trong mắt anh ta, tôi có lẽ chỉ là một cuộc chinh phục mới, và anh ta không sẵn sàng, dù với tôi hay với ai khác, phải cố gắng khổ sở để đạt được mục đích của mình. Vất vả vì một đứa con gái, đó không phải kiểu của anh ta. Tôi cũng tự nhủ rằng nếu những địa điểm gặp gỡ bí ẩn của tôi quá gần nhau, một ngày nào đó anh ta cuối cùng cũng sẽ hiểu ra, nếu anh ta thực sự muốn, tôi làm gì và tôi đi đâu.

Vào thời kỳ đỉnh điểm trong đời làm gái của tôi, nơi đây đã trở thành ngôi nhà thứ hai đối với tôi. Tôi phải thừa nhận rằng khách ở quán này rất đông. Đó đa số là những người ngoài ba mươi: những doanh nhân trẻ hay nghệ sĩ thất thế, đôi khi cả người mẫu, cái quán bar này thể hiện sức trẻ. Cả cái thế giới nhỏ bé ấy vui vẻ hòa quyện vào nhau bên trong quán, điều này biến những giọng nói ồn ào thành một thứ âm thanh êm tai.

Tôi luôn cảm thấy mình chín chắn hơn những cô gái cùng tuổi khác, và sau các cuộc trò chuyện với những người hoàn toàn xa lạ - nhưng là những người hoàn toàn xa lạ ba mươi tuổi -, tôi nhận ra rằng mình thấy thoải mái nhất với độ tuổi này. Tôi bị buộc phải lớn nhanh hơn những đứa trẻ khác khi còn nhỏ, và bố mẹ tôi đã luôn nuôi dạy tôi bằng cách để tôi tự chịu trách nhiệm đến mức tối đa vì mình. Vì thế mà tôi rất khó có thể chịu đựng được những trò trẻ con ở trường trung học. Nếu thỉnh thoảng các cô bạn học có trêu đùa tôi, lời của họ khiến tôi cảm thấy thật vớ vẩn. Những câu gọi giật kiểu như "Cậu biết gì không? Gã của tớ còn có cả ô tô nữa nhé!" làm tôi chán chết đi được: bạn trai lúc đó của tôi đã ba mươi tuổi và có xe từ lâu rồi. Vì vậy chẳng có gì lạ với tôi. Tôi không thể quyết định tham gia kế hoạch dạ hội pyjama cuối tuần hay những buổi thử ma túy nhẹ đầu tiên của họ.

Theo quy luật chung, tôi đến trường để học và tôi rời trường cũng nhanh. Tôi hiếm khi hòa đồng với các học sinh khác. Không kiêu kỳ, tôi tự nhiên tránh xa các nhóm. Tôi thích sự có mặt của họ vào thời gian ban ngày nhưng không bao giờ "quan hệ sâu" và không tìm cách gặp lại họ bên ngoài trường học. Với bọn con trai cũng tương tự. Theo những gì tôi có thể nhớ được, bọn con trai bằng tuổi tôi luôn làm tôi hết sức chán ngán, trừ Manuel, anh gần như trưởng thành ngang với tôi. Khi đến tuổi cập kê, tôi chưa bao giờ coi bọn chúng như những bạn trai tiềm năng của mình. Tôi thích những người đàn ông chín chắn hơn, những người không còn bị khủng hoảng hậu-thiếu niên hay đang tìm kiếm bản sắc của mình.

Đôi khi, tôi nuối tiếc vì đã lớn quá nhanh, bởi ở trường trung học, tôi cảm thấy cô đơn, không ai hiểu mình, và cách biệt về thời gian cũng như kinh nghiệm. Tôi nghĩ như người ba mươi tuổi, những suy nghĩ của tôi già hơn bản thân tôi mười tuổi. Xét cho cùng, tôi thích có thể chơi đùa như một cô nàng bằng tuổi mình, nông cạn, không phải lúc nào cũng suy nghĩ như một người lớn có trách nhiệm. Đôi lúc tôi cảm thấy mệt mỏi vì bản chất của chính con người mình, nhưng nó mạnh hơn tôi: tôi phải thừa nhận rằng tôi sẽ không bao giờ là một con bé đùa nghịch những trò trẻ con, ngay cả khi điều đó chỉ là tạm thời. Tôi đã đánh mất sự ngây thơ của mình từ lâu rồi.

Đó là một trong những lý do khiến tôi ngay lập tức cảm thấy thoải mái ở quán bar của Paul. Gần như lúc nào tôi cũng đến đó một mình, thỉnh thoảng kết thúc buổi tối bằng việc tranh luận với những gương mặt mới.

Tối nay, khi đến, tôi thấy quán chật ních. Một buổi biểu diễn nhạc rock đã được tổ chức và một nhóm khách hàng chếch choáng biến quầy bar thành một nơi nhảy nhót cho riêng mình. Tâm trạng vui vẻ này dễ lây lan và tôi bất giác mỉm cười ngay khi bước qua ngưỡng cửa. Paul thấy tôi và vồn vã phục vụ tôi một ly rượu, để tôi thấy "thoải mái" anh ta nói vậy. Thực ra tôi biết rằng anh ta muốn lẻo mép gã đang chống khuỷu tay vào quầy bar, mấy gã đã nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu khi tôi chào Paul. Đó là cách riêng của anh ta để nói: "Hề, các cậu, phải, tôi quen cô ấy..."

Điều đó đã có tác dụng. Hai người đàn ông ngay lập tức bắt chuyện với tôi.

- Xin chào, em hay đến quán này không? một người nói với tôi, không đọc đáo lắm.

- Anh chưa bao giờ thấy em ở đây, và anh biết anh sẽ chẳng để lỡ một cô gái xinh đẹp như em! người kia nói, hùa theo.

Sáng tạo làm sao! Cách tiếp cận của họ bốc mùi của những kẻ mò gái hạng xoàng: tôi có thể cảm thấy ham muốn tình dục ở một người đàn ông từ khoảng cách một trăm mét. Tôi từ từ trả lời những câu hỏi của họ. Tôi thậm chí còn tự cho phép mình nảy ra vài sáng kiến nhạt nhẽo, chỉ đơn thuần vì lịch sự. Hai gã bịp hiểu nhau quá rõ, và, trước mắt tôi, cuộc chuyện trò chuyển thành một cuộc đua tranh. Ai sẽ dẫn được cô nàng về nhà mình tối nay? Đó chính là người nói ra câu khiến nụ cười thoải mái nhất nở trên môi tôi. Tôi cố gắng tỏ ra dễ chịu, nhưng tôi muốn đến chết bỏ rơi hai gã này lại đây, để làm cho họ thực sự hiểu ra rằng họ chẳng hề có một cơ may nào với tôi.

Đột nhiên, tôi nhận thấy anh ta đằng sau hai gã kia. Anh ta đã nhìn tôi từ nhiều phút trở lại đây. Tóc màu hạt dẻ, một vài lọn che mắt đôi mắt, mà tôi đoán là màu lục. Anh ta mặc một chiếc sơ mi cotton kẻ sọc, tay áo xắn lên. Nhìn tổng thể rất bình thường, nhưng dù vậy, từ lúc nhận thấy anh ta, tôi không thể rời mắt khỏi anh ta. Đó là một người đàn ông lôi cuốn. Anh ta nhìn tôi bằng con mắt đầy cảm thông. Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy anh ta ở đó. Tôi đã thấy anh ta nhiều lần nói chuyện với Paul bên cạnh một tách cà phê. Tôi vừa mỉm cười vừa tự nhủ rằng không thể đến lượt tôi tới nói với anh ta cái câu kinh điển: "Anh có hay đến đây không?".

Ánh mắt anh ta ra hiệu với tôi nhưng tôi không kịp hiểu. Hai giây sau, anh ta đã ở gần tôi và choàng tay qua eo tôi trước mặt hai gã của gái vừa rồi. Chẳng cần nói cũng biết hai gã đó bất ngờ nhảy dựng lên, xấu hổ vì bị coi thường đến mức ấy. Im lặng bao trùm, điểm vài tiếng hung hắng ngắn, cho thấy hai gã đang bối rối.

- À... xin chào, cuối cùng một trong hai gã cũng đáp ứng được.

Sau hai câu xã giao, họ đã ở xa. Cứu tinh xoay người tôi lại phía anh ta, vẫn không bỏ eo khỏi tay tôi. Tình huống vô cùng kích thích, và tôi cảm thấy một cơn rung mình chạy khắp người, làm đám lông tay tôi dựng lên. Tôi không thể rời mắt khỏi anh ta trong khi anh ta quan sát tôi không nói một lời. Anh ta không thực sự là người mà người ta có thể gọi là một gã đẹp trai, nhưng anh ta mê hoặc tôi. Có lẽ tôi có thể đứng một giờ như thế này, nhưng ngay sau một phút, tôi quyết định phá tan sự im lặng:

- Cảm ơn, họ bắt đầu trở nên khá khó chịu.

- Phải, tôi nghĩ mình hiểu được điều đó.

Anh ta đưa ngón tay chỉ một bàn vừa trống. Anh ta gọi cho chúng tôi hai cốc bia, và như thế, một cách tự nhiên, chúng tôi trải qua buổi tối bên nhau, cười nhiều và tranh luận về cuộc sống nhỏ bé của mình. Anh ta tên là Olivier. Anh ta không làm gì mấy trong cuộc sống và thậm chí có vẻ chán ngán cuộc sống. Anh ta có vẻ ngoài và cách sống của dân Di gan. Anh chàng có vẻ nhẵn nhụi, với ý nghĩ không thể quay về những năm 70 do không có cổ máy thời gian. Anh ta đã sinh ra nhầm thời.

Đêm thật nhẹ nhõm, tôi cảm thấy dễ chịu vô cùng. Tôi không biết tại sao mọi thứ lại có vẻ quá dễ dàng với tôi như vậy trong tối nay. Tôi cũng không tự giải thích nổi cho mình làm thế nào mà đôi khi người ta lại cảm thấy thoải mái đến vậy với một người hoàn toàn xa lạ... đến mức kể cho anh ta nghe những điều thầm kín nhất. Tôi đã nói với anh ta về gia đình mình, về chuyện học hành và về Manu. Anh ta chăm chú lắng nghe tôi, và tỏ lộ với những khoảng thời gian và kinh nghiệm đã để lại dấu ấn trong tuổi thơ của anh ta hay trong thời kỳ gần đây. Đó là một cuộc trao đổi trong sáng và công bằng, ở đây mỗi người trao tặng con người mình thích. Tất cả diễn ra trong những nụ cười, thậm chí cả những nỗi đau cũng được gọi lên như những giai đoạn của quá trình vun đắp cuộc sống.

Những ly bia nối tiếp nhau và đêm dần về khuya. Chúng tôi càng lúc càng say, điều đó nhấn chìm chúng tôi trong cái logic của kẻ say là muốn người ta nhanh chóng và không ngần ngại vén bức màn cuộc sống của mình. Tôi có cảm giác kỳ lạ là có thể nói tất cả với anh ta, thậm chí và nhất là điều tôi vẫn giấu tất cả mọi người. Sau nhiều lần đắn đo, tôi bất giác tự hỏi anh ta sẽ phản ứng thế nào nếu tôi thừa nhận với anh ta cuộc sống bê tha của mình. Chính anh ta là người mở màn buổi xưng tội vô tội.

- Em biết không, sau ba mươi năm, anh có cảm giác rằng giờ đây, không gì có thể làm anh bị sốc nữa. Buồn quá, phải không?

Cái cốc để leo lên quá cao và bí mật của tôi quá nặng để tôi có thể mang nó một mình.

- Không gì có thể làm anh bị sốc nữa? Thật ư?

- Thật.

- Em chắc chắn rằng mình có thể làm anh sốc.

Có chút còn giúp sức, tôi ngày càng trở nên mạo hiểm. Tôi ý thức được mình đang đùa với lửa, nhưng một bản năng kỳ lạ thúc đẩy tôi tin tưởng anh ta. Anh ta im lặng một lát, như để tìm kiếm lời đáp. Anh ta hiểu rằng có gì đó mà tôi vẫn lưỡng lự chưa nói ra. Thế nên anh ta nói với tôi:

- Nếu em chắc về điều đó, thì anh nghe em đây.

Anh ta cảm thấy sự do dự của tôi. Tiết lộ với anh ta cuộc sống giấu kín của mình tức là hoàn toàn tin tưởng anh ta và tin tưởng vào sự trung thành của anh ta để giữ được bí mật. Nhưng tôi không quen biết anh ta! Làm thế nào và tại sao lại tin anh ta? Nhìn sâu vào mắt anh ta, tôi đoán anh ta sẽ không nói gì. Tuy nhiên, một tia sáng minh mẫn vẫn luôn chặn tôi lại.

- Em đừng lo. Sẽ chỉ anh và em biết thôi, anh có thể thề với em như thế.

Thế là tôi liều mình. Tôi đắn đo lựa chọn từ ngữ trong đầu để chúng tạo thành một câu nói thích hợp, bởi chúng chưa bao giờ được nói ra thành lời.

- Anh có biết tuần trước em ở đâu không?

Anh ta lắc đầu ra hiệu không. Hiển nhiên anh ta không thể biết được.

- Em ở với một người đàn ông năm mươi tuổi, ông ta trả tiền cho em để được sờ vào em. Em là một con điếm.

Tôi đã phun ra tất cả không hề suy nghĩ. Vào thời điểm việc ấy diễn ra, tôi hơi lảng lại, như thể tôi vừa nghe ai đó khác nói.

Trong giây lát, đôi mắt anh ta trở nên sắc hơn, phần trên khuôn mặt cau lại, nhưng nhớ ra lời hứa của mình, anh ta vội làm vẻ mặt tỏ ra thản nhiên.

- Anh thấy rồi, anh ta nói đơn giản.

Anh ta chẳng đặt tay lên vai tôi lần nào, cũng chẳng có bất kỳ hành động gì thể hiện lòng trắc ẩn hẳn sẽ khiến tôi bức tức. Ngược lại, anh ta chỉ tìm cách hiểu, và đặt cho tôi nhiều câu hỏi. Phần còn lại của đêm diễn ra như lúc ban đầu: điều tiết lộ của tôi chẳng hề phá hỏng buổi tối, ngược lại, nó khiến chúng tôi gần nhau hơn.

Paul lôi chúng tôi ra khỏi phút mơ mộng đã kéo dài gần sáu giờ đồng hồ. Sáu giờ liên tiếp, ở đó chẳng có gì tồn tại xung quanh chúng tôi. Tôi hoàn toàn không thấy thời gian trôi và tôi tưởng là chuyện đùa khi thấy Paul đi đến, một tấm khăn trên tay, chuẩn bị lau dọn trước khi đóng cửa.

- Nào phải nhỏ rě thôi, chúng tôi đóng cửa!

Chúng tôi cùng bật cười, cả hai nhận ra rằng chúng tôi đã quên mất khái niệm thời gian. Anh ta đứng dậy và chìa tay cho tôi để đưa tôi ra ngoài. Say và hớn hơ cười, tôi chào Paul bằng một cái khoát tay. Ra ngoài, Olivier đưa tôi về tận nhà, vừa đi vừa đỡ eo tôi vì bước chân tôi xiên xẹo. Từ đầu đến cuối

quảng đường, chúng tôi cười vô cớ như điên vì uống quá nhiều cồn. Khi đã đến trước cửa nhà tôi, anh ta kiểm tra để chắc rằng tôi có chìa khóa và tôi có thể mở được cửa. Sau đó, anh ta từ từ ôm và hôn lên má tôi.

Tôi vừa nhìn anh ta vừa mỉm cười và tôi lên nhà để đi ngủ một mình, nhưng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Leo thang

Ngày 4 tháng Hai 2007

Sinh nhật tôi đang đến gần. Tôi sắp 19 tuổi. "Một tuổi thật đẹp" trong mắt tất cả mọi người. Còn tôi, tôi thờ ơ với con số hiện trên mặt đồng hồ.

19 tuổi. Hai chuyện tình - mà một còn đang tiếp diễn -, bằng tốt nghiệp trung học ban xã hội trong túi, một năm đại học đang tiến triển tốt hơn dự kiến, và một cuộc sống đi điểm giấu kín. Không tôi khi mới chỉ 19 tuổi. Gần 19 năm đã trôi qua. Vậy mà với tôi dường như là nhiều hơn thế cả mười năm.

Tôi sắp 19 tuổi và nhu cầu tiền nong vẫn luôn là gánh nặng. Bảng cân đối thu chi không tốt, còn lâu mới được thế. Khoản đặt cọc ít ỏi cho điện thoại di động của tôi đã bị nhà khai thác dịch vụ tịch thu. Tôi có những khoản ưu tiên tài chính, như tiền thuê nhà, mà khó khăn lắm tôi mới trả được. Phần lớn thời gian, tôi đi tàu điện ngầm lậu vé để đến trường, vì không có khả năng tậu cho mình cái thẻ đi tàu xa xỉ.

Tôi cố gắng nhìn vào mặt tích cực của mọi chuyện. Chuyện học hành làm tôi say mê: cho đến giờ tôi đã bước vào chu trình sinh viên rộng lớn được bốn tháng với một niềm phấn khích thực sự. Ngay cả khi mệt mỏi, tôi vẫn đến trường trong tâm trạng hạnh phúc, ý thức rõ vận may đã cho được học (gần như) miễn phí. Con khát học của tôi không hề nguôi ngoai và tôi chắc chắn đã tìm thấy con đường cho mình với ngành học sinh ngữ. Các giáo viên động viên tôi và một trong số họ thậm chí mới đây đã cho tôi biết rằng ông ấy thấy ở tôi một thực sĩ ngôn ngữ tương lai.

Hơn nữa, tôi cũng đã có kết quả thi giữa kỳ tháng Giêng. Tôi đủ điều kiện qua với điểm trung bình 15! Tôi không ngạc nhiên khi nhận được bảng điểm qua đường thư tín. Như thế vẫn còn được sự công bằng nào đó. Tôi không uống công học hành.

Nguồn tài chính hạn hẹp của tôi đương nhiên cản trở tôi mua tất cả những cuốn sách mình cần. Thư viện trở thành một trong những địa điểm yêu thích nhất của tôi, nơi tôi thích dạo bước lững thững và giết thời gian quanh những cuốn sách quý giá. Nhưng thư viện không quá lớn, và nó thường bị cuốn sạch trước khi tôi đến, ít nhất là với những cuốn sách trong chương trình. Tuy nhiên những bất tiện nhỏ nhặt lặp đi lặp lại này không làm mất đi sự vững tin bẩm sinh ở tôi, chúng chỉ khiến việc học hành của tôi bị chậm lại. Tôi ghen tỵ với những cô bạn sinh viên trẻ có thể đến thẳng hiệu sách ở góc phố, vừa yêu cầu những cuốn sách bản ngữ vừa chìa ra tấm thẻ tín dụng của họ với một nụ cười thanh thản.

Tôi cũng muốn một cái máy tính xách tay đến chết đi được, bởi nó thực sự trở nên không thể thiếu. Ý nghĩ này nảy sinh trước hết tại trung tâm quảng cáo qua điện thoại. Một trong những nhân viên đã thông báo với chúng tôi rằng sẽ có cuộc rút thăm may mắn và giải thưởng cao nhất là một chiếc máy tính xách tay. Dễ dàng tưởng tượng ra phản ứng của tôi trước thông báo này. Tôi nhảy ngay vào các trang bán thiết bị tin học trên Internet ngay khi có cơ hội và tôi nhớ dải trước những công nghệ kỳ diệu. Về mặt lý thuyết, tôi đã chọn cái mà mình thích nhất, dù biết rõ rằng bố mẹ chẳng bao giờ có thể tặng nó cho tôi, ngay cả trong dịp sinh nhật tôi.

Tôi cảm thấy mình không có gì để tự che chắn, bảo vệ trước cuộc sống hàng ngày. Cách đây hơn một tháng, tôi đã gặp Joe lần đầu tiên. Trong một tháng, tôi tiếp tục gặp liên tiếp ba khách hàng quan trọng, những người đã giúp tôi tạm thời thoát khỏi khó khăn, khi mang lại cho tôi hơn 600 euro. Tôi đã có thể giải quyết những vấn đề tài chính lớn nhất của mình nhờ số tiền này, những vấn đề dai dẳng từ bao lâu nay, nhưng tôi vẫn luôn còn tiền, các hóa đơn, v.v... Tôi không nhìn thấy điểm dừng. Quá nhiều thứ phải nghĩ, phải giải quyết. Tôi cảm thấy bị ngợp bởi các sự kiện.

Tôi đăng lại các quảng cáo của mình trên Net.

Đầu tiên tôi tiếp xúc với một thợ ảnh nghiệp dư. Gã này bắt tôi mặc những bộ đồ không tương: ngay cả trong những tương tượng táo bạo nhất của mình, tôi cũng không thể nghĩ ra những thứ lố lăng đến vậy! Trong suốt buổi gặp, với tôi dường như gã này ngày càng trở nên ám muội. Hắn trở nên khó tính, thậm chí dự tợn trong lời nói nếu tôi không làm những gì hắn muốn.

- Thôi đi, Laura, đừng có đứng như thế nữa! Em nghĩ em có thể khiến người khác ham muốn với cái tư thế này à? Bớt dần dần đi! Khêu gọi vào, phải như thế, mở miệng ra, tốt lắm!

Tôi nhanh chóng rút ngắn cuộc gặp. Khi dứt tiền vào túi, tôi nhận ra rằng số tiền ấy không bằng những gì tôi có thể kiếm được khi ngủ với một người lạ. Hơn nữa, tôi không thoải mái chút nào với ý tưởng: những tấm ảnh để lại dấu vết. Tôi không sẵn sàng chấp nhận những rủi ro như thế. Tôi cố gắng giữ mình kín đáo hết mức có thể. Gã này gọi lại cho tôi nhiều lần, thậm chí đề nghị tôi những cảnh chụp ba với một cô gái khác.

- Em sẽ thấy, một cô sinh viên như em, hai em kết hợp với nhau sẽ thực sự tuyệt vời, anh chắc chắn thế!

Chỉ cần nghĩ sẽ thấy mình cùng một cô gái tội nghiệp khác cũng khốn khổ như mình là máu tôi đông cứng. Hắn cảm thấy thái độ ngập ngừng của tôi và vì thế tăng tiền công, ngày càng cảm dỗ, đạt đến những mức không thể tin nổi với một cô gái trẻ như tôi. Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng nếu chấp nhận, tôi sẽ rơi vào móng vuốt của gã này. Hắn có mọi tính cách đặc trưng của một gã ma cô hoàn hảo: chiều chuộng và che chở, nhưng dừ tợn chỉ sau chớp mắt. Hình như hắn là thành viên của một mạng lưới rất lớn tại V. Nếu tôi để hắn lại gần mình, tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi cảnh làm đĩ. Tôi không thấy tương lai của mình trong đó, như bất kỳ một gái bán hoa nào khác.

Việc ở quá gần vòng xoáy của những mạng lưới này khiến tôi rùng mình: tôi vừa cảm thấy mỏng manh và bất lực trước những kẻ giật dây con rối ấy; nhưng đồng thời cũng thấy mình mạnh mẽ vì giữ được sự sáng suốt. Cho đến giờ, tôi vẫn kịp thời nhận thấy được nguy hiểm, và đã không chấp nhận bất cứ điều gì. Tôi đã biết cách tránh những tay ma cô, nhưng tôi sẽ giữ được trong bao lâu? Một khi đã thành gái điếm chuyên nghiệp, dù chuyện gì xảy ra, bạn cũng ở trong một môi trường mà mọi người biết bạn và nhận ra bạn. Tôi không xu dính túi, dường như với tôi càng dần sâu vào cuộc sống lén lút này, những khoản thu nhập của tôi càng khó để tôi sống được đến hết tháng. Trước mỗi vấn đề tài chính, tôi lại muốn quay lại việc làm gái. Cái vòng tròn luẩn quẩn là đây, nó thách thức tôi và cuốn tôi vào vòng xoáy của mình: càng kiếm được nhiều tiền, tôi càng tiêu nhiều và càng muốn nhiều.

Tôi ý thức được mình đã "gặp may" cho đến giờ phút này. Không ai cưỡng ép tôi, tôi không rơi vào tay những gã điên dừ tợn. Đôi khi tôi run rẩy khi nhận thấy điều này: có lẽ tôi đang chờ đợi chuyện gì đó thật kinh khủng xảy ra với mình thì mới chấm dứt cuộc sống hai mặt này. Và nếu như cái yếu tố kích hoạt ấy không xảy ra? Nếu những giới hạn cứ bị đẩy lùi từng chút một, nếu dần dần tôi không cảm thấy nguy hiểm đến gần nữa? Liệu một ngày nào đó tôi có trở thành thành viên của cái mà người ta gọi là những kẻ "chuyên nghiệp" không? Liệu tôi có đủ sức để thoát ra không?

Hiếm hoi lắm tôi mới cho phép mình nghĩ tới chuyện này. Không phải vì muốn chối bỏ: tôi ý thức đầy đủ được việc mình đang đùa với lửa. Tôi chỉ tìm cách tự bảo vệ mình. Cho đến giờ tôi vẫn chưa tìm ra được giải pháp khác để kiếm tiền nhanh chóng, vì vậy cố gắng để những gì xảy đến với mình không quá nặng tâm trí được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Tất cả những bằng cân đối tai hại này duy trì tình trạng thần kinh phân lập ở tôi. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy mình bị tách làm đôi. Không hoàn toàn đen, không hoàn toàn trắng; không hoàn toàn đi đĩ, không hoàn toàn sinh viên, cuộc sống của tôi tự mâu thuẫn trên mọi phương diện. Những lúc khác, tôi tin chắc vào tương lai. Tôi thấy mình với một gia đình nhỏ trong căn nhà đẹp, một công việc tôi yêu thích, xa rời tất cả những thứ rối bời đau khổ ấy. Tôi biết rằng mình có nghị lực để leo lên dốc. Tôi sẽ thoát được, đó là điều hiển nhiên. Sau này, tôi sẽ giữ lại trong mình cái cảm giác thành công, chiến thắng bí mật này. Ở nơi mà rất ít cô gái có thể thành công này, tôi sẽ có nhiệm vụ nêu gương.

Sau này, tôi sẽ là một người từ tế, quyết như thế. Vào thời điểm hiện nay của đời tôi, tôi không thể cho phép mình làm điều ấy.

Tôi bắt đầu xem xét ngày càng nghiêm túc giải pháp Joe. Kể từ cuộc gặp đầu tiên của chúng tôi, ông ta không buông tha tôi. Hàng ngày tôi vẫn nhận được thư điện tử của ông ta, tôi xóa đi như cái máy thậm chí không hề đọc. Mới vào nghề, tôi không thể tưởng tượng ra chuyện gặp lại khách hàng cũ. Tôi nhanh chóng nhận thấy rằng cần phải dựa vào chính những người này, bởi họ là một cái bánh dự phòng thực sự dành cho chúng tôi vào những thời điểm bấp bênh nhất trong cuộc đời chúng tôi, những cô gái bán thân.

Tôi cho rằng mình hy vọng một cách ngu ngốc vào một kịch bản kiểu như Người đàn bà đẹp, nơi một người giống hệt Richard Gere sẽ đến cứu tôi ra khỏi cái địa ngục này. Tôi thầm nhắc lại với mình rằng điều đó sẽ không xảy ra nếu tôi lúc nào cũng chỉ gặp cùng những khách hàng ấy. Thế nên tôi tìm kiếm những viên ngọc trai quý hiếm ở nơi khác, tránh Joe như tránh dịch hạch. Điều khiến tôi buồn cười là thậm chí với một khách hàng, tôi cũng mơ tưởng đến một kiểu hoàng tử quyền rũ.

Nhưng Richard Gere đến muộn, và khi tôi nhận được một bức thư mới của người chủ nhà đòi trả tiền trong tuần, tôi tự nhủ rằng những khách hàng, tôi có thể tìm thấy họ ở khắp nơi và chẳng vấn đề gì. Những khách hàng mà tôi biết là đáng tin, lời rao sẽ ít sống sượng hơn. Thường những lời rao tìm toát lên mùi đòi bại thỏa sức ngăn tôi không liên hệ với họ. Với Joe lại khác. Ấn tượng cuối cùng của tôi về ông ta là tôi đã cho ông ta vào tròng. Ông ta đã nhanh nhẹn trả tiền cho tôi để đổi lại gần như chẳng gì cả: chỉ là những cái cọ tay lên người tôi. Những trò tưởng tượng để kích thích của ông ta giờ với tôi hoàn toàn có thể kiểm soát được. Tôi đã quên những cảm giác đáng ghét đi kèm buổi gặp gỡ ấy, tất cả sự khó chịu và kinh tởm mà tôi đã cảm thấy. Tôi không còn thấy chúng nữa, nhưng điều nguy hiểm chính là đây: chỉ nhớ rằng phong bì đầy tiền.

Đến tiếp sau bức thư của người chủ nhà là phiếu trả lương của tôi, tới vào ngày hôm sau. Tôi nhăn mặt khi thấy tổng số tiền lương của mình: một nhúm xu, đây là những gì tôi kiếm được với công việc quảng cáo từ xa.

Tôi liên lạc với Joe ngay tối ấy, tại một quán cà phê Internet, ban đầu tôi hải lòng với việc chi đơn thuần hỏi thăm tin tức của ông ta. Người đàn ông này có lẽ phải sống trước máy tính của mình, bởi ông ta trả lời tôi ngay lập tức.

Từ mail thứ hai, tôi nói với ông ta rằng tôi đồng ý gặp ông ta nay mai, rằng càng sớm càng tốt, bởi tôi rất cần tiền. Đương nhiên, ông ta vội vàng chấp nhận, vì ham muốn thúc giục. Nhưng vì lịch sự và nhã nhặn, ông ta cũng hỏi thăm tôi. Trong câu trả lời tôi nói thoáng qua với ông ta là sắp đến sinh nhật tôi và rằng có lẽ chúng tôi sẽ gặp nhau vào ngày đó. Không chút lưỡng lự, tôi đính trang có chiếc máy tính trong mơ của mình kèm theo lá thư.

Tôi nghĩ cách hành động của tôi sẽ khiến nhiều người sốc. Tôi tự nhủ rằng vì những gã đòi bại này muốn ngủ với tôi, họ sẽ trả giá đắt để có được điều đó. Trong khi ấy tôi không thể tự biến mình thành hạng "gái điếm": với tôi, tôi giá trị hơn thế. Và tiền là phương tiện duy nhất tôi tìm được để tự chứng tỏ điều này. Tuổi 19 của tôi đang đến gần, và hơn những năm trước, tôi cần sự ủng hộ, cần sự an ủi. Tôi ngốc nghếch nghĩ rằng có thể tìm thấy điều đó trong một cái máy tính do khách hàng tặng. Sao tôi có thể ngu ngốc đến thế!

Mail sau ông ta gửi cho tôi không nhanh như thế. Tôi biết đã làm ông ta xáo trộn một chút. Nhưng làm sao ông ta có thể tin ngay được rằng tôi liên lạc lại với ông ta vì tôi thích ông ta? Chỉ có tiền của ông ta hấp dẫn tôi trong chuyện này. Tuy nhiên ông ta cũng trả lời tôi, bằng cách hỏi tôi tại sao lại cần một cái máy tính. Tôi giải thích với ông ta rằng máy tính sẽ giúp cuộc sống sinh viên hàng ngày của tôi đơn giản đi rất nhiều. Tôi thêm vào đó rất nhiều lời theo kiểu đường mật, bởi tôi biết mình đang quan hệ với một người cha bảo hộ và có thể dễ dàng làm cho ông ta mềm lòng. Tôi nhận được câu trả lời của ông ta vài phút sau:

Laura,

Hắn là thời gian hiện nay em khá vất vả. Tôi thật sự hiểu rằng một cái máy tính là không thể thiếu với em. Em quan tâm đến mẫu nào? Em có đặc biệt thích một cái nào không? ...

Vào đúng lúc ấy tôi biết rằng thành công trong tầm tay rồi. Tôi thậm chí còn không cảm thấy hồ thẹn. Tôi nghĩ rằng vào lúc này, tôi sẵn sàng nhận bất cứ thứ gì từ ông ta, bởi tin chắc cuộc gặp gỡ sắp tới của chúng tôi sẽ là kinh nghiệm làm gái cuối cùng của tôi.

Ông ta đi trước một bước khi ấn định cuộc hẹn trong vòng ba ngày tới. Cũng là ngày sinh nhật tôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sa ngã

Ngày 7 tháng Hai 2007

13 giờ, tôi đợi ông ta trước cửa khách sạn của lần gặp đầu tiên. Chúng tôi sẽ ở cùng nhau hai tiếng, bởi sau đó tôi phải đi làm. Cảnh gặp Pierre còn hiển hiện rõ trong tôi, và mắt tôi đảo liên hồi về mọi hướng. Tôi cố gắng quan sát tất cả những người đi qua mà không để mình bị chú ý, hy vọng rằng Joe sẽ nhanh đến. Mía mai thay, tôi chỉ cảm thấy thoải mái khi ở trong phòng một mình cùng ông ta. Tôi biết rằng chẳng ai khờ khạo cả tin khi nhìn thấy chúng tôi đi cùng nhau trên phố.

Tôi nhớ một hôm mình đã nói chuyện với một cô gái điếm, mà không để lộ cho cô ta biết "nghề nghiệp bí mật của mình". Cô ta đã kể với tôi rằng trên vỉa hè, cứ mỗi nửa giờ cô lại liên lạc bằng điện thoại với các "đồng nghiệp" của mình. Ngay khi một trong số họ lên một chiếc ô tô, cô ta lại báo cho các đồng đội để họ can thiệp khi họ không thấy cô này trở lại. Những nữ sinh, những người chủ yếu hoạt động trên Net, rất cuộc phải đối mặt với nhiều hiểm nguy, khi một thân một mình trong căn phòng, hơn là trên vỉa hè.

Tôi thấy ông ta ở xa, vẫn luôn trang bị cho mình chiếc va li nhỏ của nhà ảo thuật. Chúng tôi ôm hôn nhau, và ông ta nói với tôi:

- Lên phòng trước đi. ♦

- Tại sao?

- Do lần trước gặp những tên côm, nên tôi thích chúng ta cố gắng kín đáo hơn. Chẳng ai biết sẽ có chuyện gì. Lấy chìa khóa ở chỗ lễ tân. Tôi không biết họ của em, vì thế tôi đã dùng họ của mình.

Đương nhiên ông ta không biết họ của tôi! Và lại cũng chẳng có chuyện một ngày nào đó ông ta biết nó.

- Rồi, hãy lên chuẩn bị trước, tôi sẽ lên gặp em sau.

Bằng từ chuẩn bị, ông ta muốn nói: mặc những thứ khêu gợi mà ông ta đã yêu cầu tôi mang theo. Tôi gật đầu đồng ý và tiến về phía quầy lễ tân. Một phụ nữ trẻ ngồi ở đó. Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, một nụ cười chuyên nghiệp trên môi.

Đến trước phòng, tôi căng tai để xem có nghe thấy tiếng động nào bên trong không. Tôi nghĩ đã nghe thấy những tiếng rên rỉ, giờ tôi trở nên đa nghi. Có lẽ ai đó đang đợi tôi, và người đó muốn hại tôi. Tôi áp sát tai vào cánh cửa gỗ sơn trắng. Chẳng có gì, tôi nhanh chóng kết luận rằng trí tưởng tượng không giới hạn của mình đã chơi khăm, và rằng tôi phải chấm dứt cơn cuồng ám. Tôi xoay chìa trong ổ khóa.

Khi tôi mở cửa, chính là những tấm rèm xanh lá cây đón chào tôi trước hết. Giống hệt lần đầu tiên, vẻ xấu xí của chúng áp vào tôi. Căn phòng chắc chắn nhỏ hơn, nhưng trang trí không khác gì: vì vậy những điểm mốc của tôi cũng gần như cũ. Đến giờ, mọi vật thực sự chẳng di chuyển gì. Lại thay, điều đó lại làm tôi an lòng.

Tôi phát hiện ra một chiếc máy tính xách tay đặt trên một cái bàn nhỏ đối diện giường. Trên màn hình đang chiếu một bộ phim khiêu dâm: tôi nhẹ nhõm khi biết mình đã không mơ: những tiếng rên rỉ phát ra từ đây. Một lá thư đặt trên giường. Lại thế, Joe không thay đổi. Để lại thư cho các người tình đất giả của mình hiển nhiên là một trong những trò tưởng tượng gây phấn khích của ông ta.

Laura,

Tôi rất hài lòng được gặp lại em hôm nay. Tôi muốn em hãy bắt đầu bằng việc đi tắm. Sau đó, tôi sẽ đến gõ vào cửa ba lần. Tôi muốn em nói với tôi: "Mời vào, ông chủ."

Tiếp theo, em sẽ nằm dài lên giường. Tôi muốn em nói với tôi: "Xin chào, ông chủ, tất cả những gì ông nhìn thấy thuộc về ông."

Nực cười làm sao! Ông ta gia tăng những trò thống trị tưởng tượng. Tôi bắt đầu thấy sợ, giọng điệu của lần gặp gỡ này khác xa lần trước, lần mà Joe đã rất nỗ lực cản trở.

Trên lá thư chẳng lúc nào ông ta nhắc đến chiếc máy tính. "Chỉ lần này thôi, Laura, Đây sẽ là lần cuối," tôi tự nhủ.

Tôi từ từ tiến lại gần chiếc máy, để quan sát nó. Tôi bắt đầu tự hỏi nó là dành cho tôi hay chỉ muốn chế nhạo tôi. Tôi cảm thấy ông ta có thể làm mọi chuyện. Tôi từ từ vuốt ve các phím, đầy ham muốn nhưng vẫn tự hỏi liệu mình có thực sự sẵn sàng chấp nhận mọi thứ để có được nó. Và nếu cái máy tính này không phải để dành cho tôi? Và nếu ông ta không quyết định cho tôi cái máy vào phút chót? Đầu óc tôi chỉ còn nghĩ đến sự sở hữu này, ham muốn của tôi đã biến thành một thứ nhu cầu vô biên. Tôi muốn cái máy tính bằng mọi giá.

Tôi quyết định đi tắm để sắp xếp lại ý nghĩ của mình. Một điều ngạc nhiên dễ chịu đợi tôi trong phòng tắm: không có gương. Tôi tin mình sẽ không thể đối diện với ảnh mình ngày hôm nay, ngày tôi tròn 19 tuổi, ngày tôi sẵn sàng bán thân để có thể tự tặng mình một chiếc máy tính. Tôi tắm chóng vánh. Tôi vẫn còn đang lau khô mình khi nghe thấy Joe nện vào cửa. Tôi ra đứng giữa phòng, trần trụi, và nói với ông ta:

- Mời vào, ông chủ.

Tôi không thể nín nổi cười khi nghe mình nói câu ấy. Tôi tưởng tượng ra ông ta mỉm cười hài lòng sau cánh cửa. Thay vì thế, ông ta bước vào, nhìn tôi chòng chọc vài giây và nói với tôi cộc lốc:

- Không đùa.

Chắc chắn cần phải tính đến chuyện rằng, vì món quà đắt tiền của ông ta, ông ta có thể cho phép mình đòi hỏi cao hơn với tôi. "OK, cô nàng, đừng có quá làm bộ làm tịch hôm nay nữa... Hãy tuân thủ luật chơi đi, một cái máy tính đang chờ khi trò chơi kết thúc..." tôi tự nhủ thầm trong lòng. Cái máy thực sự ám ảnh tôi. Joe cắt ngang phút mơ mộng của tôi:

- Em hãy nằm sấp ra ngang giường, theo chiều ngang.

Giờ tôi thực hiện không phản đối gì, thậm chí không dám mở miệng để nói. Trong tư thế này, Joe nhìn rõ toàn bộ cơ thể tôi, nhất là cặp mông mà tôi ghét cay ghét đắng. Bây giờ đang là giữa chiều và ánh sáng xuyên qua những tấm rèm xanh lá cây, điều đó cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi để ý đến chất lượng của những tấm rèm ấy. Tôi thực sự không thoải mái.

Người tôi dài hơn chiều ngang của giường, vì thế đầu và chân tôi vượt quá hai thành giường. Joe nhận thấy điều đó và nói với tôi:

- Thông đầu em xuống và luồn tay xuống dưới giường.

Tôi làm điều ấy mà không thực sự hiểu ông ta muốn đi tới đâu, chỉ hy vọng rằng sau đó ông ta sẽ không bắt tôi đặt chân trái lên đầu và trồng cây chuối. Tôi cảm thấy một mẩu các tông lạnh dưới gằm giường. Tôi kéo cái hộp về phía mình để lờ nó khỏi chỗ giấu và có thể nhìn thấy nó.

Một cái máy tính xách tay. Máy tính xách tay của tôi. Tôi không thể ngăn nổi mình mỉm cười khi nhìn thấy vật này. Bỗng nhiên trong đầu tôi trở nên như có quỷ ám: giờ khi tôi đã có món quà, tại sao lại phải ngủ với ông ta? Nhưng làm sao tôi có thể tưởng tượng trong một giây rằng Joe sẽ để tôi đi như thế?

Joe cũng không ngủ đến vậy. Ông ta hẳn đã nhìn thấy mảnh khoe lóe lên trong mắt tôi, bởi ông ta đột nhiên nói với tôi:

- Dĩ nhiên, em sẽ mở nó ra sau.

Vậy là tôi phải trải qua chuyện đó, không có cách nào thoát khỏi nó. Tôi vừa hiểu ra rằng ông ta cũng sẽ trả tiền tôi cho buổi hôm nay. Tôi mỉm cười vì tương lai giàu có của mình. Tôi cũng thực sự xúc động: chiếc máy tính này là món quà đắt giá nhất mà người ta từng tặng tôi. Trong đời, người ta không cho tôi nhiều thứ lắm, mà không chờ đợi sự đáp lại. Joe dĩ nhiên tặng tôi trên phương diện tiền bạc, nhưng hôm nay, ông ta đã để tôi thoáng nhận thấy một nét khác trong nhân cách ông ta, một nét mà cho đến giờ tôi vẫn chưa biết: mặt con người của ông ta, hào hiệp. Đó ít nhất là những gì tôi tự nhủ.

Cái vòng luẩn quẩn đã hình thành: ông ta điều khiển tôi, nhưng tôi không nhận thấy điều ấy. Joe biết những gì mình làm. Ông ta muốn tôi và biết rằng phải như tôi bằng tiền. Những giới hạn giữa chúng tôi một lần nữa bị đẩy lùi. Joe nắm đây cương.

Ông ta yêu cầu tôi ngồi lên giường; cạnh ông ta. Ông ta tăng âm thanh bộ phim mà ông ta chỉ mới cho tạm ngừng trên máy tính. Đó là một bộ phim bạo dâm kiểu nghiệp dư chiếu cảnh một phụ nữ trần trụi, khoảng bốn mươi tuổi, khá tròn trĩnh, người ta hơ một ngón nền lên cơ thể cô ta. Cô ta bị trôi nổi trên một chiếc ghế, sấp nền chấy trên ngực và cô ta hét lên tưởng chết đi được. Cô ta càng hét, kẻ độc ác gây ra nỗi đau đó càng hưng phấn. Cuối cùng cô ta cũng có vẻ thấy sung sướng. Những hình ảnh trôi qua trước mắt tôi không hề để lại gì trên võng mạc, thực ra xem những cảnh này với tôi rất khó khăn.

Tôi cũng thường xem phim khiêu dâm. Vì tò mò, để kích thích, đôi khi tôi xem chúng cùng các cô bạn gái hay với bạn trai tôi, giống như tất cả mọi người. Phim bạo dâm là chuyện hoàn toàn khác. Tôi nghĩ mình không bao giờ hiểu được thể loại phim này có gì hấp dẫn. Sau hai phút, tôi đã thấy cảnh phim không thể chịu đựng được và buộc phải ngoảnh mặt đi. Tôi đã trở thành một người lãnh cảm khi xem những hình ảnh này. Còn Joe, ông ta thấy hưng phấn phát điên.

- Nói thật, Joe, tôi không thể xem, đây hoàn toàn không phải kiểu của tôi.

- Vấn đề ở chỗ đây là kiểu của tôi, vì thế tôi không bắt em xem.

Giọng nói khác hẳn lần trước. Ông ta hoàn toàn khinh miệt tôi: tôi đã bị giáng xuống hạng điểm cấp thấp ở đây chỉ để bán tròn và cảm miệng.

- Điều tôi đề nghị em, là trói tay mình vào giường.

Tôi lập tức liên hệ với cuốn phim. Có phải ông ta cũng muốn đốt người tôi? Còn tôi lại từng tin rằng sẽ được an toàn hơn trong phòng khách sạn!... Joe dụ đi một chút.

- Đừng sợ, Laura.

Nhẹ nhàng, ông ta tiến lại gần tôi. Ông ta từ từ hạ người tôi để tôi nằm xuống trong tư thế duỗi thẳng rồi dựng tôi nằm nghiêng lên. Sau đó ông ta ngoặt cổ tay tôi ra sau lưng và trói chúng bằng chiếc áo pull của tôi đang vương trên giường. Cái nút không thực sự thắt chặt, điều này dù sao cũng làm tôi yên tâm đôi chút, tôi có thể tự giải thoát cho mình nếu muốn.

Joe không có vẻ sẵn lòng để cho tôi khả năng ấy. Ông ấy tóm lấy một sợi dây từ đầu đó ra và trói mất cả chân tôi lại, chân tôi vẫn luôn ngoặt lên trên lưng. Rồi, để phòng bất trắc, trói luôn chân với cổ tay. Tôi hẳn phải giống một miếng thịt đông lạnh ở cửa hàng bán thịt. Tại sao tôi lại để mình bị làm như thế?

Thế rồi ông ta lôi một cái dương vật giả từ chiếc va li nhỏ của mình ra. Đây không phải lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy thứ đó, nhưng với tôi cái này có vẻ to hơn. Nhìn vật ấy, tôi run rẩy và phát ra một tiếng rên vì sợ hãi. Joe không có phản ứng. Ông ta cũng chẳng thêm quan tâm khi mà giờ đây tôi đã bị trói.

Bị giam hãm. Giờ đây tôi là con điểm phở mặt cho ông ta.

Ông ta tiến về phía tôi và nhét một chiếc khăn giấy vào miệng tôi, rồi tô điểm bằng một miếng vải bịt mắt quấn quanh đầu tôi để hoàn tất mọi thứ. Ông ta đã biến tôi thành bất động và cảm lạnh trong vòng hai phút mà tôi chẳng thể phản kháng gì. Tôi cảm thấy bất lực và lo sợ tự nhắc đi nhắc lại trong lòng: "Nếu có đau chẳng nữa, mình cũng sẽ không thể kêu."

Nhờ chất bôi trơn và cái vật siêu tự nhiên của ông ta, Joe đã làm thể xác tôi cảm thấy hưng phấn. Tiếp đến là khiếp sợ và đau đớn. Cứ đầu tiên đau không thể tả xiết.

Tôi hét lên một tiếng nghẹn lại trong khăn giấy. Hoàn toàn trái lại, ông ta không dừng. Tôi hét lên những tiếng "Dừng lại" không thành tiếng, nước mắt chảy trên khuôn mặt tôi vì đau đớn không thể chịu đựng nổi. Trong chừng mực có thể, tôi ép hai đùi lại với nhau để làm ông ta hiểu rằng phải dừng lại. Tôi ngo nguẩy chân tay mạnh và nhiều tới mức ông ta không thể giữ nổi tôi và nhét bất cứ cái gì vào tôi. Hơn nữa, hẳn những tiếng gào rống của tôi cũng đã bắt đầu phát ra bên ngoài. Hoảng hốt trước nỗi kinh hoàng này, ông ta cuối cùng cũng tháo dải bịt mắt và dây trói, để tôi lại được tự do. Ngay khi cái nút cuối cùng được tháo ra, tôi nhảy vọt lên đứng bằng hai chân. Tôi từ từ quay lại, tóc rối tung, hơi thở còn hỗn hển. Tôi hẳn có vẻ đang nổi cơn thịnh nộ. Giờ tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta. Tôi muốn giết người.

Còn ông ta, ông ta chỉ nhìn tôi với vẻ tiêu ngấu, vì biết rõ trạng thái tinh thần của tôi. Nhưng một lần nữa, tình thế lại làm ông ta hài lòng. Nhìn đôi mắt tôi đỏ ngầu vằn tia máu, ông ta làm ra vẻ vô tội:

- Thế nào? Tôi tin rằng em thích thế, sự phục tùng...

Nhưng chính ông ta cũng không tin điều đó nữa. Tôi không trả lời nhưng lao vào đồng quần áo và bắt đầu mặc lại với vận tốc của tàu siêu tốc. Ai mà biết được ông ta còn có thể làm gì!... Tôi đã thấy quá đủ cho ngày hôm nay. Và lại, cho mãi mãi

- Em đi à? Chúng ta đã thỏa thuận là hai giờ. Em còn ở với tôi một giờ nữa.

Vì sợ ông ta trở nên dữ tợn, tôi quyết định bịa ra một cái cớ. Có thể ông ta sẽ không tin nó, nhưng chẳng quan trọng, tôi phải đi. Bàn tay run run, tôi lấy được sức lực để hấp tấp lắp bắp:

- Hôm nay là sinh nhật tôi, cuối cùng tôi sẽ không đi làm nữa. Các bạn tôi chờ tôi ở một quán cà phê để uống vài ly chúc mừng. Hơn nữa, tôi lại đang trong đợt thi giữa kỳ, vì thế tôi sẽ không thể ở lại lâu với họ, sau đó tôi phải về nhà ôn bài.

Tôi vừa đưa ra cho ông ta nhiều lý do cáo lỗi nhất có thể vừa tự nhủ rằng trong cái đồng dối trá này, ông ta sẽ thấy một cái là chấp nhận được. Tôi cảm thấy cơ thể và tâm trí mình sắp khủng hoảng vì kinh hoàng, tôi phải thoát ra khỏi đây trước khi phát điên, thoát khỏi cái phòng khách sạn bẩn thỉu này. Tiền hay không tiền, tôi cũng sẽ rời khỏi nơi ấy.

Thế là Joe sử dụng những lý lẽ cuối cùng có khả năng tán tỉnh tôi để tôi ở lại với ông ta thêm chút nữa. Ông ta chơi con bài xin lỗi.

- Không cần phải làm thế đâu, Laura, đó chỉ là một chút kích thích thôi.

- Một chút kích thích? Tốt thôi, đó hoàn toàn không phải kiểu của tôi...

Tôi dừng lại ở đó, thấy nói với ông ta chẳng ích lợi gì nữa. Giờ tôi đã mặc xong quần áo và đang xỏ tay vào áo khoác thì Joe nói với tôi:

- Em không tắm à?

Câu trả lời của tôi bật ra cụt ngắn:

- Không, tôi đi.

Tôi đã phá vỡ cùng lúc nhiều mệnh lệnh của ông ta, và ông ta bối rối, không biết phản ứng thế nào. Tôi không muốn để ông ta có chút thời gian nào suy nghĩ về vấn đề, tôi đã đặt tay lên tay nắm cửa ra vào. Tôi chợt quay lại, ý thức được mình đã quên cái gì đó. Không hề nhìn ông ta, tôi tóm lấy cái máy tính, kẹp nó dưới cánh tay mình, và tôi đi ra, nhanh hết mức.

Trong hành lang, Joe bắt kịp tôi.

- Đây, Laura, em còn quên cái này.

Ông ta chìa ra cho tôi một cái phong bì. Giống cái lần trước. Tôi mở ra và... thấy 400 euro bên trong. Ông ta đưa tay tới gần đầu tôi trong khi tôi ngẩng mặt về phía ông ta. Nét mặt tôi nhăn nhó hơn bao giờ hết. Ông ta vừa vuốt ve tóc tôi vừa nói:

- Tốt lắm, tôi thích.

Ông ta nói với tôi câu đó bằng giọng âu yếm, cái giọng một lần nữa làm tôi phát nôn. Tôi gần như giật cái phong bì khỏi tay ông ta và vụt lao đi không ngoái lại.

Tôi chạy đến dứt hơi khỏi khách sạn. Những giọt nước mắt lăn trên má tôi nhưng gần như biến thành băng vì cái giá lạnh của mùa đông. Tôi không thể ở một mình. Tôi đi thẳng tới quán bar hộ mệnh của mình, nơi đó đã đón chào tôi khi, sau lần đầu tiên, tôi không muốn về nhà.

Paul ở đó, đằng sau quầy, đang lau chùi chiếc ly không biết thứ bao nhiêu trong ngày. Anh ta nhìn thấy tôi bước vào với vẻ như đang trong thảm họa, má đỏ ửng vì lạnh, mắt long lanh. Tôi không có ý định kể cho anh ta nghe nỗi bất hạnh của mình; không bao giờ có ai được biết bất cứ điều gì. Về ngoài của tôi không bình thường, anh ta sẽ không tin nếu tôi nói rằng mọi chuyện đều ổn. Khuôn mặt tôi để lộ sự hốt hoảng cực độ: cách duy nhất để tôi thoát ra là khoe rằng có một xáo trộn dễ chịu.

- Laura? Mọi chuyện ổn chứ? anh ta hỏi tôi trong lúc tôi ngồi vào một cái ghế cao ở quầy bar.

- Vâng, rất ổn. Một chuyện điên rồ vừa xảy ra với em!

Về điểm này, tôi không lừa anh ta. "Nhanh lên nào, bịa ra cái gì đó đi."

- Em vừa thắng được cái máy tính xách tay này ở chỗ làm! Thật tuyệt, phải không?

A, một cái cơ hoàn hảo! Tôi thoát trót lọt. Tôi giờ ra cho anh ta cái vật vừa vất vả kiếm được. Trong thâm tâm, tôi tự trao tặng cho mình danh hiệu kẻ nói dối tài nhất trong năm. Paul chúc mừng tôi, rõ ràng là mừng cho tôi. Tôi bảo anh cho tôi một tách cà phê, và không cần phải hỏi, anh ta kể cho tôi những chuyện ngồi lê đôi mách mới nhất trong khu phố. Thật tốt, nói hay nghĩ sẽ là một cố gắng kinh khủng với tôi vào thời điểm này.

Sau vài phút, tôi ngắt lời anh ta:

- Paul, nói xem anh có phiền không nếu em tắm một chút?

- Không, hoàn toàn không, cứ tự nhiên như ở nhà.

Tôi không thể ở lại thêm một phút nào nữa với cái mùi của Joe trên da thịt, và vì có thể được tắm nên tôi tóm ngay lấy cơ hội. Tôi tiến về phía phòng trong để đến tầng có phòng tắm, cái máy tính vẫn kẹp dưới cánh tay. Cấu ghét và nổi hờn đóng cựa trong người tôi, phải kỳ cọ rất nhiều mới tẩy được hết.

Tôi để nước chảy dọc trên cơ thể mình, và dùng hết nửa lọ sữa tắm. Khi bước ra, tôi cảm thấy vẫn dơ bẩn như lúc trước. Đột nhiên, tất cả thay đổi. Tôi nhìn thấy cái máy tính đặt trong một góc phòng và có cái gì đó điên rồ xảy ra mà tôi không thể đoán thấy từ một giây trước: tôi mỉm cười. Tôi chỉ đơn giản là hạnh phúc khi biết rằng giờ nó là của tôi. Niềm vui trỗi dậy và những lo sợ của tôi lúc ra khỏi khách sạn nhẹ nhàng biến mất. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm và lại sẵn sàng đương đầu với cuộc sống. Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật tôi, và tôi không muốn làm hỏng ngày này bằng những suy nghĩ đen tối, tôi còn cả thời gian phía trước để mà ủ ê. Tôi sẽ không bao giờ tin được rằng mình sẽ cười vào buổi chiều ấy.

Tôi dọn đồ, tạm biệt Paul và rời quán bar, tinh thần có vẻ bình thản. Tôi đi về hướng chỗ làm. Tôi thậm chí còn không cảm thấy bị ối khi đã vui mừng vì cái vật này.

Chúc mừng sinh nhật, Laura.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tình yêu

Tháng Ba 2007

Chẳng có gì được cụ thể hóa giữa chúng tôi, Olivier và tôi vẫn tiếp tục gặp nhau song song với những hoạt động ngoại khóa cấm kỵ của tôi. Chúng tôi thích mỗi quan hệ thuần khiết của mình. Dù sao đi nữa đây cũng không phải một mối quan hệ yêu đương được chính thức hóa. Tôi cố tự thuyết phục, để làm dịu đi sự nóng lòng của mình, rằng tôi thích tình trạng này hơn. Cả hai chúng tôi đều sợ điều có thể xảy ra khi chúng tôi hôn nhau. Nhiều lần một tuần, chúng tôi gặp nhau sau giờ làm của tôi và thường là quán bar của Paul, nơi chúng tôi gặp lần đầu.

Tôi không biết anh kiếm sống bằng cách nào bởi anh lúc nào cũng có vẻ sẵn sàng cho những cuộc hẹn và thường là người đề nghị. Tôi tự nhủ hân anh đang thất nghiệp. Tôi không tránh khỏi so sánh anh với bạn trai cũ của tôi. Từ một kẻ hà tiện, tôi chuyển sang một người chắc chắn không rộng rãi lắm về tài chính nhưng, ngay khi có thể, lại dẫn tôi đi ăn tối. Thậm chí chưa vượt qua cái ngưỡng hôn nhau, tôi đã biết anh là người quan trọng với đời tôi.

Chúng tôi không bao giờ nói với nhau về cuộc sống bí mật của tôi như một vấn đề cần phải giải quyết. Dường như Olivier đã chấp nhận ý nghĩ rằng anh quan tâm đến một cô gái bán thân để có tiền đi học. Thú thật rằng đã từ lâu tôi mất đi khả năng suy nghĩ sáng suốt và rõ ràng về phần đời này của mình. Olivier cũng chẳng bao giờ hỏi tôi điều gì. Có lẽ anh còn có những con quỷ khác phải chống lại trước khi có thể tấn công con quỷ của tôi.

Chúng tôi dành nhiều ngày trời bên nhau, lang thang trong V., hay những buổi tối dài trò chuyện ở nhà tôi cho đến bình minh. Chúng tôi dễ dàng hiểu nhau, đôi khi cũng bất đồng, nhưng mối quan hệ của chúng tôi thâm đậm tình người: người này luôn tìm cách nắm bắt được ý nghĩ của người kia trước khi phê phán nó. Chúng tôi cũng trêu đùa nhau suốt. Nụ cười của anh thực sự làm đã tai, đã mắt tôi. Ngay trước khi nó bùng nổ, tôi hình dung nó sắp hiện ra trên đôi môi anh, đôi môi đang chum lại trong một cái nhún bất chợt để rồi cuối cùng hoàn toàn giãn ra. Thế là tôi nhìn anh và bị lôi cuốn bởi bức tranh đáng ngạc nhiên này, quên luôn cả nụ cười của chính mình. Anh ấy không đẹp trai, nhưng trong mắt tôi, anh tuyệt vời. Không hề hoàn hảo chút nào, và thậm chí chính điều đó khiến anh trở nên rất cao quý. Vậy là anh ngừng đùa để đến lượt mình chiêm ngưỡng tôi, rồi im lặng bao trùm, tự nhiên và đẹp.

Tôi chẳng hề ngạc nhiên về chuyện chúng tôi lại nhanh chóng trở nên quá gần gũi đến vậy. Tôi không mất nhiều thời gian tìm cách lý giải, cuộc sống và những lần gặp anh luôn chẳng hề có lời giải thích nào cả. Tôi thường hành động như thế, để các sự kiện cuốn mình đi, chấp nhận chúng như chúng vốn có và cố gắng, trong chừng mực có thể, không phàn nàn.

Một tối, anh gọi mời tôi tới nhà anh ăn tối. Tôi vui vẻ nhận lời, sự hiện diện của anh ngày càng trở nên thiết yếu trong mắt tôi, tôi nhớ anh còn cao ngay khi vừa rời anh.

Buổi tối diễn ra như thường lệ, trong niềm vui và tâm trạng hứng khởi. Chúng tôi vui mừng vì được ở cùng nhau, ngay cả khi chúng tôi vừa gặp nhau hôm qua. Cuộc chuyện trò đi theo lối quen thuộc của nó: những câu vô nghĩa, những tiếng cười đùa huyền ảo hòa trộn cùng những chủ đề nghiêm túc hơn. Sau đó, cuối bữa ăn, Olivier cầm ly rượu vang đỏ trong tay và gõ gõ cái dao vào cạnh đĩa tạo thành một âm thanh ra dấu im lặng. Mặt anh có vẻ trịnh trọng, và vì đó là một vẻ mà tôi chưa thấy ở anh nên tôi hơi cứng đờ người trên ghế.

- Laura...

Anh vẫn đang tìm kiếm từ ngữ, đó có phải dấu hiệu tốt không? Tôi không trả lời, chẳng ích gì.

- Laura...

Rồi anh nhẹ nhàng đứng dậy để ôm hôn tôi. Đó là lời tỏ tình đẹp nhất mà người ta chưa bao giờ dành cho tôi. Những tháng vừa qua, tôi đã nghe tên mình quá nhiều lần bị méo mó do những ham muốn dữ tợn ở những người xa lạ. Tôi thậm chí đã mong ước không bao giờ nghe thấy nó nữa, đến mức nó đẩy chúng tâm thần phân lập của tôi đến cực điểm, buộc tôi thần nhiên chấp nhận một người bạn tưởng tượng mới của mình, một cô bạn cùng phòng trọ trong tâm trí mình: Laura gái bán hoa.

Nhưng giờ đây, bản thể của tôi đã hoàn toàn tìm lại được vị trí và lý do tồn tại. Tôi không phải là một con điểm trong mắt anh, tôi là Laura. Nụ hôn này thể hiện rõ ràng điều mà chúng tôi không dám thừa nhận từ suốt nhiều tuần nay: chúng tôi yêu nhau say đắm. Sau Manu, tôi không bao giờ có thể nghĩ mình lại yêu lại nhanh đến thế, do cuộc sống bí ẩn giấu giếm của tôi. Dĩ nhiên tôi chẳng có tình cảm gì với các khách hàng của mình, và vì vậy, tôi có cảm tưởng mình đã trở nên khép kín trước mọi cảm xúc. Tối nay Olivier đã chứng minh cho tôi thấy điều ngược lại. Nhờ nụ hôn này, nụ hôn vốn hoàn toàn vô nghĩa với nhiều người, tôi thấy mình sống lại, tôi chấp nhận mình với tư cách một người được yêu và không chỉ là một vật để phục vụ những kẻ xa lạ.

Những tuần tiếp theo là những tuần mãnh liệt nhất trong cuộc sống còn non trẻ của tôi. Olivier và tôi không rời nhau nữa, chúng tôi tiến bước trong cuộc sống chung, mà không hề đặt ra cho mình câu hỏi về tương lai. Tôi tiếp tục gặp khách hàng, đơn giản vì tôi luôn cần bằng ấy tiền. Tôi ngày càng trở nên đòi hỏi cao hơn trên con tàu cuộc sống của mình, tôi tự cho phép tặng mình những thứ mà tôi không bao giờ dám tưởng tượng là được sở hữu sáu tháng trước đây.

Lần đầu tiên chúng tôi làm tình, có gì đó rất ý nghĩa đã diễn ra. Đang giữa cuộc, Olivier ngừng lại để nhìn sâu vào tôi bằng đôi mắt xanh của anh. Đột nhiên anh phá vỡ sự im lặng và nói với tôi:

- Laura...

Anh nuốt nước bọt, như thể để lấy dũng khí mà nói.

- Laura, em làm gì ở đây?

- Ồ, em ở đây với anh. Chúng ta làm tình với nhau.

- Không, Laura. Ở đây, em chỉ mặc cho anh ngủ với em, không giống nhau đâu.

Tôi hơi co lại một chút.

- Laura, anh không ngủ với em. Anh làm tình với em.

Tôi dừng lại hoàn toàn để nghĩ một lúc về những gì Olivier vừa nói với tôi. Sau những tháng chỉ có chuyện tình dục với khách hàng, tôi không nhận ra rằng mình đã tự có những phản xạ để bảo vệ mình. Chờ đợi, không động đậy, nhắm mắt: tất cả những điều này hiển nhiên không thích hợp với người yêu.

Olivier ôm chặt tôi rất lâu trong vòng tay anh và tôi trôi vào một giấc ngủ bình lặng, sâu và thanh thản. Ngày hôm sau, chúng tôi làm tình ngọt ngào tuyệt vời.

Olivier không nhắm mắt làm ngơ trước cuộc sống cảm kỳ của tôi, hoàn toàn ngược lại. Dần dần, anh trở thành sổ ghi lịch làm việc của tôi: tôi luôn báo cho anh giờ và địa điểm các cuộc hẹn của mình, phòng trường hợp có chuyện gì đó xảy ra với tôi. Tôi không tính đến sự kỳ cục trong mối quan hệ này. Anh cho phép tôi thực sự lừa dối anh và, tệ hơn, anh giúp tôi tổ chức công việc. Chúng tôi không nói lại chuyện sau đó, bởi anh không cần nghe chuyện gì đã diễn ra. Tôi không coi anh là một kẻ thích bạo dâm và tôi cũng không tự coi mình là một đứa thích những trò gây đau ấy. Chúng tôi chỉ đơn giản muốn chia sẻ với nhau tất cả và nếu để được thế, anh cần phải biết tên các khách hàng và giờ hẹn của tôi, tôi cũng sẵn sàng nói với anh.

Một lần, tôi thỏa thuận hẹn với một khách mới, ở gần ga. Tôi phải gặp anh ta vào cuối buổi chiều, và trước khi đến đó, Olivier và tôi qua uống một tách cà phê tại quán bar của Paul. Trong khi tôi uống ngụm cà phê nóng đầu tiên, điện thoại của tôi đổ chuông. ở đầu dây bên kia là người đàn ông đang nói với tôi.

- Laura? Phải, tôi muốn chúng ta gặp nhau tại bãi đỗ xe trước nhà ga, khoảng chín giờ tối, được không? Tôi biết như thế là muộn hơn dự kiến, nhưng tôi có chút chuyện trực trực trước đó.

- Trước cửa ga? Tôi không rõ lắm...

Gã này trở nên ám muội.

- Trước cửa ga, như thế không được an toàn lắm, tôi không chắc muốn gặp anh ở đó vào một giờ thế này.

Olivier đã ngẩng đầu lên và giờ đang nghe cuộc đối thoại.

- Nhưng không, đừng lo lắng, Laura, tôi sẽ đi ô tô, tôi sẽ qua chỗ ấy chỉ để đón em và chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi. Chúng ta sẽ không qua đêm ở đó!

Cuộc đối thoại phải chấm dứt ngay lập tức và phải hủy cuộc hẹn này. Không có chuyện tôi gặp một người không quen biết trong ô tô của anh ta ở gần nhà ga vào một giờ muộn như thế.

- Tôi phải hủy, tôi không rảnh vào giờ đó.

Tôi cúp máy mà không chờ đợi câu trả lời từ phía anh ta. Olivier không rời mắt khỏi tôi, nhưng tôi tránh mắt anh. Anh cảm thấy rõ có gì đó không ổn.

- Mọi chuyện ổn chứ? cuối cùng anh cũng hỏi.

- Vâng, tất cả đều ổn. Em hủy khách hàng này.

Anh thậm chí chưa kịp cười thì điện thoại của tôi lại bắt đầu kêu. Lẽ ra tôi phải đoán trước được điều đó, gã kỳ cục này không từ bỏ sớm như thế. Chúng tôi lắng nghe tiếng chuông inh ỏi của điện thoại. Chúng tôi hiểu ai gọi, và lần đầu tiên trong mối quan hệ giữa chúng tôi, tôi cảm thấy trò chơi bị cảm đoán của mình xen vào giữa hai đứa.

Tôi nghe máy. Vẫn là anh ta.

- Laura, tại sao em cúp máy? Tôi chắc rằng chúng ta có thể gặp nhau muộn hơn, hoặc vào một ngày khác. Tóm lại, chúng ta có thể thu xếp, đúng không?

Tôi áp úng rằng tôi không rảnh, và một lần nữa, tôi tàn nhẫn cúp máy. Mắt Olivier bùng bùng giận dữ, anh sắp nổ tung. Tôi cầm lấy hai tay anh và phủ lên chúng một trận mưa những nụ hôn. Chúng tôi cảm thấy áp lực của hoàn cảnh, chờ đợi điện thoại lại bắt đầu đổ chuông như một điều hiển nhiên.

Quả thật sự im lặng của chúng tôi bị phá vỡ vài phút sau. Trong một hành động hết sức dữ dội, Olivier giựt lấy cái máy và vừa bật phím nghe vừa hét lên một tiếng "alô" đầy giận dữ.

Tôi không hề có ý niệm về những gì người khách hàng đã nói. Tôi cho rằng anh ta đã sợ hãi khi nghe thấy một giọng đàn ông hẳn học. Tôi chỉ quan sát Olivier rống lên với người đó là đừng bao giờ gọi lại cho tôi nữa, rằng đích thân sẽ lo đi tìm hắn nếu hắn cứ cố tìm cách liên lạc lại với tôi.

Tôi hiểu rằng chúng tôi đã vượt quá giới hạn của mình. Trong lúc hết lên, trong lúc nổi khùng, trong lúc không biết mình nói gì nữa, Olivier đã thả phanh nổi giận dữ mà anh đã tích tụ, dù vô thức hay không, trong những tuần vừa qua.

Sau vài giây chửi rủa, anh đập mạnh chiếc điện thoại xuống bàn gỗ. Anh chỉ nhìn tôi trong chớp mắt rồi chuyển hướng nhìn chăm chăm vào tách cà phê của mình. Không còn lịch làm việc, không còn kế hoạch cho cả hai, tôi trở lại là bạn gái của anh và anh lại quyết định nhắm mắt trước những gì lẽ ra anh không bao giờ nên biết.

Mối quan hệ tình cảm thâm thiết giữa chúng tôi nhanh chóng bị mục rỗng bởi cảnh đó. Olivier không thể giả vờ được nữa. Về phía tôi, tôi không thể dừng lại: tôi luôn muốn nhiều hơn. Vào thời điểm này của đời tôi, mất Olivier là điều tôi sợ hãi nhất trên đời, nhưng bất chấp tất cả tôi vẫn tiếp tục gặp khách hàng. Làm tiền cũng đã trở thành một phần cuộc sống hằng ngày của tôi, và tôi tin rằng mình sẽ không thể thoát khỏi những khó khăn tài chính nếu không có nghề đó.

Một sáng, khi thức dậy ở nhà anh, tôi thấy giường trống trơn. Chỗ nằm vẫn còn ấm và trời mới vừa sáng. Olivier đang ở trong bếp, bên cửa sổ, ngắm nghĩ. Anh chậm chậm uống cà phê, ánh mắt không chút sức sống.

Tôi nhón mũi chân tiến lại gần và âu yếm vòng tay qua lưng anh. Anh không phản ứng. Sau đó diễn ra cái điều mà tôi lo sợ từ nhiều ngày nay.

- Laura...

Vẫn luôn là "Laura" ấy quay lại, anh đã dùng chính nó để cho tôi thấy tình yêu nồng nàn của anh, để giúp tôi tìm lại bản thân mình. Nhưng lần này, nó vang lên khác một cách khủng khiếp. "Laura" này là một dấu chấm hết, "Laura" này chấm dứt câu chuyện của chúng tôi trong căn bếp tối tăm này, vào buổi bình minh.

Thế là hết. Tôi ra đi ngay ngày hôm đó, thu gom đồ đạc rải rác khắp căn hộ ngổn ngang của anh. Chỉ khi ra bên ngoài tôi mới để nước mắt lên trên má mình. Lần này, tôi không lau chúng, chúng xứng đáng được giàn giụa trên mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hoàng Sơ

Ngày 25 tháng 3 năm 2007

Chống khuỷu tay vào quầy bar của Paul, tôi trò chuyện tử tế, hời hợt. Tôi không quay lại đây kể từ khi chia tay với Olivier một tuần trước. Và lại, anh cũng cần trọng tránh nơi này.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy cô đơn giữa mọi người. Tôi đã lựa chọn, cách đây vài tháng, thổ lộ bí mật nặng nề của mình, và giờ, tôi có cảm tưởng mình không thể chôn vùi nó xuống tận sâu thẳm lòng mình như trước đây nữa. Nó nặng hơn rất nhiều trong tôi.

Paul tệ hại không nhắc đến Olivier: có thể vì tôn trọng nỗi đau đớn thẳm lặng của chúng tôi. Cũng có thể vì anh ta hoàn toàn chẳng quan tâm. Những cuộc đối thoại nhẹ nhàng và vô bổ, vì thế, một cách tự nhiên, lại trở lại là sự trao đổi chính giữa chúng tôi.

Chiều nay, tôi đã quyết định ra khỏi nhà, sau một tuần liên nghiền ngẫm nỗi đau trong căn hộ của mình, chìm đắm trong bài vở, Tôi biết rằng mình phải quên và phải bước sang trang mới, nhưng việc đó khó khăn hơn nhiều so với tôi tưởng tượng. Tôi phải lấy lại một cuộc sống "bình thường", dù tôi quyết định không thể coi nó như thế nữa.

Cửa đột nhiên mở, quán bar không lớn lắm, các khách hàng bước vào không tránh khỏi chút ánh mắt chăm chăm của những người đang ăn uống.

Tôi nhận ra anh ta ngay lập tức. Máu tôi đông cứng lại, tôi cứng đờ người. Anh ta đi cùng bạn gái, thậm chí có thể là vợ anh ta, và, tốt độ khủng khiếp, có cả con anh ta. Đó là một cậu bé tóc vàng và tươi cười, với đôi mắt màu xanh da trời và những lọn tóc tuyệt vời. Tôi chỉ liếc nhìn nhanh người vợ. Điều đó mạnh hơn tôi, tôi phải nhìn rõ cô ấy. Cô ấy tóc nâu và khá cao lớn, hơi tròn trĩnh nhưng rất duyên dáng. Cô ấy đặt tay cậu bé và cười với nó. Đó chắc hẳn là người mẹ tốt.

Tôi vội vàng quay lại quầy bar, lưng quay ra cửa. Tôi không biết làm gì nữa.

- Chào, Paul, anh ta nói.

- Chào, Mathias! Anh khỏe không? Lâu lắm rồi! A, hôm nay anh dẫn cả nhà tới!

Mẹ kiếp, họ biết nhau! Đúng là địa ngục! Một tháng trước, gã này đã liên lạc với tôi để được "massage" tại một khách sạn hạng xoàng. Giờ tôi gặp lại anh ta, trong quán bar này, quán bar của tôi. Tôi không dám đứng dậy khỏi chiếc ghế cao này nữa, để không phải đối mặt với anh ta, đương nhiên,

nhưng cũng để không phải chứng kiến những gì đang thực sự diễn ra.

Trong lúc đó, Mathias vẫn không nhận thấy sự có mặt của tôi và tiếp tục trò chuyện với Paul trong khi, sau lưng tôi, ở phía sau một chút, tôi nghe thấy lọn tóc vàng đang liu lo với mẹ mình. Mathias mới gặp tôi một lần, cũng dễ hiểu nếu anh ta không nhận ra gáy tôi. Xét đến cùng, tôi chỉ là một sai lầm dễ chịu mà anh ta rất nhanh chóng quên đi. Còn tôi, tôi nhận ra tất cả bọn họ, tôi thuộc lòng khuôn mặt họ, vì đã quan sát họ rất kỹ. Tôi nhận ra giọng nói của họ, và thường quay đầu lại trên phố vì tưởng đã nghe thấy một trong những giọng nói ấy.

Giờ anh ta đã thực sự chống khuỷu tay vào quầy bar, khễ sụt qua vai tôi. Tôi phải đi, tôi phải rời khỏi quán bar này nhanh nhất có thể. Tôi tụt xuống ghế đầu cúi gằm, và hơi vấp vào cái túi của tôi đặt trên mặt đất, việc đó khiến anh ta quay lại.

Ánh mắt chúng tôi giao nhau. Miệng anh ta hé mở. Anh ta biết đã nhìn thấy tôi ở đâu đó, và sau một giây lục tìm trong đầu, anh ta đã nhớ ra ở đâu. Tôi thấy trong mắt anh ta nỗi khiếp sợ kinh hoàng. Chúng tôi chỉ bất động trong một giây, nhưng với tôi tưởng chừng như vô tận.

Thấy tôi cầm túi và chuẩn bị đi, Paul hỏi:

- Em đã đi đấy à, Laura? Em thậm chí còn chưa uống xong cà phê của mình!
- Em vừa mới nhớ ra mình có chút việc phải làm, em phải đi, tôi áp úng trong lúc vương vius với cái quai túi.
- Đợi một chút, , lại đây, để anh giới thiệu em với Mathias, một trong những chiến hữu tốt nhất của anh!

"Không, em đã biết chiến hữu của anh rồi và thậm chí còn biết khá rõ nữa". Paul không thể hiểu được nỗi sợ hãi xâm chiếm tôi lúc này. Nếu chạm vào hai bàn tay xâm xấp ướt của tôi, anh sẽ hiểu được điều gì đó không bình thường đang diễn ra. Mathias, về phần mình, hoảng loạn liếc nhìn về phía người yêu đầu của anh ta đang ngồi phía sau, cô đang bận rộn chơi đùa hạnh phúc với đứa con.

- Xin chào, rất hân hạnh, Laura, tôi vừa nói vừa chìa tay ra cho anh ta bắt.
- Ồ, chào, ờ... Mathias, rất hân hạnh.

Thật khó tin, những ngón tay chúng tôi, cứng đờ như đá, chạm vào nhau trong một cái bắt tay qua loa và nhanh chóng. Ánh mắt hoảng sợ của chúng tôi vội lảng đi. Paul nhận thấy sự lúng túng của cả hai.

- Sao thế, Laura? Em không muốn ở lại thêm lát nữa à?
- Không, em phải đi, rất tiếc.

A, đúng thế, tôi tiếc. Không ngừng nhằng thêm, tôi đã tiến về phía lối ra và áp úng một câu tạm biệt không rõ tiếng. Tôi thấy ánh mắt của Paul, anh không hiểu gì, chỉ nhún vai và tiếp tục lau chùi ly tách.

Tôi chạy trong một hoặc hai phút không hề dừng lại, để tránh xa quán bar ấy và tránh xa thời điểm ấy của tâm trí mình. Cuộc chạy của tôi kết thúc ở góc một con phố nhỏ, tôi hít một hơi dài, bầu không khí mát mẻ. Bỗng nhiên, tôi vừa muốn hét lên vừa muốn khóc. Không thể chịu đựng được nữa: hai cuộc sống của tôi đã gặp nhau, hai con người của tôi đã sát kề nhau. Cho đến giờ, tôi đã tách biệt được mọi thứ, nhưng không thể đòi hỏi quá nhiều ở tôi. Tôi đã đối mặt với gia đình của Mathias: tất cả những gì tôi cố ngăn mình không tưởng tượng ra khi gặp một khách hàng hôm nay đã hiển hiện ra ngoài ý muốn của tôi.

Không thể tiếp tục nữa. Tôi phải rời thành phố này bằng mọi giá.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tức đoạt

Ngày 30 tháng Ba 2007

Tôi đã tự hứa với mình không gặp lại Joe, nhưng ông ta đã đánh được vào điểm yếu của tôi. Tôi đã báo cho ông ta biết về chuyến đi Paris sắp tới của mình. Tôi ngu ngốc nghĩ rằng như thế ông ta sẽ để tôi yên. Liệu đầu tôi còn minh mẫn chăng? "Đề đến Paris, cậu cần có tiền, cậu không thể đi mà chẳng có gì trong túi. Nào chỉ một lần cuối thôi, không phải gì to tát cả và cả hai ta sẽ sắp xếp được với nhau."

Cách đây không lâu tôi có số điện thoại di động của ông ta và ông ta có số của tôi. Tôi đã đưa nó cho ông ta vì sức ép, giờ tôi đã nhận ra sai lầm của mình. Nói rằng ông ta gọi điện cho tôi thường xuyên sẽ là nói dối: ông ta quấy rối tôi, chính xác từng từ! Tôi thực sự làm ông ta hài lòng và tôi phù hợp với tưởng tượng của ông ta về một cô sinh viên khêu gợi và ranh mãnh. Và thế là ông ta đề nghị tôi một điều điên rồ.

Không có gì quan trọng hơn 1000 euro cho năm giờ. Quả thực nó rất cám dỗ. Nhưng năm giờ, thật dài. Ông ta đang toan tính chuyện gì? Tôi lập tức nghĩ ngay đến số tiền mà chuyện đó mang lại. Tôi chưa bao giờ có được mức giá như vậy và số tiền này cho phép tôi bình tâm hơn để đến Paris. Như thế tôi có thể dành thời gian để tìm một công việc kha khá và phù hợp với tôi, chứ không phải chân chạy lăng quăng trong một quán bar xoàng xĩnh. Trong đầu tôi, không có chuyện lại rơi vào một mớ lộn xộn giống như ở V. Rõ ràng tôi đang chạy trốn khỏi thành phố này, tôi không muốn phải giấu giếm, phải tính toán và dối trá nữa. Tại Paris, tôi sẽ trở nên đứng đắn.

Chúng tôi đã định một cuộc hẹn tại chính khách sạn mọi khi. Xét cho cùng, nơi này khiến tôi yên tâm. Bất chấp tất cả, một sự tin tưởng, tôi thừa nhận là ngu ngốc, đã gắn kết tôi với Joe. Ông ta chắc chắn đã làm tôi hét lên vì đau đớn và nhục nhã vào lần gần đây nhất chúng tôi gặp nhau, nhưng ít nhất tôi biết ông ta, và tôi tin không mạo hiểm mạng sống của mình khi đi gặp ông ta. Tôi biết rằng bất chấp tất cả những gì ông ta có nguy cơ sẽ làm với tôi và sẽ khiến tôi khóc khi đêm đêm tôi hồi tưởng tới chúng trên giường mình, ông ta cũng sẽ không bóp cổ hay dùng dao đâm tôi. Tóm lại tôi đã nằm dưới tầm ảnh hưởng của ông ta. Ông ta trả hậu hĩnh.

Ban đầu, chúng tôi giữ liên lạc qua mail không thường xuyên lắm. Khi ông ta cố năn nỉ để sắp xếp một cuộc gặp mới, tôi cảm thấy ham muốn điên cuồng của ông ta qua vài dòng ông ta viết cho tôi. Lúc nào ông ta cũng đề nghị giờ hẹn với tôi, tôi lấy cớ rằng chúng không hợp với mình. Để làm ra vẻ mình cũng có thiện ý, tôi đưa ra các đề xuất của mình, nhưng vào những giờ mà tôi biết rằng ông ta không thể rảnh. Tôi đã thường xuyên tự hỏi tại sao tôi chơi trò chơi này, tại sao tôi không loại ông ta khỏi hòm thư của mình. Điều đó mạnh hơn tôi, tôi coi ông ta như một bánh xe dự phòng, một người thổi bay vấn đề tài chính cho tôi khi tôi thiếu tiền.

Và đây, tôi thực sự cần tiền kể từ khi tôi muốn chuyển đi, trốn chạy đi xa, vì cảm thấy cuộc sống của mình đang ngã về phía cái gì đó một cách đầy nguy hiểm mà tôi sẽ nhanh chóng không thể kiểm soát được nữa. Vấn đề quan trọng còn lại đương nhiên là tiền. Tôi không có một xu, kể cả để trả tiền vé tàu.

Tuy nhiên tôi đã sắp xếp hết mọi thứ: một người bạn của mẹ sẽ cho tôi ở nhờ trong thời gian tôi tìm việc và tìm nhà. Tôi đã đặt người ta làm được cho mình một chứng nhận y tế giả cho phép tôi không phải đến những giờ học thực hành tại trường đại học. Một cô bạn cùng trường sẽ đi giúp tôi tất cả các giờ lý thuyết và tôi sẽ tham gia thi vào cuối tháng Năm. Còn công việc làm thêm, mặc kệ. Dù sao, tôi cũng không định sống cả đời ở chỗ quảng cáo điện thoại. Gia đình đã được báo về chuyến đi sắp tới của tôi. Bố tôi thờ dài, không biết đến tôi có lẽ làm ông thích hơn là mắng chửi tôi. Ông có cảm giác như sống lại cái năm cuối tôi học cấp ba và việc tôi bỏ học. Nhưng không có chuyện tôi bỏ học, tôi sẽ tiếp tục học từ xa, trường đại học là lối thoát duy nhất của tôi. Tôi bám lấy ý nghĩ này chặt đến nỗi chưa bao giờ tôi có động lực để thành công đến vậy.

Tóm lại, chuyến đi lần này là cơ may cuối cùng để tôi thoát khỏi cảnh làm điểm mà tôi đang lạc lối trong đó. Ngay khi có tiền cho cái vé chiều đi chết tiệt ấy, tôi sẽ lên đường.

Nhưng tôi không có số tiền ấy. Trớ trêu thay, tôi phải gặp lại Joe để đưa mình ra khỏi cuộc đời gái bán hoa. Thế là tôi đã nhượng bộ trước những đề nghị của ông ta, và trong bức thư điện tử tôi đã hỏi ông ta số di động. Sau vài ngày suy nghĩ, tôi gọi cho ông ta.

- Joe, Laura đây.

- Chào, Laura, em thế nào?

Tôi không muốn nói mấy câu trống rỗng tầm phào. Vì vậy tôi lập tức cắt ngang cuộc nói chuyện và nói thẳng lý do cuộc gọi của mình.

- Năm giờ, Joe, không hơn một phút. Năm giờ với giá 1000 euro.

Hắn ông ta phải ngạc nhiên vì tôi đi thẳng vào vấn đề đó, nhưng rất nhanh, ông ta đã trả lời.

- Ồ, tuyệt vời, Laura. Năm tiếng thật tuyệt vời, và 1000 euro cũng phù hợp với tôi. Chúng ta gặp nhau như thường lệ, trước cửa khách sạn chứ? Quyết định là thứ Tư, 13 giờ nhé?

- Đồng ý, thứ Tư cũng được. Tôi sẽ đến.

- Đừng quên mang theo những bộ đồ khêu gợi đấy.

Tôi đập máy ngay sau đó. Lần nào ông ta cũng yêu cầu tôi tự trang bị một bộ quần áo hở hang quyến rũ, bởi quần jean và áo phông của tôi không khiến ông ta hưng phấn lắm, chúng không đủ. Điều mà ông ta muốn, đó là một nữ sinh viên vào vai người lớn trong những bộ đồ đàn bà. Ông ta thích thế.

Thứ Tư, chúng tôi gặp nhau trước cửa khách sạn. Ông ta yêu cầu tôi vào trước. Tôi cảm thấy rõ ông ta đã có một kịch bản trong đầu; và tôi cho rằng một lá thư đang chờ đợi tôi trên giường, như thường lệ.

Đây rồi, một lá thư quả thực được đặt trên giường:

Xin chào, Laura

Tôi rất vui vì em đã đồng ý đến và tôi chắc chắn rằng cuộc hẹn này sẽ hoàn hảo.

Như thường lệ, trước tiên tôi muốn em tắm. Sau đó, em ra khỏi phòng rồi tới gõ cửa. Khi tôi trả lời, em hãy bước vào.

Những yêu cầu này vẫn như bình thường: tắm, cánh cửa, tóm lại chẳng có gì mới. Ở khía cạnh nào đó, điều này làm tôi an tâm. Tôi đặt lá thư xuống rồi đi về phía phòng tắm.

Vậy là tôi tắm, và để nước nóng chảy chậm chậm trên người mình. Tôi thấy mình uể oải và không sức sống. Hôm nay tôi không cảm thấy có sức mạnh để chống trả.

Sau khi tắm rửa cẩn thận, tôi quay lại phòng. Ông ta đã ở đó, nằm dài trên giường. Lặng thinh, tôi tiếp tục theo các chỉ dẫn của ông ta và ra khỏi phòng. Tôi gõ cửa, và vẫn không để ông ta có thời gian trả lời, hoảng sợ trước ý nghĩ gặp ai đó trong hành lang, tôi vào.

Ông ta không cử động, không nói năng, ra hiệu cho tôi phải cầm lại tờ giấy ở nơi tôi đã đặt nó.

Hôm nay, chúng ta sẽ dành khoảng nửa giờ trong phòng để nói chuyện, sau đó chúng ta sẽ tới một nơi mà tôi muốn chỉ cho em, ngay gần khách sạn.

Một nơi? Nơi nào? Ngay cả khi khách sạn này gọi cho tôi những thời điểm ghé thăm, nhưng tôi biết nó. Những địa điểm mà Joe có thể thường xuyên lui tới ở bên ngoài căn phòng này hoàn toàn xa lạ với tôi, và vì vậy mà nguy hiểm. Và lại tôi không hề muốn ở bên ngoài cùng ông ta, trước con mắt tất cả mọi người. Tôi không muốn chương trình của mình ra. Đầu tôi thực sự là một cái cân, nơi một bên lý trí tôi gào lên đòi tôi đi ra khỏi đây và bên kia 1000 euro lấp lánh. Tất cả những chuyện này chẳng báo trước điều gì tốt đẹp.

Đó là một sex shop mà tôi biết rất rõ, nơi chúng ta sẽ chơi đùa và cả hai đều thỏa mãn.

Tôi ngược nhìn thăm dò và có chút sợ sệt về phía ông ta.

- Nào, đến ngồi cùng tôi trên tràng kỷ, ông ta nói.

Vậy ra đó là cái mà ông ta gọi là "nói chuyện". Ông ta sẽ giờ hết tài hùng biện của mình ra để thuyết phục tôi đến cái nơi nhộp nhúa ấy với ông ta, tôi đã thấy trước cảnh đó.

- Nghe này, đó là một nơi rất hay, nó khiến tôi rất hưng phấn. Chỉ cách khách sạn có hai bước chân, chúng ta sẽ không có nguy cơ bị nhìn thấy trên đường. Nó thực sự rất gần.

- Joe, tôi hoàn toàn không thấy thế, có những người ở dưới kia, và tôi không muốn họ thấy tôi. Tôi không yên tâm. Thực sự không, chỗ đó không làm tôi thích, tôi thích ở lại đây hơn.

- Nhưng không, Laura, đừng lo lắng. Ở đó rất tốt, sẽ không có điều gì phải bận tâm cả, tôi có thể đảm bảo với em điều này. Sẽ không ai thấy em. Có một căn phòng ở sâu trong cửa hàng nơi chỉ có khách quen lui tới. Đây là một chỗ rất tốt, sẽ không ai nhìn thấy chúng ta ở đó, em có thể tin tôi. Có những băng video mà chúng ta có thể xem cùng nhau, rất kích thích. Tôi thường xuyên đến đó cùng các cô gái và mọi chuyện luôn diễn ra tốt đẹp.

Ông ta biết rằng phải thận trọng với tôi, rằng tôi sẽ từ chối. Dĩ nhiên tôi không biết những nơi kiểu thế này và ý niệm duy nhất của tôi về nó là sự nhơ nhớp. Tôi không thể tưởng tượng ra điều gì đang chờ đợi mình, và đó chính là vấn đề. Sau nhiều phút, ông ta nói:

- Nghe này, đi thôi và chúng ta sẽ xem xét. Nếu em thực sự không cảm thấy thoải mái, chúng ta sẽ trở lại khách sạn. Em biết không, tôi hoàn toàn hiểu, tôi là một người rất nhút nhát và cũng rất kín đáo.

Tôi thờ dãi, nhưng một giọng nói thì thầm với tôi: "1000 euro, Laura, và sau đó cậu thoát. Cậu sẽ để tất cả những thứ ghê tởm này lại sau lưng mình. Không có số tiền này, cậu sẽ không bao giờ đi được.

- Được. Nhưng khi nào tôi muốn, chúng ta quay trở về, cuối cùng tôi nói.

Thế là chúng tôi lên đường đến cái sex shop. Quả thực nó ở ngay cạnh khách sạn, tại góc phố.

Khi chúng tôi bước vào, chuông cửa vang lên. Tôi đối diện với người thu ngân của cửa hàng. Anh ta khoảng 25, 30 tuổi và đẹp trai đến nỗi tôi khựng lại một lát trước anh ta. Một anh chàng tuyệt làm sao! Trên phố, trong những hoàn cảnh khác, tôi có lẽ sẽ hỏi số điện thoại của anh ta. Nhưng ở đây, tại nơi này, đi cùng với Joe, người lẽ ra có thể là bố tôi, tôi đỏ chín mặt.

Anh ta cũng chú ý đến tôi. Trong một khoảnh khắc, nhờ vào ánh mắt anh ta tôi nhận thấy anh ta thích tôi, nhưng ánh mắt ấy chợt biến thành sự kinh tởm. Anh ta đánh giá tôi và chắc chắn phải tự nhủ rằng tôi chỉ là một con điểm để người ta ăn nằm với mình trong một sex shop. Anh ta chắc chắn đang tự trách cứ vì trong khoảnh khắc đã thấy tôi hợp với sở thích của mình. Tôi, một người có cá tính mạnh, một người không bao giờ chịu khuất phục, thú thật là tôi cảm thấy mình thật thấp hèn. Gã này cho tôi thấy tất cả những gì mà tôi không chịu thấy: hình ảnh của Laura trong cuộc sống thứ hai, hình ảnh của Laura gái bán hoa để cho những lão già bao mình. Phải, trong mắt anh ta, tôi chỉ đơn giản là một con điểm. Nhưng tốt thôi, anh ta cũng chỉ là một tay thu ngân ở sex shop!

Joe trả vài euro vào cửa, một khoản gọi là. Ông ta nhanh chóng bước về phía căn phòng ở cuối cửa hàng, khuất sau những tấm rèm lớn màu đen. Lại những tấm rèm. Luôn có chúng mỗi lần tôi gặp một khách hàng. Chúng xác nhận rằng những gì tôi làm là xấu xa, là bẩn thỉu. Tôi len mình vào trong phòng, tránh cái nhìn của người bán hàng, mặc dù người đó cũng không nhìn tôi nữa.

Nơi này rất tối, và phải mất vài giây tôi mới quen được với bóng tối. Tất cả những gì tôi có thể cảm thấy lúc đầu, là một thứ mùi nồng hoang dại, một thứ mùi da thịt con người. Một con rùng mình chạy dọc cơ thể tôi. Khi cuối cùng cũng có thể nhận rõ những gì xung quanh mình, tôi thấy cái máy chiếu lớn phía trước mặt đang phát bộ phim khiêu dâm trên đó một cô gái tóc vàng thô thiển đang hét lên vì khoái cảm. Khoảng hai mươi cái ghế xếp thành hàng trước màn hình. Nhìn lướt qua, có khoảng hơn chục người trong phòng, toàn là đàn ông, ngã ngửa trên ghế, hoặc đang đứng, thủ dâm. Tôi cố gắng không rên lên vì ghê tởm. Căn phòng khá rộng, theo những gì tôi thấy, tất cả đều trang trí màu đen. Tổng thể hơi giống một hộp đêm: người ta thấy rằng

nơi này để được thiết kế để tạo ra cảm giác sang trọng hợp mốt. Kết quả tồi tệ: bước vào phòng, người ta biết ngay rằng ở đây diễn ra những việc ám muội.

- Nào, ngồi xuống ghế đi, Joe nói với tôi, chúng ta sẽ xem phim cùng nhau một lát.

Lúng túng, tôi không biết làm gì nữa. Ngồi gần những gã này, tức là tạo cho họ một cơ may thấy tôi là ai. Và nếu tôi biết một người trong số họ? Tôi chẳng có bất kỳ lý lẽ nào chấp nhận được để biện minh. Ở trong một sex shop để chọn một cuốn băng video thì còn chấp nhận được, người ta sẽ thêu dệt tai tiếng về một con bé lẳng lơ có chút đòi bái. Nhưng ở trong căn phòng này chẳng hề có một chứng cứ ngoại phạm nào.

Ngượng ngùng, như một con bé sáu tuổi, tôi nghe những mệnh lệnh của con người là hiện thân của lẽ lỗi gia trưởng. Tôi ngồi ở hàng thứ hai, sau khi đã xem xét các chỗ trống, để không quá gần những người đàn ông khác. Còn Joe, ông ta đứng hơi lùi lại một chút để quan sát. Ông ta vừa nhìn các khách hàng của sex shop vừa liếc xem bộ phim. Tôi cảm thấy những ánh mắt quay về phía mình. Tôi là người đàn bà duy nhất trong căn phòng này. Những khách hàng hẳn phải tự nhủ rằng hôm nay mình thật may mắn: họ sẽ có thể thực hiện những trò tưởng tượng kích dục của mình với một phụ nữ, một phụ nữ thực sự.

Tôi cố gắng xem bộ phim và không suy nghĩ gì, nhưng đơn giản là không thể. Những tiếng kêu của một cô tóc vàng trên màn ảnh, tiếng rên rỉ vì khoái cảm của mấy gã đàn ông, tôi không thể lờ đi những âm thanh ấy. Tôi không muốn nhắm mắt. Trong một tình huống tương tự, tôi muốn làm chủ bản thân mình đến hết mức có thể.

Joe tiến lại gần tôi và vừa rí tai tôi vừa chỉ một người đàn ông tầm năm mươi tuổi:

- Người kia, em có thể để ông ta lại gần mình. Tôi đã nhắc với ông ta về em, ông ta sẽ không làm gì em cả, tôi biết ông ta. Người kia cũng thế, ông ta biết điều.

Lần này ông ta đang nói về một người đàn ông khác cũng tầm tuổi đó, ngồi hàng đầu tiên. Ông ta vô tư đưa ngón tay chỉ vào họ, dù gì họ cũng đang quá bận rộn với cuốn phim. Vậy là ông ta biết tất cả họ, và tệ hơn nữa, ông ta kể với họ về tôi! Tôi cảm thấy một cái bẫy khủng khiếp sắp vào mình. Tôi tin Joe sẽ bảo vệ tôi, trong khi đó ông ta lại là người chịu trách nhiệm về sự có mặt của tôi ở đây. Tôi thì thầm một tiếng "OK" nhỏ, trong khi vẫn tiếp tục quan sát quanh mình, như thể để xác định nguy hiểm sẽ đến từ đâu trước tiên.

- Đủ rồi, chúng ta xem thế là đủ cho hôm nay.

Joe nói điều đó như thể ông ta lôi tôi ra khỏi một việc mà tôi thích thú. Một cách tuyệt đối và xem xét tình hình, hiển nhiên là tôi thích ngồi lại tại đây suốt năm tiếng để xem bộ phim khiêu dâm này hơn. Tôi biết rằng đứng dậy và đi theo ông ta, những chuyện nghiêm túc sẽ bắt đầu. Tôi run rẩy trước.

- Em có mang đồ theo không? ông ta hỏi tôi.

- Có, tôi vừa nói vừa đưa tay chỉ một cái túi nhựa mà tôi đã cõi ra ngay khi mới đến và đặt dựa vào tường.

- Tốt, giờ đi thay quần áo đi, em có thể dùng một trong những cabin đằng kia.

Ông ta chỉ một cái cabin mà tôi không nhận thấy đằng sau mình. Có ba cái giống hệt nhau nằm thẳng hàng dựa lưng vào bức tường đối diện chỗ chiếu phim.

Tôi cầm lấy quần áo và vào trong cabin. Chỉ có chỗ cho một người và cái ghế tầm thường là đồ vật duy nhất có trong đó. Ánh sáng trắng làm tôi hơi lóa mắt khi bước vào, sau cảnh gần như tối đen trong căn phòng. Tôi lấy từ trong túi ra một chiếc váy ngủ đen hở vai. Tôi mau chóng thay đồ, sợ rằng có ai đó vào cabin và cố sờ soạng tôi. Khi ngẩng đầu lên, tôi thấy có những lỗ điểm rải rác ở các độ cao khác nhau trong cabin, nhưng tôi không hiểu ra ngay lập tức công dụng của chúng.

Khi tôi quay ra, tay vòng trước ngực áo hở vai để cố gắng che đi một phần da thịt mình, Joe đợi tôi ở bên ngoài. Ông ta có chút ấn tượng trước thứ quần áo lố lằng của tôi, nói chung tôi không quá cố gắng để mặc những thứ đồ kêu gọi.

- Rất tốt, váy ngủ rất đẹp! Nào, nghe tôi rõ nhé, em sẽ lại vào trong cabin và chờ đợi một lát. Khi chúng đến gần, em sẽ làm điều mà em muốn.

"Chúng" là thế nào? Tôi không hiểu điều ông ta nói với mình. Tôi không có thời gian để tìm hiểu. Joe từ từ đẩy tôi vào phía trong cabin, và đóng cửa lại sau lưng tôi. Tôi ngồi xuống ghế, ngáp ngừng. Phút sau, một dương vật thò vào qua một cái lỗ. Vậy đấy, chúng dùng để làm thế... Tất cả chúng sẽ vào, chờ đợi tôi chạm vào chúng và hơn thế nữa. Nhưng tôi rơi vào đâu thế này? Tôi thấy mình thật ngây thơ khi có thể tin rằng mọi chuyện sẽ diễn ra nhanh chóng.

Tôi nghe thấy những tiếng rên vì khoái cảm ở bên ngoài. Tôi đột nhiên co người lại, và ngay lập tức quay cái then cài cabin để nhốt mình trong đó. Ngã về phía sau, tôi thấy cái gì đó chạm vào lưng mình. Một cái khác. Rồi cái thứ ba, rồi những cái khác. Ngay cả khi tôi muốn, tôi cũng không thể sờ soạng vào tất cả, có quá nhiều.

Đột nhiên tôi thấy buồn nôn trước cảnh tượng điên rồ này. Tôi đưa tay ôm đầu và co người lại để không nhìn thấy chúng, cũng không cảm thấy chúng nữa. Tôi chẳng là gì cả, một thứ đồ vật không hơn, chỉ đơn giản là một cái máy thu dâm. Đây là một con ác mộng, chuyện này không thể nào đang thực sự diễn ra. Nếu đây là cái giá phải trả để đến Paris, thì tôi không muốn nó nữa, tôi muốn về nhà mình ngay lập tức.

Tôi ngẩng đầu về phía trên cao của cabin. Tôi thấy con mắt của một người đàn ông đang quan sát tôi. Vậy là tôi hiểu tất cả sự đòi bái của cái loại thiết bị này. Tôi quay đầu để không phải đối diện với con mắt sắc lẹm ấy. Mắt tôi chạm phải một ánh nhìn khác. Tất cả bọn họ đều quan sát tôi, họ yêu cầu,

nóng lòng vì khoái cảm, được cảm thấy tay tôi hoặc miệng tôi.

Tôi cúi mặt xuống và chờ đợi, tay bịt chặt lấy tai, khép mình trước thế giới. Tôi hét thầm trong lòng. Tôi thì thầm một bài hát trong đầu, để không nghe thấy tiếng rên rỉ của bọn họ nữa. Tôi sắp khủng hoảng thần kinh. Tôi không khóc, bên trong tôi đau đớn đến độ nó không cho phép tôi nhỏ một giọt nước mắt nào.

Tôi không biết mình ở tình trạng như thế trong bao lâu, đầu giấu kín giữa hai đầu gối, nhưng khi tôi ngẩng lên, những cái ấy không còn ở đấy nữa. Tôi quay đi quay lại điên cuồng để kiểm tra cho rõ. Tình huống này thật khủng khiếp. Tôi đã rên rỉ trong bao nhiêu thời gian? Mười phút? Một tiếng? Tôi hoàn toàn không thể đưa ra dù chỉ một sự ước chừng.

Giờ tôi phải ra khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng tôi sợ những kẻ đòi bại đang đợi tôi ở bên ngoài và nhảy vào tôi. Nhưng đồng thời, tôi không thể ở mãi trong cabin này được. Sau một lúc đắn đo, tôi thận trọng quay then cái cửa.

Trước sự nhẹ nhõm tốt độ của tôi, chẳng có ai đợi tôi ở cửa ra ngoài Joe. Ông ta phò ra một nụ cười vui mừng, ông ta có thể là một trong những đôi mắt hào hứng đã chiếu tướng tôi trong cabin.

- Thế nào, em nghĩ gì về chuyện đó?

Tôi không trả lời: ông ta biết rất rõ tôi đã nghĩ gì về chuyện đó. Tôi đóng băng, tôi rung mình vì sợ hãi. Điều điên rồ nhất trong chuyện này là không thể chối cãi rằng tôi hoàn toàn phụ thuộc vào ông ta. Chẳng có gì phải nghi ngờ, ông ta chính là người đã kêu họ dừng lại. Ánh mắt ông ta để lộ cảm giác của quyền lực độc đoán. Cái gì đó trong mắt ông ta cho tôi lờ mờ đoán được điều sắp xảy ra. Nếu không phản kháng ngay lập tức, tôi sẽ có thể để mình bị tất cả những gã này tóm lấy. Thế là, được nghị lực của nỗi tuyệt vọng thúc đẩy, tôi lấy đồ đạc của mình và lao đi. Joe và những người khác có vẻ bức tức. Ông ta cố gắng nói chuyện với tôi, nhưng tôi không nghe thấy gì nữa. Tôi có vừa đủ thời gian để ra khỏi sex shop trong tình trạng nửa trần truồng, đồ đạc trên tay. Joe đã ở phía sau tôi.

- Bình tĩnh nào, Laura. Dù sao tôi cũng trả em 500 euro.

Tôi lao đảo bước đi. Tôi cảm thấy mình sắp ốm. Tôi có cảm giác như mình nghiện ma túy, phê thuốc, tôi không đứng nổi nữa, chân tôi không mang nổi mình tôi. Nhưng trong người tôi vẫn còn đủ bản năng sinh tồn để nắm lấy phong bì.

Chúng tôi trở về khách sạn, im lặng. Tôi vẫn cảm thấy mùi của những người đàn ông trên cơ thể mình. Quãng đường đi hoàn toàn câm lặng. Nếu nói, tôi sẽ tát Joe hoặc nhổ vào mặt ông ta. Tôi căm thù mình đã không hiểu ra rằng ông ta chỉ là một lão già điên khủng trụ lạc. Tôi muốn kết thúc chuyện này, mãi mãi. Giờ tôi chỉ còn nghĩ đến một điều, lấy tiền của mình và chuồn đi xa, thật xa. Tôi cảm thấy mình thật bản thiêu, tôi muốn khóc nhưng không khóc được.

Khi đã vào trong phòng, tôi nói với ông ta:

- Tôi không ở lại. Đưa tôi tiền của tôi ngay lập tức.

- Hãy đi tắm đi, tôi sẽ để phong bì của em trên giường. Chúng ta sẽ gặp lại vào thứ Năm, em nghĩ sao?

Sau những gì vừa bắt tôi trải qua, làm sao ông ta có thể thực sự tin rằng tôi sẽ chấp nhận gặp lại ông ta vào thứ Năm? Ngay cả khi 500 euro cũng không đủ để tôi tới Paris, tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại ông ta nữa. Chẳng có chuyện lên kế hoạch một cuộc hẹn mới với một gã bại hoại như thế. Tốt hơn là không nói với ông ta điều đó, chỉ có tôi và ông ta trong phòng và giờ khi đã biết rằng với ông ta chẳng có giới hạn nào cả, tôi không muốn khiêu khích ông ta. Ông ta vẫn có thể đánh tôi.

- Được, gặp lại nhau vào thứ Năm

Tôi phải tắm, tôi không thể chịu đựng được cái mùi này thêm nữa. Một mình trong phòng tắm, tôi cảm mình không được ngồi xuống sàn, nếu không tôi sẽ không bao giờ đứng dậy nổi. Tôi nghe thấy tiếng sập cửa, Joe đã đi. Sau mười lăm phút chà xát da và tóc như con điên, dưới dòng nước nóng, tôi mặc lại quần áo và ra khỏi phòng tắm.

Một chiếc phong bì đợi tôi trên giường, như đã thỏa thuận. Tôi mở nó ra, bị cảm dỗ bởi số tiền mà tôi tin có thể giúp mình khuấy khỏa khỏi nỗi bất hạnh, dù chỉ một giây.

Trong đó có 100 euro. Tôi kiểm tra lại: chỉ 100 euro. Còn thiếu 400. Ông ta đã bịp tôi. Nước mắt tuôn trào, và tiếng nước nở kết thúc trong một tiếng thét. Tôi điên cuồng cầm lấy điện thoại của mình và ấn số của ông ta nhanh tới mức, mắt nhòe đi vì nước mắt, tôi ấn nhầm và phải làm lại tới ba lần, điều đó càng khiến tôi điên hơn. Tay tôi run rẩy, tôi vừa hét lên những tiếng hoang dại vừa đưa nắm đấm nhỏ bé của mình đâm lên tường. Điện thoại của ông ta không có tín hiệu trả lời. Hắn giờ ông ta đã đi xa rồi.

Tôi dốc ngược cái phong bì xuống, hy vọng vẫn tìm thấy ở đó cái dành cho mình. Không có gì. Tôi xê dịch cả cái bàn, lôi mạnh ra trải giường. Tôi nhón nhấc nhìn xung quanh mình, cố gắng tự thuyết phục rằng ông ta hẳn đã để số tiền còn lại của tôi ở đâu đó trong căn phòng ghê tởm này. Hoàn toàn không có gì. Thay vì thế, có một lá thư trên giường, mà hẳn ông ta đã để dưới phong bì lúc ra về.

Nó được nguệch ngoạc vội vàng, chắc chắn là trong lúc tôi đang tắm.

Laura, em có thể đã nhận thấy, chỉ có 100 euro trong phong bì, thay vì 500 euro như đã thỏa thuận. Tôi sẽ đưa cho em số còn lại vào thứ Năm, khi chúng ta gặp lại nhau. Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng mình sẽ được gặp lại em trước khi em đi Paris. Hãy tin tôi, em sẽ có tiền của mình. Chúc vui vẻ,

Laura.

Tôi vứt lá thư xuống đất trong cơn tức giận điên cuồng. Paris đã tiêu tan, cuộc sống mới đã tiêu tan, tôi sẽ phải ở lại đây. Tôi sẽ không bao giờ thoát ra được, cuộc sống của tôi bị giam cầm mãi mãi trong cái nghề gái bán hoa.

Giờ vai diễn đã đảo ngược. Hôm nay, chính tôi là kẻ đã bị cho vào lồng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Trốn tránh

Ngày 2 tháng Tư 2007

Hôm nay là thứ Năm, tôi lại tới trước cửa khách sạn, mà không tin nổi điều đó. Hiển nhiên, Joe không đến. Con giận dữ của tôi không nguôi, sau nửa giờ tôi đã giặt chân và chửi rủa ông ta một mình trên phố. Những người qua đường quay lại, nhưng tôi không để ý đến họ, lúc này tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu: lấy lại tiền của mình.

Khi đã trở về nhà, tôi để lại một lời nhắn tức giận vào điện thoại của ông ta, cái điện thoại vẫn luôn không có tín hiệu trả lời, bằng cách hét lên với ông ta rằng ông ta nên gọi lại cho tôi để trả tôi tiền. Cảm lạnh suốt ba ngày. Ba ngày tôi chờ đợi lo lắng cho số phận mình, tôi khóc ngay khi nghĩ tới Paris. Tôi lơ mơ nhìn thấy tháp Eiffel, và tất cả những dự định tốt đẹp của tôi sụp đổ.

Ba ngày sau, điện thoại của tôi reo:

- Laura?

Tôi nhận ra giọng của ông ta ngay lập tức. Tôi phẫn nộ.

- Mẹ kiếp, Joe, ông chẳng coi tôi ra gì cả, tôi muốn ông mang tiền đến cho tôi ngay lập tức!

Tôi hét vào máy điện thoại. May sao, chỉ có mình tôi ở nhà.

- Tôi biết, Laura, tôi biết. Đợi đã, để tôi giải thích cho em...

- Giải thích cái gì? Ông chỉ là một tên đầu giả, mang tiền trả tôi ngay lập tức!

- Laura, giờ tôi không ở nhà. Tôi đã bị một cơn đau tim, tôi đang dưỡng bệnh ở miền Nam, gần Perpignan.

Tôi ngừng tràng chửi rủa của mình lại một lát.

- Tôi đã muốn chuyển khoản cho em, nhưng vợ tôi đã chặn tài khoản của tôi. Tôi cho rằng cô ấy nghi ngờ điều gì đó.

Laura cũ có lẽ sẽ tin không do dự. Laura mới được sinh ra vào cái ngày cô ấy bị lừa, không để mình bị cám dỗ bởi những lời dối trá này nữa.

- Tôi không tin ông, Joe, thế không ổn nữa rồi. Trả tôi tiền.

- Laura, tôi nói thật với em đấy, tôi rất ốm, tôi bị ung thư. Tôi sẽ không sống được lâu nữa.

Câu nói này làm máu tôi đông lại. Thú thật tôi đã cảm thấy đau đớn khi nhận được tin ấy, bất chấp tất cả những gì ông ta đã làm với tôi. Tuy nhiên, tình cảm này không kéo dài hơn một giây, tôi lại căm thù ông ta. Ông ta tiếp tục:

- Nghe tôi này, Laura, ngày mai tôi sẽ rời đây. Chúng ta phải gặp lại nhau, để tôi đưa tiền cho em. Tôi sẽ trả tiền cho em, hứa đấy. Và hơn nữa, tôi thực sự muốn gặp lại em.

Tôi cúp máy. Tôi không tin điều đó nữa. Tôi sẽ không bao giờ tin ông ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Thâm nhập

Ngày 17 tháng Tư 2007

Hai tuần sau chuyện với Joe, tôi trở về nhà, trên tay trĩu nặng đồ vừa mua. Một lần chẳng chết ai, tôi không thể bắt mình nhin thêm nữa. Có một lý do khác. Tôi cho một anh bạn ở cùng căn hộ của mình và chúng tôi đã quyết định làm một bữa yến tiệc: gà rôti và cơm gạo ngự. Đặc biệt tôi không muốn anh ta nhận ra rằng tôi chẳng có gì trong tủ bếp. Chúng tôi sẽ ăn uống thỏa thích và mỗi tôi đã rung rung vì điều đó trước rồi. Tôi đang trong tâm trạng vui vẻ và hát khe khẽ để quên đi mấy cái túi nilông nặng trên tay.

Về đến nhà, tôi để đông đồ thực phẩm trong bếp và vội vàng tìm anh bạn chung phòng tương lai. Vừa chuẩn bị đồ ăn, anh ta vừa nói với tôi:

- Đây có ai đó muốn gặp em cách đây nửa giờ trên điện thoại cố định. Anh bảo gọi lại sau cho em
- Người đó có nói mình là ai không?
- Không. À mà, anh ta nói anh ta là một người bạn cũ. Có vẻ đã lâu rồi em không cho anh ta biết tin tức, thế nên anh ta muốn biết em thế nào.
- Được rồi, nếu quan trọng, anh ta sẽ gọi lại.

Một giờ sau, đang giữa bữa ăn, điện thoại lại đổ chuông. Tôi đứng dậy nghe máy. Tôi nhận ra giọng ông ta ngay lập tức, Pierre. Ông doanh nhân éo là. James Bond ru rú xó nhà.

- Laura, Pierre đây.
- Làm thế nào ông có số máy của tôi? tôi nói cụt lùn.

Đột nhiên, tất cả quay trở lại: bữa ăn giữa buổi, mẩu thuốc lá mà tôi đã hút, túi của tôi để mở và có thể thoải mái lục lọi. Tôi không cố tìm hiểu điều đó nữa, không cố tìm hiểu xem tại sao ông ta lại chờ đợi lâu đến thế để gọi cho tôi: kết quả là đây, ông ta có số cố định của tôi. Sự hãi làm tôi căng thẳng và những tiếng đầu tiên ra khỏi miệng tôi được nói bằng một giọng đe dọa:

- Không bao giờ được gọi cho tôi vào số này, ông hiểu chứ?
- Được, nhưng đó là lỗi của em. Em nói rằng sẽ liên lạc lại với tôi nhưng em không làm thế! Tôi muốn gặp lại em, Laura!

Gã này điên rồi và giờ rõ ràng là tôi đã ám ảnh ông ta suốt những tháng vừa qua. Tôi suy sụp hoàn toàn, người đàn ông ấy có thể đang ở ngay dưới nhà tôi vào lúc này khi tôi đang nói chuyện với ông ta, có thể ông ta đang gọi cho tôi ngay từ phố nhà tôi, từ tòa nhà tôi ở...

- Nghe này, rất đơn giản, nếu ông không để tôi yên tôi sẽ gọi đến chỗ làm của ông và tôi sẽ rất vui khi kể lại chuyện ông đã ngủ với những gái điếm 19 tuổi! Dám gọi lại cho tôi xem và tôi sẽ làm cho cuộc đời ông thối hoảng.

Lời đe dọa đã có tác dụng. Một sự im lặng bao trùm giữa hai chúng tôi. Tôi đập máy trước cả khi ông ta có thể nói vài lời.

Những ngày tiếp theo diễn ra trong nỗi lo sợ liên miên, sợ nhìn thấy ông ta ở dưới nhà tôi khi tôi đi ra ngoài. Tôi luôn quay lại phía mọi người, vì tin rằng đã nhận thấy ông ta giữa đám người qua lại. Tôi biết rằng ông ta không buông, bởi mỗi lần kiểm tra máy trả lời tự động, giọng trong máy lại thông báo với tôi số cuộc gọi của ông ta, ví dụ: "Người ở đầu dây bên kia đã cố gắng gọi cho bạn 26 lần trong ngày hôm nay nhưng không để lại lời nhắn." 26 lần! Điện khủng làm sao! Sau khi đã nghe máy trả lời tự động nói với mình không biết bao nhiêu lần rằng Pierrot điên rồ lại hiển hiện, tôi quyết định gọi lại vào số cuối cùng gọi đến. Tôi gặp một cô gái trẻ cho tôi biết Pierre Machintruc không có ở đó và tôi phải gọi là vào sáng mai. Tôi hiểu rằng ông ta luôn gọi cho tôi từ chỗ làm, và giờ khi đã biết họ của ông ta, tôi quyết định làm cho ông ta khốn khổ. Ai bảo ông ta ngu ngốc. Ông ta chắc mẩm rằng tôi sẽ không dám gây chuyện với ông ta.

Thế là ngày hôm sau, tôi bình thần ăn số, tôi đã có một kế hoạch. Tôi gặp ngay ông ta. Tôi cảm thấy khuôn mặt ông ta biến sắc khi nghe thấy giọng tôi.

- Nghe tôi cho rõ đây, Pierre. Tôi đã từng báo cho ông biết rằng nếu lúc nào, bất cứ lúc nào ông còn cố gắng liên lạc với tôi, tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức.
- Tại sao em lại làm như thế?
- Bởi vì khi cố tìm cách biết được họ của tôi, hẳn ông đã chắc chắn rằng tôi không còn là vị thành niên.

Hơi thở của ông ta ngắt quãng. Tôi nghe thấy ông ta thốt ra một tiếng "mẹ kiếp" nho nhỏ. Ông ta bắt đầu ấp úng, bằng một giọng monoton:

- A xin lỗi, Laura, nhưng tôi chỉ muốn gặp lại em thôi...

Tôi kiệt sức rồi. Tôi đã bị Joe lừa một số tiền lớn, chuyến đi Paris của tôi đã thực sự sụp đổ, tôi không cần một gã doanh nhân đều cẳng nhu nhược làm phiền tôi thêm nữa. Tôi để mình hết lên trong điện thoại, trút tất cả nỗi căm thù của tôi lên ông ta:

- Tôi sẽ kiện ông vì tội quấy rối! Tôi biết địa chỉ của ông, số điện thoại của ông, tôi có mọi thứ về ông và tôi sẽ dùng chúng nếu ông còn xáp lại gần tôi thêm một lần nữa!

- Nhưng em làm gái mà, Laura.

Thằng đêú. Hắn muốn thế, những lời đe dọa của tôi có vẻ không đủ nữa. Tôi quyết định hành động theo kế hoạch.

- Thế ông không biết là họ được cớm bảo vệ à? tôi nói bằng một giọng ranh mãnh.

Điều này không đúng trong trường hợp gái bán hoa là sinh viên, nhưng quan trọng gì, Pierre quá sợ hãi để đi xác minh lại.

- Thế nên đừng bao giờ, ông nghe rõ chưa, đừng bao giờ gọi điện cho tôi hay viết mail cho tôi, ông hãy ra khỏi cuộc đời tôi như ông đã bước vào: nhanh!

Tôi đập máy ngay trước mũi ông ta. Tôi không cần đợi sự đồng ý của ông ta rồi mới kết thúc cuộc nói chuyện. Tôi biết rằng mình đã loại bỏ được ông ta. Thế là đã quyết: có cảnh sát hay không, tôi tự hứa sẽ rời khỏi thành phố này sớm nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đi xa

Ngày 19 tháng Tư 2007

Tôi không thể ngồi yên trước bài khóa tiếng Tây Ban Nha. Bây giờ là 17 giờ, và giờ học này là giờ học cuối cùng tôi tham dự ở đại học V. Tôi qua, tôi đã mua vé tàu đi Paris. Ngày mai tôi sẽ đi chuyến tàu lúc 12 h 47 và hai tiếng sau sẽ tới thủ đô.

Đối diện với bài học của mình, tôi muốn khóc vô cùng. Tôi không thể tin nổi tối nay, tất cả sẽ kết thúc. Trong vòng một giờ nữa, tôi sẽ chỉ còn là một cô sinh viên trốn chạy. Tôi đã nhắc đi nhắc lại với mình rằng, mọi việc trong tình trạng hiện nay khiến tôi không có sự lựa chọn, rằng chuyến đi Paris của tôi là bắt buộc, nhưng vô ích, tôi coi sự từ bỏ này như một thất bại. Lại một lần nữa, tôi không đi được đến cuối năm học của mình, tôi có cảm tưởng số phận đã bắt kịp tôi, tôi được sinh ra không phải để ngồi trong lớp nghe thầy giáo giảng bài. Tuy nhiên, trong trường hợp cụ thể này, mọi thứ chẳng có gì liên quan đến năm học cuối cấp ba của tôi, nhưng nó mạnh hơn tôi, tôi cảm thấy yếu đuối vì đã ra đi.

Vé tàu khá tốn kém với tôi, bởi tôi không có thể giảm giá, nhưng nếu đó là giá phải trả để được yên ổn, tôi sẵn sàng chi đến đồng tiết kiệm cuối cùng. Còn lại điều khó khăn nhất phải trải qua là bỏ ngang trường đại học. Tôi không thể tự thu xếp với ý nghĩ này. Tôi yêu đời sinh viên, tôi thích đến trường mỗi buổi và học hành. Ngay cả khi tôi buộc phải làm tất cả những gì tôi đã làm, tôi vẫn luôn cảm thấy thoải mái ở trường học. Vì thế, tôi không từ bỏ việc học hành. Tôi quyết tâm học hết năm học này bằng bất cứ giá nào, dù có đi học đều hay không. Trong đầu, tôi chưa bao giờ dự định khả năng rũ bỏ tất cả, tôi đã hy sinh quá nhiều cho năm học này để có thể phó mặc cho tất cả bay biến vào phút cuối cùng. Tất cả những khách hàng ấy, tất cả những cực khổ ấy, suy cho cùng, chỉ là để tiếp tục học, để không đầu hàng.

Vì vậy tôi cần tìm được một người nghiêm túc và tin cậy để gửi bài học qua đường bưu điện. Một cô bạn cùng học ngay lập tức hiện lên trong tâm trí tôi. Tôi không biết rõ cô ấy lắm, chúng tôi chỉ là bạn học cùng lớp. Chúng tôi tự nhiên ngồi cạnh nhau trong gần như tất cả các giờ học, chúng tôi khá hiểu nhau, ngay cả khi tôi chưa bao giờ gặp cô ấy ngoài trường học. Tôi đã phải bịa ra một cái cớ giả mạo để giải thích với cô ấy chuyến đi của mình, một chuyện gia đình. Với tôi như thế dường như dễ chấp nhận nhất. Với điều kiện tôi đưa trước tiền phí bưu điện và tiền phô tô bài, cô ấy đã chấp nhận gửi bài học cho tôi.

Những bài tập trên lớp không được tính vào kết quả cuối kỳ, và với chứng nhận y tế của tôi, các giáo viên không thể phàn nàn về việc tôi vắng mặt trong những giờ học thực hành. Ngay cả khi biết rằng mình không thực sự từ bỏ trường đại học, tôi vẫn buồn. Toàn bộ cái thế giới nhỏ bé mà tôi mơ ước hồi tháng Chín đã sụp đổ. Tôi muốn khóc bởi tôi có cảm giác mình là nạn nhân của một sự bất công; tôi muốn khóc bởi những hy vọng của tôi đã tan biến. Tôi sẽ tiếp tục học từ xa, nhưng liệu tôi có làm được không? Liệu tôi có đủ mạnh mẽ, đủ nghiêm túc không?

Tôi đã nộp đơn xin nghỉ việc hôm qua. Ở đây cũng vậy, tôi cảm thấy tìm mình thất bại, không phải vì tôi bỏ công việc mà tôi yêu thích - hoàn toàn ngược lại -, mà bởi dù sao đi nữa công việc này cũng là một lối thoát. Nó giúp tôi được ra khỏi nhà, được chìm đắm trong công việc và không suy nghĩ về cuộc sống của mình nữa. Nhìn chung, tôi khá hợp với các bạn đồng nghiệp, và họ luôn giúp đỡ tôi khi tôi không biết làm điều gì đó. Sếp tôi không thực sự quan tâm xem tại sao tôi ra đi. Những sinh viên đến rồi đi, mỗi năm ở đây có đến hàng chục người như vậy; vì thế, chẳng có gì là khác thường.

Tôi không biết điều gì chờ đợi mình ở Paris. Có thể sẽ chẳng có gì tốt đẹp hơn, có thể thậm chí tôi không trụ nổi một mình quá mười lăm ngày tại đó. Tôi biết thoát tiên, cảnh khốn khổ sẽ lại bắt đầu. Tôi sẽ phải chạy vạy khắp nơi để tìm việc. Tôi cũng sẽ phải tập làm quen lại với việc sống cùng một ai đấy,

hơn nữa đó còn là một người tôi không biết rõ. Và nhất là, sẽ chẳng có ai giúp đỡ tôi, ủng hộ tôi, an ủi tôi nếu một ngày nào đó tinh thần tôi sa sút. Tôi sẵn sàng đối mặt với tất cả những điều ấy, bởi nó nằm trong viễn cảnh của một tương lai sáng sủa, của những thứ tốt đẹp nhất. Còn nó, nghề làm gái, chỉ mang lại cho tôi những điều tệ hại nhất.

Tôi đã báo trước cho người bạn của mẹ, người phải cho tôi ở nhờ, nhưng cô ấy không thể đến đón tôi ở ga. Vì cô sống tại ngoại ô, nên cô đã chỉ cho tôi phải lên chuyến tàu nhanh nào để về nhà cô. Chuyện này đương nhiên chỉ là tạm thời, cô chỉ chờa chày cho tôi. Tôi phải nhanh chóng tìm cho mình một mái nhà khác, bất cứ cái gì, thuê nhà ở chung, hay một căn phòng áp mái từng dành cho người làm. Ngay cả khi hoàn toàn mất tinh thần, tôi vẫn có cảm giác rằng chẳng gì sẽ có thể khó khăn bằng tất cả những chuyện tôi đã phải trải qua ở đây, tại V.

Ngồi trước bài học của mình, tôi không nghe giảng. Lẽ ra tôi phải tận dụng những giờ cuối cùng trong giảng đường uy nghi này, nhưng đầu tôi đầy những ý nghĩ u ám. Tôi nghĩ đến tối nay, đến những quyển sách tôi sẽ phải mang theo để tiếp tục học. Tôi gắn bó với chúng đến nỗi tôi sẽ chẳng để lại gì cho thế giới đằng sau tôi, thậm chí nếu va li của tôi có nặng một tấn. Và rồi đến quần áo, chẳng nhiều lắm, năm vừa rồi tôi đã bỏ qua việc mua sắm. Kể từ tháng Chín, hơn bao giờ hết, tôi phải học cách đo đếm thứ tự ưu tiên của mọi thứ.

Tôi giữ căn hộ đến tận cuối tháng, vì tôi đã trả tiền thuê. Nó sẽ trống không, nhưng mặc kệ. Ít nữa, bố tôi cùng một người bạn sẽ đến lấy đồ đạc. Tôi cũng đã báo với chủ nhà về sự ra đi của mình, chuyện này đương nhiên không làm bà ấy vui, nhưng tôi đã đảm bảo với bà rằng tôi sẽ rất nhanh chóng tìm cho bà ấy một người thuê nhà khác. Bà ấy chưa bao giờ thích tôi, tôi hiểu bà ấy, tôi thường xuyên trả tiền quá chậm, dù đã rất cố gắng. Tôi dán thông báo về một phòng trống cho thuê ở trường đại học. Ở V., chuyện này sẽ không khó khăn gì, ngay cả vào thời điểm này trong năm. Thực ra, tôi chẳng quan tâm. Giờ trong đầu tôi còn nhiều thứ khác.

Chỉ còn chưa đến mười phút nữa là hết giờ học. Mọi người đã nháp nhồm, nóng lòng trở về nhà. Tôi muốn bám lấy chỗ ngồi của mình và không phải ra đi. Họ không thể hiểu được. Chưa bao giờ họ có thể tưởng tượng ra được những gì tôi đã phải làm trong năm nay để thoát khỏi cảnh khổ cực liên miên. Tiếng ồn ào của cả giảng đường lấp mất giọng thầy giáo, người dành chịu kết thúc giờ học ở đây. Sau một khoảng thời gian nào đó, thầy giáo hẳn phải nhận ra rằng các bộ não của sinh viên đã bít kín trước mọi kiến thức, và chúng cần được xả hơi.

Mọi người vụt đứng dậy ngay khi nghe thấy thầy giáo nói "hẹn tuần sau". Tôi cũng vậy, bị thúc đẩy bởi một thói quen nào đó, tôi cúi thả nhét sách vở vào trong túi. Rồi tôi lặng lẽ đứng dậy, xỏ áo vest và ra khỏi giảng đường, như thể một ngày bình thường.

Bên ngoài, tôi ôm hôn cô bạn cùng học nhận gửi bài cho tôi. Cô ấy chúc tôi may mắn với một chút cảm thông trong mắt. Tôi đã nói dối cô ấy về lý do mình ra đi, nhưng dù sao tôi vẫn có quyền được cô ấy cảm thông.

Thực ra, tôi tự nhủ rằng mình không quá hèn khi ra đi. Ngược lại đây còn là một quyền định đúng đắn, từ giờ trở đi, tôi sẽ quá liều lĩnh khi ở lại V. Tôi thực sự không còn chỗ ở đây nữa. Nếu ở lại, tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi tình trạng khốn khổ. Nếu ra đi, tôi có một cơ hội để làm lại mình. Ở đây, mọi chuyện đã trở nên bất khả.

Tôi nháy mắt với cô bạn và đi về hướng bến tàu điện ngầm, như sau một ngày học bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Khởi đầu

Ngày 24 tháng Tư năm 2007

Ở Paris trời nóng không thể tưởng tượng nổi vào tháng Tư. Tôi đã sắp xếp và ly trong hốt hoảng, tôi không thể mang theo tất cả chỗ quần áo mùa hè. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Trời nóng, và tôi đã đạt được mục đích của mình, đi khỏi V.

Cảnh khốn khổ lại bắt đầu như tôi đã dự đoán. Mục đích trước tiên của tôi là tìm được việc làm, sau đó, một khi đã ổn định, là tìm một căn hộ. Tôi dành cho mình hai tuần để tìm ra một việc làm, bất cứ việc gì. Quá giới hạn này, tôi sẽ phải chấp nhận thất bại và quay lại V. Tôi không thể lăm dụng lòng hiếu khách của Sandra, bạn mẹ tôi.

Ý nghĩ đơn giản là phải quay lại V. khiến máu tôi đông cứng và thúc đẩy tôi nhiều gấp đôi để tìm ra thứ gì đó nhanh nhất có thể. Từ một tuần nay, tôi không ngừng nghĩ. Lăm lăm sơ yếu lý lịch trong tay, tôi đảo qua các nhà hàng và ra soát những mẫu tin vật để thật nhanh chóng tìm ra một chỗ làm. Để không có thời gian cho cái giải pháp kinh khủng kia lại nảy sinh lần nữa trong tâm trí tôi. Cho tới bây giờ, tôi mạnh mẽ, được thúc đẩy bởi niềm hy vọng lớn lao rằng Paris là mảnh đất đi đây của tôi, nơi không ai biết tôi với tư cách là một gái điếm, nơi tôi có thể xuất phát lại từ con số không và bắt đầu một cuộc sống mới.

Việc sống chung với Sandra, bạn của mẹ tôi, cho đến giờ diễn ra tốt đẹp. Cô đã đón tôi với vòng tay rộng mở, và vui vì có người ở cùng trong căn hộ của mình. Trước kia, cô ấy từng rất thân với mẹ tôi, vì thế cô ấy vui mừng được biết con gái bà. Giờ đã năm mươi tuổi, người phụ nữ này mang những khổ đau của cuộc sống trên gương mặt mình. Cả ngày cô lăm kế toán cho một công ty đồ điện gia dụng và ghét công việc ấy. Cô thường về nhà một mỏi, kiệt sức vì những người đồng nghiệp, vì hàng núi những con số mà cô đã phải sắp xếp suốt cả ngày. Mặc dù vậy, tôi vẫn thấy cô đẹp, đặc biệt là

khi cô trở về nhà sau giờ làm việc và vấn mái tóc nhuộm vàng của mình lên. Cô sống một cuộc sống bình lặng, không thiếu thốn gì nhưng cũng chưa thể gọi là giàu có. Căn hộ của cô chẳng có gì xa hoa, phần lớn đồ đạc là đồ đã qua tay, nhưng cô đã làm cho nơi này trở nên dễ chịu với đồ vải gam màu nóng.

Chúng tôi ăn tối cùng nhau và cô ấy thậm chí còn giúp tôi viết thư xin việc để tìm được việc làm. Một tối, cô ấy đã thổ lộ với tôi rằng cô ấy cũng từng khốn khổ như tôi trong những năm đầu sau khi ra trường. Vì vậy tôi tự hỏi liệu có phải cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến nghề làm gái như một lối thoát. Kỳ dị thay, nếu điều ấy xảy ra, tôi sẽ thấy được an ủi chút gì đó, như thế tôi sẽ có cảm giác mình không cô độc.

Tôi cảm thấy thoải mái ở nhà cô ấy, ngay cả khi tôi thấy nhớ cuộc sống độc lập thân yêu trong chính căn hộ của mình. Cô đã sắp xếp phòng khách để đón tôi, bằng cách mở cái tràng kỷ - giường ra. Mỗi sáng, tôi lịch sự xếp nó lại vị trí, muốn hạn chế gây phiền hà hết sức.

Từ khi đến, tôi không thể thực sự tập trung vào việc tìm nhà. Không có việc làm, tôi không có bất kỳ sự đảm bảo nào để điền vào hồ sơ, như thế sẽ mất tiền đặt cọc. Tôi thích làm mọi thứ vào đúng thời điểm của nó, ý thức được rằng mình thực sự không có nhiều thời gian. Bất chấp tất cả, sự tử tế của Sandra thúc giục tôi không ở lại quá lâu. Bằng kinh nghiệm, tôi biết rằng những mối quan hệ giữa hai con người sẽ xấu đi nhanh hơn người ta tưởng tượng kiểu tình huống mà người này nợ người kia. Tôi đã cảm thấy khó chịu khi phải phụ thuộc vào người khác tới mức không có chuyện để cô ấy cũng khó chịu với sự có mặt của tôi.

Nỗi lo sợ quay trở lại. Một mình giữa Paris, xa gia đình và bạn bè, tôi chẳng có chỗ dựa nào. Tôi phải nhanh chóng đưa ra quyết định: trở lại V. và thừa nhận thất bại của mình, hay hành động, ở đây, tại Paris. Tôi chọn hành động. Ý nghĩ phải quay lại V. làm tôi tê liệt. Tôi đã từng trải qua nhiều điều khủng khiếp hơn trong đời, tôi vẫn có thể vững vàng.

Đến giờ, chẳng có ai gọi lại cho tôi vì công việc. Như thế là đã được một tuần và tôi bắt đầu hoảng sợ. Tôi thì rỗng không và tôi không chắc có thể sống đến cuối tuần với số tiền ít ỏi tôi đã mang theo.

Tôi cũng bị quá khứ của mình bắt kịp. Joe không thôi quấy rầy tôi. Ngày nào ông ta cũng để lại tin nhắn cầu xin tôi quay trở lại V., nói rằng ông ta sẽ tặng tôi vé tàu. Ông ta khẳng khái cần gặp lại tôi trước khi chết. Những cái giá mà ông ta đưa ra cao đến mức chúng trở nên thật bất ngờ. Tôi lọc ra tất cả các cuộc gọi từ phía ông ta và tránh những trò chơi xấu của ông ta: nếu điện thoại của tôi đổ chuông mà không hiện số, đơn giản là tôi không trả lời. Phải thú thực là hơn một lần, tôi đã định từ bỏ tất cả và trở về để hít hà mùi của những đồng tiền ấy.

Trong nhu cầu số một nói lên quá khứ của mình, tôi dần nhận ra rằng tôi không thể làm được điều đó nếu không nói về quá khứ ấy. Buổi tối, tôi không thể ngủ được. Tôi trở qua trở lại trên giường, hình ảnh khủng khiếp trôi qua trước mắt tôi. Tôi khóc thường xuyên khi nhận thấy rằng, cả đời mình, tôi sẽ phải sống chung với cái trải nghiệm ấy. Nói ra, phải, nhưng với ai? Tôi lướt qua các forum tranh luận dành cho những sinh viên làm gái, mà chẳng bao giờ tìm được lời giải đáp cho những câu hỏi của mình. Ngược lại, một số cô gái thường xuyên vào những trang này còn đã kích tôi vì dám đưa ra ý kiến cho rằng làm gái bán hoa thực sự là một tệ nạn trong sinh viên. Họ đưa ra những lời phát biểu điên rồ, xa lạ với những gì tôi đã có thể cảm thấy đến mức, rất nhanh chóng, tôi thậm chí không vào những trang này nữa và phủ nhận khả năng giúp tôi giải tỏa tâm lý ở con đường này.

Suốt những đêm mất ngủ, tôi chỉ tìm thấy chỗ tự an ủi mình trong việc viết lách và học hành. Bóng tối và hàng đêm, khi tất cả lặng yên, tôi dành hết khoảng thời gian ấy để viết ra câu chuyện của mình, những cảm xúc của mình. Tôi viết hàng giờ liền, không suy nghĩ đến bất cứ điều gì nữa. Dần dần, tôi hiểu ra rằng tôi đang loại trừ tất cả những xấu xa gặm nhấm tôi từ bên trong. Càng gõ lên bàn phím máy tính, cái máy mà Joe đã tặng tôi, tôi càng lùi xa so với cuộc sống của mình. Tôi bắt đầu có một tia hy vọng, bắt đầu tự nhủ rằng một ngày nào đó tôi sẽ thoát được. Tôi có thể sẽ không còn là một con diêm nữa.

Hơn lúc nào hết, tôi vẫn học, còn nhiều hơn cả khi tôi ngồi tại các giảng đường ở V. Tôi không muốn làm hỏng tất cả, tôi cảm thấy dường như tương lai mình quá bấp bênh. Tuần này, tôi đã nhận được những bài học đầu tiên qua đường bưu điện, điều ấy khiến tôi hết sức vui mừng. Cô bạn cùng học đã không quên tôi. Tôi giữ hy vọng trong khả năng tôi sẽ dễ dàng tiền và đăng ký học đại học tại đây. Tôi chắc chắn có thể làm được điều đó. Cuộc sống sóng gió của bản thân đã tạo cho tôi sự mãnh liệt, tôi biết thế nào là khốn khổ và tôi không muốn lại rơi vào cảnh đó. Đôi khi, tôi cũng khóc trước một bài tập, một bài khó mà tôi không hiểu. Tôi tự nhủ rằng bố có lý, rằng tôi chẳng bao giờ làm mọi việc như nó phải thế. Có thể thế, nhưng tôi đã làm như mình có thể, với những gì tôi có, mà tôi gần như chẳng có gì. Người ta có thể chê trách tôi, phán xét tôi, tôi không thể quay lại quá khứ. Ngược lại, tôi bao giờ cũng chỉ sống vì tương lai của mình, tôi đã bán thân chỉ vì để có thể tiếp tục đi học. Người ta có thể chê trách tôi, phải, nhưng tôi chưa bao giờ đầu hàng.

Hiện giờ, tôi không cho phép tự làm sa sút tinh thần mình, tôi đã có quá nhiều thứ cần làm và thực hiện. Quá nhiều thứ cần đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Phụ thuộc

Ngày 17 tháng Sáu 2007

Tháng vừa qua tại Paris thật dữ dội. Cuộc tìm kiếm việc làm đã mang lại kết quả sau hai tuần, đúng trong giới hạn tôi dành cho mình. Cuối cùng tôi cũng

đã kiếm được một chân phục vụ trong một nhà hàng sang trọng ở trung tâm Paris. Tôi vẫn ở nhà cô Sandra và việc đi lại giữa chỗ làm và căn hộ của cô ấy khiến tôi kiệt sức, nhưng ít nhất, tôi kiếm được tiền. Trên tàu điện ngầm, tranh thủ hành trình dài, tôi đọc các bài học đã cho vào túi trước khi ra khỏi nhà buổi sáng. Tôi tự ép mình phải tập trung dù mắt cứ díp lại. Giờ làm của tôi không ổn định và đôi khi, buổi tối tôi về muộn, lúc không còn tàu điện ngầm nữa. Lần đầu tiên, tôi đã đi taxi. Tôi thực sự không được lựa chọn, tôi không biết rõ các đồng nghiệp và không tự cho phép mình hỏi xin ngủ nhờ nhà họ. Khi nhìn số tiền trên đồng hồ, tôi tự hứa không bao giờ làm như thế nữa. Hoàn toàn hợp lẽ khi tôi không thể chi tất cả số tiền mình kiếm được để trả tiền taxi về nhà.

Một lần nữa, tôi lại đối mặt với vòng tròn luẩn quẩn: tôi có một chỗ làm, phải, nhưng tôi sẽ sớm không thể giữ được nó nếu tôi không đảm bảo giờ làm buổi tối. Thế là tôi lướt qua tất cả những mục rao vặt để tìm nhà. Tôi tưởng đã chứng kiến điều tệ nhất về khoản giá cả ở V., nhưng Paris là một địa ngục. Tôi chẳng tìm được gì trong cái biên độ giá còm của mình, thậm chí cả một căn phòng áp mái cũng không. Việc thuê nhà ở chung đôi khi vừa với túi tiền hơn, nhưng người ta đòi hỏi rất nhiều tiền bảo đảm, đôi khi thậm chí còn cao hơn cả với một căn hộ riêng. Tôi cho rằng các chủ nhà phải tạo nhiều áp lực hơn đối với người thuê nhà để họ trả tiền đúng thời hạn: số lượng người thuê nhà tăng, nguy cơ không được thấy tiền của mình cũng nhân lên.

Ban đầu, Sandra liên tục nhắc đi nhắc lại với tôi: "Đừng lo lắng, cháu có thể ở lại bao lâu tùy thích, cháu hoàn toàn không làm phiền gì cô cả!" Trước nhu cầu rõ ràng phải ở gần nơi làm việc của tôi, cô bắt đầu giúp tôi trong khả năng của mình. Cô hỏi những người xung quanh xem có ai có một căn phòng trống không. Chẳng có gì, thậm chí một cái chuồng mà có lẽ tôi có thể ở được cũng không.

Sự tử tế của cô ấy dần dần trở thành thuần túy lịch sự. Nhìn việc tìm nhà của tôi chẳng tiến triển gì, cô ấy bắt đầu ngày càng trở nên xa cách tôi, điều đó là bình thường ở con người. Chúng tôi không ăn chung với nhau nữa, cô ấy hiếm khi nói chuyện với tôi. Như đã dự kiến, sự có mặt của tôi bắt đầu làm cô thấy nặng nề. Tôi thấy rõ ràng tôi làm phiền cô ấy trong cuộc sống thường nhật. Căn hộ của cô không lớn lắm và việc tôi ở phòng khách không tiện cho mọi việc.

Một tối, tôi về nhà, như thường lệ, rất muộn từ chỗ làm. Tôi kiệt sức và chỉ có một mong muốn: đi ngủ ngay lập tức. Tôi thấy cô ấy cùng hai cô bạn trong phòng khách, đang trò chuyện quanh một ly rượu, sau khi đã ăn tối cùng nhau. Nhìn thấy tôi, Sandra có một kiểu nhăn nhó như muốn nói: cô muốn tôi không có mặt ở đây để có thể vui vầy với các bạn mình một cách thoải mái. Tôi cảm thấy tiếc và cố tự thu mình lại, bằng cách vội vàng vào phòng tắm và tắm. Khi tôi đi ra, những người bạn của cô ấy đã về.

- Các bạn của cô đã về rồi à?

- Phải, bọn họ không thể tiếp tục chuyện trò trong phòng khách vì cháu ngủ ở đó.

Tôi đã vượt qua giới hạn mà cô ấy có thể chịu đựng được. Không nói một lời, tôi đi ngủ sau khi mở ghế tràng kỷ. Tôi biết rằng ngày mai, tôi sẽ phải ra đi trước khi Sandra đuổi tôi ra ngoài trong tình trạng bức tức hết mức.

Ở chỗ làm, tôi hỏi một cô bạn đồng nghiệp người có một căn hộ lớn tại Paris xem cô ấy có thể cho tôi ở nhờ không. Chúng tôi khá hiểu nhau, tôi biết cô ấy sẽ không từ chối. Tôi ghét kiểu tình huống này.

- Không lâu lắm đâu, chỉ trong thời gian tìm được một cái gì đó thích hợp.

Cô ấy đồng ý với nụ cười trên môi. Thường là như thế lúc ban đầu, mọi người nói đồng ý, vui mừng vì không còn phải ở một mình, nhưng sau một thời gian, họ nhận ra rằng họ thích sự thoải mái của mình hơn. Hơn nữa, tại Paris nơi những căn hộ thường rất nhỏ, người ta nhanh chóng giẫm lên nhau. Tôi biết rằng giải pháp này chỉ là tạm thời và tôi phải mau chóng tìm ra giải pháp khác. Cho cô bạn, nhưng cũng là cho tôi. Tôi không thể, tôi không muốn phụ thuộc vào người khác nữa.

Tôi sắp xếp vali của mình buổi tối ngay khi về nhà. Sandra ôm chặt tôi trong vòng tay cô, ngạc nhiên vì quyết định nhanh chóng của tôi. Cô ấy chắc chắn cũng phiền lòng vì hoàn cảnh của tôi và có lẽ tự cảm thấy có lỗi. Nhưng tôi biết rằng khi tôi đi khỏi, cô ấy sẽ làm những gì mà cô ấy không thể làm từ một tháng nay: ngồi xếp xuống cái ghế tràng kỷ của mình và vui mừng vì đã tìm lại được sự cô đơn.

Cảnh khổ cực lặp đi lặp lại của tôi thường dẫn tôi đến những suy nghĩ đen tối. Và nếu tôi từ bỏ tất cả? Và nếu tôi chấp nhận lời đề nghị của Joe? Tôi sẽ thoát khỏi cảnh khổ cực này. Tôi biết rằng thực ra, giải pháp này không phải là một giải pháp, nó chỉ mang tính tạm thời. Nó lấp lánh bởi tất cả số tiền nó mang lại, nhưng khi người ta tiến đến gần, nó trở nên bản thủ và nguy hiểm.

Tôi gọi cho cô bạn cùng học vẫn gửi bài cho tôi, để đưa cô ấy địa chỉ mới của mình. Một lần nữa, cô ấy không cố tìm hiểu. Càng tốt, bởi tôi không có khả năng bịa ra với cô ấy một lời nói dối mới. Cô ấy đang giữa thời kỳ ôn thi và bắt đầu lo lắng với những kỳ thi đến gần.

- Laura, cậu sẽ trở về để thi, phải thế không? Nếu cậu muốn, tớ có thể cho cậu ở nhờ.

Tôi trả lời cô ấy rằng đúng, dĩ nhiên, cảm ơn vì lời đề nghị của cô ấy mà tôi sẽ phải chấp nhận, bởi tôi chẳng có nơi nào để đi vào tuần thi hết kỳ tháng Năm.

Thế là tôi phải thương lượng với ông chủ nhà hàng của tôi, bằng cách làm việc mười hai tiếng mỗi ngày trong hai tuần để bù lại tuần tôi vắng mặt. Với tất cả số giờ làm thêm, tôi có thể được nghỉ năm ngày. Đó chính xác là những gì tôi cần để tham gia kỳ thi.

Tôi báo với mẹ về chuyến trở về của tôi, tuy nhiên cũng nói rõ rằng tôi sẽ không có thời gian qua thăm họ, mẹ và bố tôi. Dĩ nhiên mẹ rất thất vọng, nhưng thực ra, tôi biết mẹ cũng đồng thời tự hào về con gái mình, đứa con gái không bao giờ bị quật ngã và biết tự chịu trách nhiệm.

Tuần thi hết kỳ làm tôi kiệt sức. Tôi chỉ còn có một mong muốn: đặt mình vào một cái giường và ngủ hàng giờ, không phải lo lắng về tất cả những chuyện này. Mặc dù vậy, tôi không ngừng lại, học đến tận khuya cùng cô bạn. Chúng tôi người này động viên người kia. Cơ thể con người dễ bảo và việc biết

rằng sắp tới, năm học đại học của tôi sẽ kết thúc, ngăn tôi khuyu ngã vì mệt mỏi. Tôi muốn thành công trong năm học này biết bao, sẽ quá bất công nếu sau tất cả những gì đã trải qua, tôi không làm được điều đó. Tôi đã học quá nhiều, ôn tập quá nhiều đề sụp đổ vào phút cuối. Tôi cảm mình điều ấy. Tôi đã hy sinh tất cả cho năm học này, đến cả chính cơ thể mình. Không có chuyện thất bại.

Kết thúc kỳ thi, tôi nhảy tàu đi Paris, sau khi đã nồng nhiệt cảm ơn cô bạn vì sự đón tiếp và ủng hộ của cô ấy. Cô ấy không đặt câu hỏi với tôi, chắc chắn cho rằng cuộc sống riêng của tôi chỉ liên quan đến tôi.

Tôi đi làm lại ngay lập tức, vẫn trong một nhịp điệu dữ dội. Tôi thậm chí không có thời gian để nghĩ đến kết quả, đến những bài làm tôi đã nộp. Tôi đã làm hết sức, tôi chỉ còn phải chờ đợi.

Vài ngày sau, trước máy tính của mình, tôi đợi kết quả hiện ra. Từ hai tuần nay, ngày này đã ở trong đầu tôi. Tôi gõ mã số sinh viên, con số cho phép tôi biết kết quả của mình trong vài giây. Tôi run rẩy, tôi căng thẳng. Và nếu tôi trượt? Biết đâu, tôi đã không thuyết phục được người khác trong bài văn nghị luận của mình. Sự mệt mỏi và chán ngán của tôi đã có thể lộ ra qua những dòng tôi viết...

Đột nhiên kết quả hiện ra. Tôi đã đỗ, loại khá. Trước màn hình máy tính, tôi khóc vì vui sướng. Vậy là tất cả những gì tôi trải qua như những thử thách trong năm vừa rồi cuối cùng đã không quá vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hy vọng

Ngày 5 tháng Chín 2007

Vậy là tôi đã đỗ kỳ thi hết kỳ và tôi vẫn ở Paris. Tôi 19 tuổi, một năm mới bắt đầu. Tôi đã tiếp tục làm việc tại nhà hàng trong suốt mùa hè, cố gắng để dành nhiều tiền nhất có thể. Tôi vẫn ở nhà người bạn cùng làm và, trái ngược với những gì tôi đã nghĩ, chuyện đó diễn ra khá tốt. Tôi trả cho cô ấy tất cả những gì tôi có thể, coi như tiền thuê nhà, việc đó giảm bớt phần nào gánh nặng chi phí cho cô ấy. Việc chúng tôi chung sống chẳng có gì giống với cuộc sống chung mà tôi đã có với Manu. Cô ấy cũng khó khăn, cô ấy hiểu tôi.

Tôi liên lạc thường xuyên với bố mẹ mình qua điện thoại: mối quan hệ của chúng tôi đã tiến triển nhiều. Năm trước tôi hẳn đã trưởng thành nhanh hơn bất cứ ai và điều đó thể hiện trong cách cư xử của tôi. Tôi cảm thấy họ ủng hộ tôi. Qua mẹ, tôi biết rằng bố xúc động trước thành công của tôi ở các kỳ thi và trước lòng dũng cảm của tôi. Họ chưa hiểu được tại sao tôi ra đi và tôi hy vọng họ sẽ không bao giờ hiểu ra điều đó. Tôi cũng biết họ tiếc vì không thể luôn giúp đỡ tôi về mặt tài chính, nhưng sự động viên về tinh thần của họ khuyến khích tôi. Giờ bố mẹ chứng minh cho tôi thấy điều tôi vẫn luôn biết: rằng họ sẽ luôn ở đó, bất kể tôi có lựa chọn thể nào.

Tuy vậy tôi vẫn tiếp tục tìm nhà. Tôi sẽ đăng ký học năm thứ hai tại Paris và tôi phải làm việc trong những điều kiện tử tế. Tôi không muốn trở lại V. Ở đó, tôi biết, tất cả đã được viết trước. Tôi cũng không muốn lợi dụng sự tử tế của cô bạn đồng nghiệp lâu hơn nữa. Nhà hàng đã đề nghị với tôi một hợp đồng không kỳ hạn làm việc bán thời gian mà tôi sẽ chấp nhận. Với sự đảm bảo về thu nhập này, tôi cho rằng mọi thứ hẳn sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng việc đó có vẻ khó khăn hơn dự kiến. Hết các phòng khép kín rồi đến phòng áp mái, tôi nhận ra rằng hồ sơ của tôi không có sức nặng trước những hồ sơ khác. Tôi không có người bảo lãnh, và thậm chí với một hợp đồng không kỳ hạn, những người chủ nhà vẫn thích giao chìa khóa căn hộ cho một bạn trẻ sẽ có ai đó đằng sau họ trong trường hợp cần thiết. Điều mà tôi không có. Bố mẹ tôi, có vẻ như, không kiếm được nhiều. Không phải chuyện đùa đâu.

Như thế tương lai của tôi vẫn không chắc chắn. Tôi có biết bao ước mơ trong đầu, nhưng xã hội luôn dẫn tôi tới thực tế. Tôi muốn tiếp tục chuyện học hành, tôi muốn tiếp tục học, nhưng những trở ngại vẫn luôn ở đó. Liệu tôi có tìm được một căn hộ không? Liệu tôi có thể vừa học vừa làm không? Nhưng trên hết, liệu tôi có đủ mạnh mẽ để không sa chân lần nữa vào nghề làm gái không? Tiền kiếm bằng tình dục quá nhanh chóng, quá nhiều để tôi có thể ngăn mình nghĩ đến nó. Tôi biết những gì mình muốn, nhưng tôi cũng biết rằng không phải lúc nào chúng cũng phù hợp với thực tế. Hy vọng lớn nhưng phương tiện nhỏ.

Lời bạt của Eva Clouet

Gái bán hoa sinh viên trong thời đại Internet

[Eva Clouet, 23 tuổi, là sinh viên cao học năm thứ hai khoa xã hội học - ngành "Thể loại và Chính trị xã hội". (chú thích trong phần lời bạt này là của tác giả)]

"Tại Pháp, gần 40.000 nam/nữ sinh viên bán thân để có thể tiếp tục học tập." Thông tin này, do nghiệp đoàn của sinh viên SUD-Étudiant đưa ra vào mùa xuân năm 2006 trong một phong trào chống luật "bình đẳng cơ hội", có mục đích thu hút sự chú ý của chính phủ Pháp đối với "thực tế sinh viên". Trong những yêu sách của mình, nghiệp đoàn sinh viên viện dẫn những điều kiện sống khó khăn hiện nay của một số đông sinh viên (chở ở hiểm hoi và đắt đỏ, tiền nong eo hẹp, khó khăn trong chuyện đảm bảo đồng thời việc làm kiếm tiền và việc làm tại trường đại học, v.v...), và chỉ ra các mâu thuẫn trong

những giải pháp do chính quyền đề xuất nhằm giải quyết tạm thời những bất cập nêu trên.

Kể từ mùa thu năm 2006, các phương tiện thông tin đại chúng (chủ yếu là báo chí và truyền hình) nắm được thông tin, nhờ đó làm sáng tỏ tình trạng kinh tế bấp bênh của sinh viên dưới một góc nhìn mới và gây chú ý. Trong bối cảnh trước cuộc bầu cử, con số "40.000" vang lên như một tiếng chuông gây chấn động. Tò mò, ngạc nhiên, phẫn nộ, không thể hiểu nổi, hoài nghi, ảo tưởng... chủ đề sinh viên bán thân đã bùng nổ trước công luận, gây ra nhiều cuộc tranh luận và phản ứng.

Trong xã hội chúng ta, bán thân - dưới bất kỳ hình thức nào - vẫn là một hành vi bị lên án mạnh mẽ và hình ảnh của người bán thân 1, trong trí tưởng tượng của mọi người nói chung, vẫn thường gắn với một người "ở ngoài rìa" bởi "tuyệt vọng đến mức bán cả cơ thể mình". Như thế, khi là sinh viên, sự xấu xa tăng lên. Hình ảnh gái điếm trong mắt chúng ta - một phụ nữ nước ngoài đợi khách hàng trên vỉa hè 2 - có vẻ không tương thích với hình ảnh chúng ta vẫn quen thuộc về các sinh viên của chúng ta. Tuy nhiên, như lời kể của Laura, sinh viên bán thân là một thực thể thực sự tồn tại tại đất nước chúng ta. Nhưng vậy thì, tại sao tại Pháp, một cường quốc lớn của thế giới, nơi hệ thống giáo dục - dù bị phê phán và đáng phê phán - thường xuyên được nêu ra làm gương, một số sinh viên lại bán thân?

Nếu như cho đến giờ không một nghiên cứu nghiêm túc nào có thể quy ra thành số biểu hiện của hiện tượng này -, con số "40.000" ở đây không hề dựa trên một công trình khoa học nào và vì thế chỉ là một sự ước tính -, thì câu chuyện Laura cùng với nghiên cứu của tôi về thế giới của các gái hộ tổng là sinh viên đang góp phần làm sáng tỏ một số yếu tố, và qua đó cung cấp một vài chìa khóa để hiểu được câu hỏi lớn về tình trạng sinh viên bán thân.

1. SINH VIÊN BÁN THÂN, MỘT THỰC THỂ KHÔNG THUẦN NHẤT

Ngày nay, tồn tại rất nhiều đối tượng bán thân 3, cũng như địa điểm và cách thức bán thân. Trong bối cảnh này, nhà nhân loại học và chính trị học Janine Mossuz-Lavau giải thích rằng từ giờ có lẽ sẽ thích hợp hơn khi gọi "những tình trạng bán thân" (số nhiều) hơn là "tình trạng bán thân" "vì những tình huống rất đa dạng" 4. Mỗi địa điểm (phòng ở, quán bar, hộp đêm, Internet, nơi massage, bãi đỗ xe trên xa lộ, rừng, xe tải nhỏ...) lại tương ứng với một thực thể bán thân cùng những đối tượng của riêng nó, với luật lệ riêng, các nét đặc thù riêng, giá cả riêng, khách hàng riêng, ràng buộc riêng và được mất riêng của nó. Những sinh viên bán thân dĩ nhiên không tránh khỏi sự đa dạng này. Như thế, một số sinh viên chọn hệ phổ như là địa điểm bán thân 5, số khác chào kéo khách ở trường đại học hoặc bằng những "thông báo nhỏ" và tiếp khách của họ tại cư xá của trường, số khác nữa bán thân trong những phòng khoang tại các "bar tiếp viên" nổi tiếng (hay những "bar nút chai") hay trong các salon massage, và số khác - như Laura - dùng Internet để kiếm tiền từ những dịch vụ tình dục. Vì thế sinh viên bán thân không phải là một thực thể thuần nhất bởi nó đa dạng về hình thức và cách thức thực hiện.

Do đó, đại chúng hóa việc tiếp cận với các phương tiện thông tin liên lạc như Minitel trong những năm 1980, Internet và điện thoại di động ngày nay, có vẻ như đã tăng cường sự phát triển của hoạt động bán thân "không chuyên" (đối lập với hoạt động bán thân "chuyên nghiệp") và "thời vụ", ở đó dễ thấy giới sinh viên.

Trong số rất nhiều những gương mặt bao trùm tình trạng bán thân ở sinh viên, lời bạt này mong muốn làm sáng tỏ đôi chút về một hình thức bán thân đặc biệt - chính hình thức Laura đã thực hiện - như một hình thức bán thân tự nguyện (lựa chọn), do sinh viên tiến hành một cách độc lập (không có những kẻ mồi chài gái) thông qua Internet.

Internet và hình ảnh sinh viên "gái hộ tổng"

Trong chuyện bán thân, mạng Minitel vào những năm 1980 cùng với những "tin nhắn hồng" nổi tiếng của nó, và giờ là Internet, có những lợi thế không thể bỏ qua, kể cả ở phía khách hàng (cầu) cũng như ở phía những người muốn bán thân (cung). Ngoài tầm lựa chọn rộng và việc cập nhật thường xuyên, Internet còn cho phép ẩn định những cuộc gặp kín đáo hoàn toàn yên tĩnh vào bất cứ lúc nào và ở bất cứ đâu với chi phí rất thấp, bởi nó cho phép người ta "giấu tên dễ dàng và an toàn" 6. Hơn nữa, Internet còn khiến cho công việc của cảnh sát rõ ràng trở nên khó khăn hơn: "Những gái bán hoa hoạt động trên Net không gặp nguy cơ gì đáng kể, bởi ngay cả khi có thể lo lắng về chuyện bị bắt, họ cũng không phải là đối tượng ưu tiên của cảnh sát 7". Trong bối cảnh ấy, rất nhiều cựu gái đứng đường và những thành phần "vô danh" khác - trong đó có sinh viên - lao vào hoạt động này theo cách của mình.

Trên Net, những tin chào mời dịch vụ quan hệ tình dục có trả tiền dễ thấy nhất là của các "gái hộ tổng". Ban đầu, "gái hộ tổng" phải "hộ tổng" một khách hàng, tức là đi theo một người (thường là đàn ông) đến một buổi dạ hội, đến nhà hàng, rạp hát... Trong phạm vi này, quan hệ tình dục không phải là một phần của hợp đồng nhưng là một mục đích ngầm, được coi như một hành động riêng tư giữa gái hộ tổng và khách hàng của mình. Sự mập mờ này giải thích cho việc gái hộ tổng thường được coi là "gái điếm cao cấp", bởi họ đáp ứng một yêu cầu đặc biệt. "Người ta đòi hỏi cô ấy phải quyến rũ, đẹp và tao nhã, nhưng đồng thời cũng phải có những phẩm chất trí thức, để đi cùng với khách hàng của mình, thường là những người đàn ông giao thiệp rộng 8." Ngày nay, hoạt động "đi cùng" này vẫn tồn tại, đặc biệt là thông qua các trung tâm môi giới. Nhưng thuật ngữ "gái hộ tổng" từ giờ được dùng với toàn bộ những cô gái bán thân qua Net, và là như thế cho dù họ cung cấp dịch vụ "hạng" gì. Vì vậy, đằng sau từ "gái hộ tổng" ẩn chứa những thực thể đa dạng: "Những gái điếm già bị đánh bật khỏi vỉa hè, những gái bán hoa chuyên nghiệp với lịch làm việc kín đặc, những cô gái nước ngoài bị các mạng lưới khai thác 9", hay, "người yêu qua đêm thời vụ 10."

Những cô gái hộ tổng, dù là "chuyên nghiệp" hay "không chuyên" như Laura, chào kéo khách và liên lạc thông qua những thông báo trên các địa chỉ chuyên biệt hoặc những địa chỉ chung chung có mục mạng tên "gặp gỡ trả tiền" hay "gặp gỡ cho người lớn". Những thông báo này chủ yếu chứa đựng thông tin cụ thể liên quan đến những dịch vụ được chào hàng. Ví dụ chúng ta thấy ở đây số đo của các cô gái hộ tổng, tuổi của họ, vùng hay thành phố họ hành nghề, giờ giấc, giá cả, và đôi khi cả một đoạn ngắn trình bày chi tiết những dịch vụ kể cả "những điều kiêng kỵ 11" của họ.

Một số gái hộ tổng có trang web riêng của chính mình hoặc blog 12. Những trang web cá nhân này, nói chung có thiết kế và giao diện cơ bản, thường được trình bày theo cùng một cách. Đầu tiên, một cửa sổ mở ra và chỉ rõ rằng người sử dụng Internet phải ở tuổi thành niên để tiếp tục xem xét. Khi vào trang này, một bài viết, thường là do chính gái hộ tổng soạn, giới thiệu ít nhiều chi tiết về bản thân cô gái đó. Một số cô bằng lòng với việc chỉ miêu tả mình về mặt hình thể, trong khi một số khác nêu lên những mối quan tâm của họ, tình trạng hôn nhân của họ, những lý do các cô bán thân... Bài viết này cũng cho phép gái hộ tổng thể hiện những mong đợi của mình đối với cuộc gặp gỡ mua bán và với thái độ cư xử của khách hàng (điều kiện gặp gỡ, sở thích về hành vi tình dục, tip đàn ông...). Sau đó, rất nhiều mục xác định rõ kiểu dịch vụ mà gái hộ tổng chào hàng. Nói chung, chúng ta có thể thấy những danh sách dịch vụ có thể phục vụ và những dịch vụ mà gái hộ tổng từ chối thực hiện; giá cả (theo giờ, cả buổi tối, cả đêm hoặc hơn nữa); những

giờ rảnh rỗi ("giờ làm việc"); và cuối cùng là trang liên hệ ở đó gái hộ tổng ghi địa chỉ thư điện tử và/hoặc số điện thoại di động của mình. Thường thường, "bộ sưu tập ảnh" minh họa cho blog và cho thấy gái hộ tổng dưới nhiều góc độ ánh sáng. Chúng ta có thể nhận thấy rằng rất hiếm gái hộ tổng "không chuyên" để lộ mặt mình trên các tấm ảnh. Nhìn chung, các cô chọn cách giấu mặt. Họ làm thế chủ yếu để giữ kín nhân thân bởi những người xung quanh không biết về hoạt động bán thân của họ và/hoặc làm gái hộ tổng không phải hoạt động duy nhất của họ. Thường thì những cô này có một hoạt động "chính thức" khác (ví dụ sinh viên) và bán thân theo từng dịp (với tần suất vài cuộc hẹn thỏa thuận giá một tháng).

Với những cô "bán thân thời vụ" này - họ là thư ký, phụ nữ nội trợ, luật sư, người đang tìm việc, sinh viên, v.v... -, việc bán thân là phụ. Trong trường hợp ấy, gái bán thân theo thời vụ thường làm việc độc lập (họ làm việc vì họ, kiếm tiền cho họ) và bán thân là một lựa chọn cá nhân, ít nhiều bị chi phối, nhưng dù gì cũng là một lựa chọn lý tính. Về vấn đề này, Malika Nor 13 chỉ rõ rằng những cô bán thân độc lập theo thời vụ thường xa lạ với các trợ cấp xã hội (và lại đây cũng là lý do không một tổ chức nào, mang tính thể chế hay hiệp hội, có ý định làm rõ xem tình trạng bán thân ở sinh viên là gì). Nữ tác giả này cũng nói thêm rằng hình thức "bán thân tự nguyện thường có động cơ tiền bạc, hoặc bởi hoạt động đó tỏ ra cực kỳ xa hoa và có lợi, hoặc bởi đối với những người này nó chỉ là một nguồn thu nhập thêm hoặc cần thiết ở mức tối thiểu."

Việc lựa chọn bán thân - khả năng có một "cuộc sống kép" - chắc chắn trở nên dễ dàng nhờ Internet. Theo phân tích của Yann Reuzeau, "ngày nay, nhiều gái bán thân bắt đầu vào nghề qua Internet. Trong số họ, rất nhiều người có lẽ sẽ không làm việc đó nếu không có cơ hội "có vẻ" ảo này [...], bởi sự mới lạ to lớn của Internet là mở ra nghề này hoàn toàn với bất kỳ ai. Một máy tính bình thường, kết nối Internet, hai/ba tấm ảnh, nhiều là một phần tư giờ, và thế đấy, bạn là gái hộ tổng 14!" Và lại, nếu người ta căn cứ vào lời kể của Laura, thì thực sự trong khi lướt Web, cô nhanh chóng và dễ dàng rơi vào một loạt những lời quảng cáo rõ ràng. Bị thôi thúc bởi nhu cầu tiền bạc và trí tò mò, trong khi vẫn có cảm giác được "bảo vệ" trước màn hình máy tính của mình, Laura tìm thấy trên Internet "giải pháp mà cô mong đợi": "tiền lợi, và nhanh...".

Thoạt tiên, có vẻ dễ ngạc nhiên khi thấy sinh viên trong môi trường bán dâm. Tuy nhiên, chúng ta biết rằng đối tượng này còn lâu mới được "nằm trên đồng vàng" và rất nhiều nam/nữ sinh viên có một "nghề" bên cạnh những nghĩa vụ ở trường đại học của họ 15. Hơn nữa, phần lớn những công việc dành cho sinh viên và phù hợp với thời gian biểu của nam/nữ sinh viên thường được trả công rất thấp, thậm chí còn bị trả thấp hơn công sức lao động. Vì vậy, cuối cùng chẳng có gì quá ngạc nhiên khi nghĩ rằng "đối với một người trẻ trong tình trạng kinh tế bấp bênh, sức cám dỗ rất lớn khi người ta thấy khả năng hấp dẫn của số tiền sinh ra từ loại hoạt động này 16."

2. SINH VIÊN BÁN THÂN QUA INTERNET HỌ LÀ AI?

Rất khó xây dựng được một "dạng điển hình" của sinh viên bán thân trên Internet. Tuy nhiên, xem xét số đối tượng này, người ta có thể nhận thấy một điều: phần lớn những lời quảng cáo trực tuyến được đưa ra bởi các cô gái trẻ. Và lại, nếu người ta chú ý đến các bài báo về chủ đề này xuất hiện trong năm vừa qua, các tác giả tuyệt không dẫn ra một trường hợp bán thân ở nam giới nào. Với nhiều người, hành vi bán thân chỉ là "một việc làm của nữ giới", và từ đó suy ra, tình trạng bán thân ở sinh viên chỉ liên quan đến sinh viên nữ. Chắc chắn những lời quảng cáo bán thân của nam sinh viên là gần như không thấy trên mạng, nhưng điều đó không vì thế mà có nghĩa là tình trạng sinh viên nam bán thân không tồn tại 17. Trong vấn đề này, thay vì nghĩ rằng bán thân chỉ có thể "dành" cho nữ giới, nên tự hỏi về thực tế sự khác biệt về giới nói trên. Nếu như trong chuyện bán dâm, nữ giới quá tải về cung và nam giới quá tải về cầu, thì đó là bởi việc bán dâm ăn sâu vào một hệ thống phức tạp các quan hệ giới bất bình đẳng. Trong hệ thống này, giới tính nữ - theo cách giáo dục của xã hội - nằm dưới sự kiểm soát xung năng - được cho là "tự nhiên" theo cách giáo dục của xã hội - của đàn ông. Việc ý thức được cơ chế thống trị ấy về quyền lực của nam giới đối với nữ giới là không thể thiếu để hiểu được việc bán thân và vấn đề bán thân ở sinh viên.

Như vậy chúng ta biết rằng phần lớn sinh viên bán thân là nữ. Hơn nữa, theo nhiều nguồn tài liệu báo chí thu nhập được về vấn đề này, những sinh viên nữ bán thân chủ yếu là vì nhu cầu tiền bạc và vì họ thiếu thời gian để làm một công việc kiếm đủ bên cạnh việc học. Để giải thích cho lựa chọn bán thân của nữ sinh viên, các phương tiện truyền thông vì vậy nhấn mạnh đến tình trạng kinh tế bấp bênh có liên quan tới chi phí cuộc sống đang không ngừng tăng lên. Và lại chính các lý do này thúc đẩy Laura bán thân. Giống như nhiều sinh viên tại các trường đại học công lập, Laura xuất thân từ tầng lớp trung lưu và mức sống của cô phụ thuộc nhiều vào mức sống của gia đình cô. Theo những tiêu chuẩn và định nghĩa thuộc về thể chế, gia đình cô tuy nhiên không "thiếu tiền" bởi cả bố lẫn mẹ cô đều đi làm toàn thời gian và nhận mức thu nhập được cho là "đủ" để chu cấp cho nhu cầu của tất cả các thành viên trong gia đình. Tuy nhiên trong thực tế hiện nay, ngay cả với hai mức lương tối thiểu, nhiều gia đình "trung lưu" vẫn phải tìm cách "thắt lưng buộc bụng" để sống tạm ổn.

Dù vậy, tình trạng kinh tế bấp bênh - liên quan đến môi trường xã hội xuất thân của sinh viên nữ 18 - ♦ không thể là lý do duy nhất giải thích cho lựa chọn bán thân của các sinh viên nữ. Quả vậy, không phải tất cả các sinh viên nữ "khó khăn về tài chính" đều bán thân! Và tất cả những gái hộ tổng là sinh viên đều cần tiền tới mức sống còn 19. Trong bối cảnh này, hình ảnh "nữ sinh viên" nghèo mà các phương tiện truyền thông viện dẫn cần được hiểu tinh tế hơn.

3. CÁC SINH VIÊN NỮ LỰA CHỌN BÁN THÂN VÌ NHỮNG LÝ DO NÀO

Theo nghiên cứu của tôi, tình trạng bán thân ở sinh viên là một câu trả lời đáp lại những tan vỡ khác nhau, ít nhiều đáng nhớ, trong chuyện đời của họ. Vì vậy, những lý do và động cơ đã thúc đẩy họ tới sự lựa chọn này có thể thay đổi từ người này sang người khác, góp phần làm phong phú thêm các dạng sinh viên nữ bán thân.

Đối với một số, như hình ảnh Laura, bán thân trước hết thuộc về một mục đích "vị lợi" - kiếm tiền - để tiếp tục theo đuổi chuyện học hành. Với một số khác, nó là hiện thân của một dạng "giấc mơ bị cấm đoán" cho phép họ từ bỏ những giá trị gia đình truyền thống. Cuối cùng với một số khác nữa, đó đúng ra là một cách "trả thù" những người đàn ông mà họ đã giữ mối quan hệ tự nguyện. Thông qua những thực tế phong phú này (nhưng không phải là tất cả), chúng ta có thể rút ra ba dạng thức tan vỡ: những tan vỡ xã hội và tài chính, những tan vỡ đối với đạo đức gia đình, và những tan vỡ đối với các mối quan hệ yêu đương tự nguyện. Rõ ràng những dạng thức này không cố định, và ở một số sinh viên nữ hội tụ hai hoặc ba trong số những tan vỡ này.

a) Những tan vỡ về mặt xã hội và tài chính - Những nữ sinh viên sẵn sàng làm tất cả để thành công

Để trang trải chuyện học hành, trả tiền thuê nhà hay qua giai đoạn cuối tháng, các sinh viên nữ chọn cách bán thân. Một trong những nguyên nhân dẫn đến hành vi này chắc chắn liên quan tới tình trạng nghèo đi ở giới sinh viên. Về vấn đề này, Guillaume Houzel - chủ tịch hội đồng Quan sát Đời sống Sinh

viên (OVE) - cho biết: "Từ vài năm nay, chúng tôi nhận thấy một áp lực ngày càng tăng đối với sức mua của sinh viên. Cùng với sự tăng giá bất động sản, chi tiêu cho chỗ ở của họ cũng tăng lên... nhưng học bổng thì không 20." Theo báo cáo của Dauriac 21 về tình trạng kinh tế bấp bênh của sinh viên, 100.000 học sinh ở bậc giáo dục đại học sống dưới chuẩn nghèo được xác định ở mức khoảng 650 euro một tháng một người. Theo OVE, có lẽ có hơn 45.000 học sinh hiện đang sống trong tình trạng rất nghèo khổ, và 225.000 khó nhọc để trang trải được chuyện học hành của mình 22. Nên nhắc lại rằng tình trạng nghèo đi này tác động đến một nhóm sinh viên nào đó, như những sinh viên mà bố mẹ họ không muốn hoặc không thể ủng hộ về mặt tài chính, và vì vậy những sinh viên này phải tự xoay sở một mình - hoặc gần như thế - để đáp ứng các nhu cầu của bản thân và theo đuổi chuyện học hành.

Như hình ảnh Laura, những cô gái hộ tống là sinh viên xuất thân từ tầng lớp bình dân hoặc trung lưu, chịu một số thiếu thốn trong cuộc sống sinh viên hiện tại, về mặt xã hội và tài chính, chúng ảnh hưởng - tương đối mạnh mẽ - đến quá trình học đại học của họ. Mà đối với những sinh viên này, thành công về mặt học vấn là quan trọng hàng đầu. Ngoài sự thỏa mãn cá nhân, theo đuổi việc học đại học tạo cho họ khả năng củng cố hoài bão của mình - như "trở thành một ai đó" - và đảm bảo một lối sống "thoải mái" hơn lối sống mà họ đã từng biết trong gia đình mình. Trong khi đó, những nữ sinh viên này, và cả gia đình họ đều không có đủ nguồn tài chính để đáp ứng đầy đủ hoài bão ấy. Trong bối cảnh đó, bản thân tỏ ra là một giải pháp thay thế để có thể "theo đuổi những ước mơ [của họ]".

Nhiều tác giả 23 nhất trí cho rằng các sinh viên không bình đẳng trong việc chu cấp cho quá trình học tập của họ, và rằng những lợi thế - đặc biệt là về mặt kinh tế - mà những thanh niên thuộc tầng lớp khá giả được hưởng và thanh niên xuất thân từ các tầng lớp ít thuận lợi hơn không có được, đang làm nảy sinh một sự bất bình đẳng trong tiếp cận với giáo dục đại học. Nhà nước, ý thức được "sự bất bình đẳng về cơ may này", đã tạo ra một cơ chế cho phép trợ giúp về mặt tài chính cho một số thanh niên (học bổng dựa trên các tiêu chuẩn về mặt chính sách xã hội, học bổng theo thành tích học tập, trợ cấp nhà ở, v.v...) , như thế là tạo cho họ một "công cụ cơ bản để thăng tiến trong xã hội 24". Trong khi đó, hệ thống này đương nhiên không phải không có nhược điểm (hãy nhớ lại rằng Laura không có quyền nhận học bổng) và chỉ đáp được một phần nhu cầu của sinh viên. Trong năm năm, những khoản chi tiêu bắt buộc - phí đăng ký học, Bảo hiểm xã hội, nhà ở, ăn tại căng tin trường, văn bản - đã tăng thêm 23% trong khi đó học bổng đại học và trợ cấp nhà ở chỉ tăng thêm 10%. Trước thực trạng này, nhiều sinh viên bắt buộc phải có một hoạt động được trả công bên cạnh việc học hành của họ.

Năm 2003, 45,5% sinh viên Pháp làm một công việc được trả công trong năm học đại học (không tính kỳ nghỉ hè 25). Qua lời kể của Laura, người làm việc mười lăm giờ một tuần tại một trung tâm quảng cáo qua điện thoại, ngoài hai mươi giờ học tại trường và thời gian để ôn bài, chúng ta thấy được việc có một "việc làm sinh viên" gây bất lợi thế nào với cô để có thể học hành một cách tử tế. Cô luôn mệt mỏi và đùa giỡn sức khỏe của mình. Thực tế này gây tiếng vang cho những công trình do cơ quan Quan sát Đời sống Sinh viên thực hiện, cơ quan này đã viện dẫn ra rằng việc thực hiện một công việc được trả công song song với việc học làm tăng "nguy cơ thi trượt và bỏ học 26". Những nguy cơ ấy bắt nguồn từ sự cạnh tranh - đặc biệt là về thời gian - giữa "việc làm sinh viên" và những đòi hỏi của công việc học hành tại trường đại học. Và lại chính trong bối cảnh này mà theo OVE, càng phải chỉ ra và hiểu khái niệm tình trạng bấp bênh ở sinh viên. Từ quan điểm đó, bản thân cho phép các sinh viên nữ xuất thân từ những môi trường xã hội hạn chế hơn tiếp tục việc học hành của mình trong những điều kiện vật chất thuận lợi - những nhu cầu hàng ngày như tiền thuê nhà hay thực phẩm được đảm bảo - trong khi vẫn để cho họ có đủ thời gian để học tập và vì vậy hy vọng hoàn thành năm học đại học.

Nếu như chiến lược có vẻ hợp lý, thì người ta vẫn có thể đặt câu hỏi về cái giá mà những sinh viên nữ thuộc tầng lớp trung lưu và bình dân này phải trả để tiếp cận được với giáo dục đại học và tốt nghiệp ra trường. Rõ ràng, nấc thang xã hội và con đường dẫn đến "thành công" còn lâu mới bình đẳng cho tất cả mọi người!

b) Những tan vỡ đối với đạo đức gia đình - Các sinh viên nữ mong muốn thoát ra khỏi sự gò bó

Đối với một số sinh viên nữ, bản thân không trực tiếp phục vụ nhu cầu tiền bạc, mà đúng hơn là thuộc về một mong muốn cắt đứt với các giá trị gia đình truyền thống và thỏa mãn một "giấc mơ bị cấm đoán".

Ngày nay, ngay cả khi tình dục không "tự do", bởi nó khắc sâu - giống như bất kỳ sự tương tác xã hội nào khác - trong một số quan hệ (quan hệ về giới, về tầng lớp, về thế hệ, văn hóa...), nó đã được nhìn nhận, thoát tiên, ngày càng bớt khuôn phép hơn 27. Về vấn đề này, Michel Bozon nhấn mạnh rằng một trong những thay đổi lớn trong quan hệ giữa các thế hệ giữa những năm 1960 và những năm 2000, là việc "thế hệ cha mẹ từ giờ đã thôi đặt ra các quy định giới hạn cho giới trẻ 28." Khả năng sống "một tuổi trẻ thực sự" dần dần trở nên phổ biến, và "quyền tự chủ cá nhân" của những bạn trẻ này nói chung đã được chấp nhận. Trong bối cảnh ấy, các bậc phụ huynh không chỉ trích việc con cái mình có một đời sống yêu đương thoải mái nữa - đời sống ấy thậm chí đôi khi có thể diễn ra dưới mái nhà họ. Đương nhiên, nhận định này không đúng với tất cả các gia đình hiện đại. Một số gia đình vẫn bảo lưu những giá trị truyền thống - lên quan đến tinh thần tôn giáo - và giữ một sự kiểm tra gắt gao đối với chuyện tình dục của con cái họ.

Trong những gia đình bảo thủ này, việc giới trẻ bước vào chuyện tình dục diễn ra dưới cái nhìn chăm chú và dưới sự kiểm soát của cha mẹ (và có thể là của anh chị em). Các bậc phụ huynh đặt ra những quy định theo đó con cái họ - đặc biệt là các cô gái - có thể tiếp cận với hoạt động hợp lệ của tuổi trưởng thành này 29. Trong bối cảnh đó, sự giao du và những cuộc đi chơi của con cái - chủ yếu là ở tuổi thiếu niên - thường xuyên được cha mẹ kiểm tra chặt chẽ. Cũng như vậy, tình dục vẫn còn là chủ đề kiêng kỵ và hiếm khi được đưa ra trong các cuộc thảo luận gia đình.

Với những sinh viên nữ sinh trưởng trong kiểu gia đình này, bản thân được coi như là một phương tiện để giải phóng khỏi những giá trị và quy chuẩn của gia đình. Bằng cách bản thân, những sinh viên nữ này thoát khỏi khuôn mẫu của cha mẹ, và như thế khẳng định được mong muốn tự chủ của mình đối với mong muốn của cha mẹ họ. Về phương diện này, họ muốn là người đóng vai trò quyết định trong cuộc sống của mình - dù có ra sao cũng là cuộc sống riêng tư của họ - và tham gia xây dựng con người riêng của họ.

c) Những tan vỡ đối với tình yêu và quan hệ nam/nữ - Những sinh viên nữ thất vọng và mất hết ảo tưởng

Với một số sinh viên nữ làm gái hộ tống, bản thân là phương tiện để bù đắp lại một sự thiếu hụt tình cảm và tình dục. Thường thường, những phụ nữ trẻ này bị thất vọng bởi quan hệ yêu đương và "quan hệ cho không" đã từng có, trong những quan hệ ấy họ có cảm giác không được coi trọng ở đúng giá trị của mình. Quả thực họ đã "cho không" những người đàn ông không biết đáp ứng lại mong đợi của họ về cam kết và sự công nhận lẫn nhau. Trong kiểu quan hệ này, họ cảm thấy bị "phản bội", bị "lợi dụng", bởi thiếu vắng sự tôn trọng và quý mến với chính họ.

Vì vậy, những sinh viên nữ đó mong muốn duy trì chuyện tình dục, và cải thiện khả năng tình dục của mình bằng việc học hỏi những cách thức và kinh

nghiệm mới. Trong bối cảnh này, hành vi bán thân của họ phát huy tác dụng. Tiền trong quan hệ tình dục cho phép làm mình bạch tình huống. Những gái hộ tổng sinh viên biết rằng các cuộc gặp gỡ trong khuôn khổ hoạt động bán thân của họ không vượt ra ngoài quan hệ "hợp đồng", và vô ích khi hy vọng vào "một câu chuyện" vượt ra ngoài cuộc mua bán. Như thế họ có thể sống hết mình với cuộc gặp gỡ và tập trung vào chính ham muốn tình dục của họ mà không lo lắng đến chuyện sau đó.

4. CHÚNG TA NGHĨ GÌ VỀ CHUYỆN NÀY

Dù cho lý do và động cơ dẫn các nữ sinh viên bán thân là gì, hành vi này cũng không thể được coi như là vô hại. Và lại, những rủi ro của Laura đã chứng minh cho nhận định này. Tương tự, nếu lựa chọn này mang tính cá nhân, nhưng nó cũng nằm trong - giống như bất kỳ lựa chọn nào - một bối cảnh đặc biệt. Người ta không tình cờ bán thân. Cần tiền, mong muốn giải phóng, hay thêm nữa là sự thất vọng với quan hệ yêu đương, chỉ riêng chúng không đủ để giải thích cho việc một số sinh viên nữ bán thân.

Theo một nghiên cứu về "nguy cơ bán thân ở sinh viên", tồn tại một "mảnh đất nền tảng" nơi một số những rối loạn chức năng "nảy mầm" - liên quan đến chuyện riêng tư và xã hội của các cá nhân - và những rối loạn ấy có lẽ đã dẫn một số bạn trẻ đến việc bán thân. Cuộc điều tra này chỉ ra rằng những "rối loạn chức năng" có nhiều kiểu khác nhau và tự tác động qua lại lẫn nhau. Nó có thể đặc biệt là những "biến cố trong tiểu sử" (bạo lực thân thể, tinh thần và tình dục), những vấn đề về cá tính và sự thừa nhận đối với những khuôn mẫu của cha mẹ, một sự cô lập nào đó về mặt xã hội, một sự bấp bênh về tâm lý, việc gia đình của bạn trẻ đó bị xã hội gạt ra ngoài lề, nhữn đại diện cho phương thức thành công trong xã hội bị biến dạng, hay hơn nữa là việc tồn tại - trong mạng lưới của bạn trẻ đó - những hiểu biết về giới bán thân.

Như vậy lựa chọn bán thân không phải là kết quả của một yếu tố duy nhất, mà là sự kết hợp giữa nhiều tan vỡ - ít nhiều đáng nhớ - về mặt cá nhân và xã hội. Nghịch lý thay, đối với một số nam (nữ) sinh viên, bán thân trở thành một giải pháp thay thế tạo ra ý nghĩa cho hành vi và lựa chọn sống của họ. Việc "chuyển sang hành động" của các nữ sinh viên trong chuyện bán thân xảy ra trong một bối cảnh đặc biệt, một thời điểm đặc biệt của cuộc sống của họ. Nếu hoạt động này cho phép họ thoát khỏi một tình huống "khó khăn", thì nó không phải là không để lại hậu quả. Ngày nay, chưa có một nghiên cứu nào đi theo hành trình của những sinh viên ấy và ghi nhận những hậu quả - đối với cá nhân xã hội - mà hành vi này có thể để lại về lâu dài.

5. GIẢI PHÁP

Sự cầu viện đến việc bán thân - dù dưới hình thức nào - cũng cho thấy mặt yếu kém của xã hội. Chúng ta đã biết rằng hành vi này nằm ở vị trí trung tâm các quan hệ xã hội, ở đó vị thế vượt trội của nam giới và kinh tế ngự trị. Trước thực trạng này, người ta chỉ có thể mong muốn một sự tiến bộ về tư tưởng nhằm ngăn chặn những bất bình đẳng hiện có. Chúng ta biết rằng giáo dục là một trong những chìa khóa của sự thay đổi tư tưởng. Tuy nhiên, những phương tiện mà chính quyền sử dụng để làm thay đổi các thói quen trong lĩnh vực này còn chưa đủ (thậm chí còn không tồn tại).

Trong xã hội chúng ta, tình dục vẫn còn là một chủ đề khá kiêng kỵ và in dấu những tín ngưỡng cùng khuôn mẫu trọng nam khinh nữ, chúng giam hãm nữ giới cũng như nam giới trong những vai trò tình dục khu biệt và theo thứ bậc. Sự thẹn thùng, khả năng hạn chế nhu cầu tình dục, sự đúng mực, không ham muốn, vẫn còn được coi là những phẩm chất "tự nhiên" của phụ nữ. Ngược lại, ham muốn, hưng hăng, chủ động, được coi như đặc điểm của nam giới 30. Nếu nhiều thế chế - và cả cá nhân - ngày nay đã tính đến tầm quan trọng của quan hệ xã hội nam/nữ trong những phân tích và hành động của mình, thì tình dục có thể được xem xét như một phương thức bình đẳng và tự do.

Từ gần mười năm trở lại đây, các chính phủ khác nhau khi cầm quyền đều mong muốn "biến đổi" trường đại học và nêu ra mong muốn chống lại tình trạng kinh tế bấp bênh ở giới trẻ như là lý do chính thức. Tuy nhiên, nhiều cải cách khác nhau đã được đề xuất (cải cách LMD 31, luật về "bình đẳng cơ hội" và Hợp đồng Tuyển dụng Lần đầu nổi tiếng, và hiện nay là luật về quyền tự chủ của các trường đại học...) trên thực tế chỉ làm gia tăng sự phân biệt đã tồn tại giữa các sinh viên xuất thân từ giới bình dân và những sinh viên sinh trưởng trong những môi trường thuận lợi. Nếu dự án của chính phủ thực sự nhằm tới việc bình đẳng cho mọi sinh viên, một số giải pháp cụ thể có thể được áp dụng: hệ thống trợ giúp dựa trên tiêu chuẩn xã hội sẽ được điều chỉnh (như thế những sinh viên như Laura có thể được nhận học bổng), tăng đáng kể lượng phòng ở trong ký túc xá, những "việc làm sinh viên" được trả công đúng mức và phù hợp hơn với nhu cầu cũng như khả năng của mỗi người, vân vân.

Nhưng với các vấn đề về bình đẳng giới cũng như bình đẳng của cải, các nhà lãnh đạo vẫn luôn rụt rè...

Bạn đang đọc truyện *Lạc lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.